



**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum V. Decretalium, Per Quadraginta, Et Unum Titulos Distributum,
In quo agitur De Judicio criminali, exponendo primùm actiones in eo
judicio instituendas, & suscipiendas, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1709

Index Titulorum, Et Quæstionum In Lib. V. Decretalium, Continens
summam Articulorum, Paragraphorum, ac potiorum rerum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73064](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73064)



I N D E X

TITULORUM, ET QUÆSTIONUM IN LIB. V. DECRETALIUM,

Continens summam Articulorum, Paragraphorum,
ac potiorum rerum.

Numerus appositus significat Marginalem per totum Opus.

QUÆSTIO I.

*In Tit. I. De Accusationibus,
Inquisitionibus,
& Denuntiationibus
à n. 2.*

Quot modis procedatur in judiciis publicis? n. 2.

ARTICULUS I.

- De Accusationibus, à n. 3.
 - Quid sit accusatio in genere? n. 3.
 - An omnis accusatio de crimine sit criminalis? n. 3.
 - Quid sit accusatio solemnis, & non solemnis? n. 4.
 - Quid requiratur ad accusationem solemnem? n. 5.
 - An libellus accusationis fieri debeat in scriptis? n. 5.
 - An continere inscriptionem? n. 5.
 - Quid sit inscriptio? an etiam de factò jure civili requiratur? n. 13.
 - Quid de jure canonico? n. 15.
 - Quæ præterea continere debeat libellus accusationis? à n. 6.
 - An accusatus petere possit, ut accusator etiam exprimat diem facti? n. 8.
 - An accusator hoc ipso succumbat, quòd diem assignatum probare nequeat, si testes de crimine deponant? n. 9.
 - An accusator in libello etiam possit narrare indicia commissi delicti, sic, ut si non probaverit delictum, petitio sit alternativa? n. 11.
 - An in casu, quo qualitas in libello expressa non est probata, Reus sit absolvendus in omnibus? n. 12.
- Tom. V.*

ARTICULUS II.

- De habilitate Accusatoris à n. 17.
- An ab accusando repelli possit, qui suam, suorumque injuriam prosequitur? n. 17. qui veniant nomine *suorum*? ibid.
- An Clerici criminaliter accusare possint Laicos? n. 18.
- An Laici criminaliter accusare possint Clericos? n. 19. cum aliquot limitationibus. à n. 20. & seq.
- An, & quando Parochiani accusare possint suos Parochos? n. 23.
- An inimicus criminaliter accusare possit? n. 24. quis hic censeatur inimicus? n. 25.
- An Laicus etiam in criminibus exceptis repellatur ab accusando Clericum, si sit inimicus? n. 28.
- An inimicus reconciliatus? n. 29.
- An inimicus possit opponere exceptionem voluntariam, vel necessariam? n. 30.
- An inimicus admittatur ad accusandam in criminibus exceptis? n. 31.
- An Monachi, vel Religiosi, possint accusare suum Abbatem, vel Prælatum? n. 32.
- An pendente tali Religiosus nihilominus teneatur suo Prælato obedire in licitis? ibid.
- Quid si Prælatus jubeat, ut desistat ab accusatione? ibid.
- An subditus, volens accusare suum Prælatum, teneatur prius ab eo petere licentiam? ibid.
- Quis tali Religioso teneatur dare expensas tunc necessarias? ibid.
- An sine summaria cognitione causa admittenda sit accusatio subditi contra suum Superiorem Regularem? n. 33.
- An etiam Laici conversi possint criminaliter accusare suos Prælatos? n. 33.
- An Monachi possint alios criminaliter accusare? n. 34.
- An, si tales accusent aliquem de crimine, cui

I N D E X.

annexa est poena sanguinis, praevidē necessaria sic protestatio, quod eam non intendat, n. 38. 34. an haec necessaria sit, dum accusatio fit coram Iudice Ecclesiastico? n. 35. esto hic eum tradat brachio seculari? n. 36.
An ad criminaliter accusandum admittantur pupilli? n. 38.
An mulieres? n. 38. exceptis quibusdam casibus, ibid.
An liberi? & liberi? vasalli? servi? n. 39.
An pauper? n. 40. an excommunicatus? ibid.
An Pagani, Judaei, haeretici n. 40.
An quis obligetur accusare. n. 41.
An sit licitum accusare de delicto, quod quis sufficienter probare non potest, n. 42.
An accusator possit desistere a caepa accusatione. n. 34. quid si accusator deprehendat, se errasse, quia falsum putavit, accusatum esse reum criminis. n. 44. an is, qui semel ab accusando destitit, vel interrogatus dixit, se nolle accusare, possit desistere? n. 45. an liceat desistere ab accusatione caepa post litem contestatam. n. 46. an post datos fidei-jussores? ibid. an post oblatum libellum? ibid.
An accusator audiendus sit, si non comparet in termino ad comparandum praefixo a Iudice. n. 47.
An accusatio fieri possit per literas caecas, hoc est, illas, quae non continent nomen accusantis. n. 48.
Quid agendum cum accusato, Actore non probante, vel in iudicio non comparante, n. 49.

ARTICULUS III.

De habilitate accusati n. 50.
An criminaliter accusari possint absentes. n. 52.
An semel absolutus per sententiam, possit iterum accusari super eodem crimine. n. 53. limitatur responsio. n. 54. & seqq.
An accusatus de uno crimine, possit simul & eodem tempore accusari de alio. n. 59.
An etiam Episcopi criminaliter accusari possint. n. 60. 62.
An, & a quo possit repelli accusator inhabilis, n. 61.
An exceptio accusatoris inhabilis sit dilatoria, n. 62.
An prohibitus accusare, etiam prohibitus sit excipere. n. 63.

ARTICULUS IV.

De effectu accusationis criminalis. n. 64.
Quid sit fama? quid fama inter homines? quid de homine, n. 65. & seqq.
Quid infamia. n. 65, quid popularis? quid legalis, seu infamia juris, n. 66. quid civilis, ibid. & seqq.
An omnis infamia civilis, per ius canonicum

non revocata, censetur accepta a Sacris nonibus, consequenter etiam canonica sit n. 67.
Quid requiratur, ut quis sit infamis infamia facti? n. 68.
Quos effectus morales pariat infamia. n. 66. n. 71.
An sola criminalis accusatio constituit aliquem Reum. n. 72.
An pendentia accusationis praedictet in quibus, vel solum in quereendis, 72. limitationes regulae. n. 75. an accusatus, pendentia accusatione possit reaccusare suum accusatorem? n. 74.
An si accusatus, pendentia accusatione promotus est, promotio teneat, si postea per sententiam pronuntietur innocens n. 79.

ARTICULUS V.

An accusationem necessariò debeat precedere secreta monitio. n. 81. quidam affirmant. n. 82. alii respondent cum distinctione; n. 82. sententia Auctoris n. 83.
Quomodo procedendum sit contra criminosos contumaciter absentes? n. 84. quid spectato iure civili? quid de iure Ecclesiastico, ibid.

ARTICULUS VI.

An in causis criminalibus admitti possit Procurator, n. 85.
An si accuset Universitas. n. 85.
An, si agitur ad poenam capitalem, an, si solum ad poenam pecuniariam. n. 86.
An in causis criminalibus admittatur Procurator accusati. n. 87. proponitur aliquot limitationes sententiae negantis. n. 87. & seqq.
Qualiter intelligenda regula: *Abvtem, & Reum, pari iure gaudere debent*? n. 90.
An, si Procurator admissus fuit in causis, quibus de iure non debet, parte nihil opponente, ex hoc capite, processus cum eo factus, sit nullus, n. 92.

ARTICULUS VII.

Quando, & quomodo finiatur accusatio criminalis. n. 93.
An omnis accusatio criminalis lapsa 20. annorum a die commissi criminis regulariter tollatur. n. 93.
An tollatur etiam tanti temporis praescriptione, n. 93.
An non aliquando etiam minori ibid.
An per mortem accusatoris ante latam sententiam condemnatoriam extinguatur accusatio criminalis. n. 95.
An morte accusati extinguatur accusatio criminalis, & poena ejus. n. 96. respondetur cum aliqua limitatione, ibid.

ART.

I N D E X

ARTICULUS VIII.

De Inquisitionibus à n. 97.
 Quid sit inquisitio in genere. n. 97. quotuplex. n. 98. quid inquisitio simpliciter generalis, seu generalissima, quid generalis, quid simpliciter specialis. n. 98.
 Quot modis fiat inquisitio n. 99.
 Quid importet inquisitio ex mero officio Judicis. n. 99. quid ad querelam alicujus, ibid.
 An dentur aliqua, quae suppleant vicem accusatoris, & quae n. 99.
 Propter quem finem inquisitio fieri possit. n. 100.
 Quis possit juridicè inquirere. n. 101.
 An potestas Judicis juridicè inquirentis extendat se ad elicienda occulta, de quibus nulla est publica fama n. 102.
 An Reus teneatur se proderè ad mandata publica, & edicta generalia Judicium n. 103.
 Quid sit delictum propriè occultum n. 103.
 Quando Judex censetur Reum interrogare juridicè, quando non juridicè n. 104. n. 172 & seq. item n. 177.
 Contra quem inquisitio institui, seu fieri possit n. 105.
 An contra non subditum n. 105. an valeat inquisitio Judicis Laici contra Clericum, vel Regularem. ibid.
 An de omnibus delictis possit inquisitio fieri n. 106.
 An remedium inquisitionis sit medium ordinarium n. 106.
 An, quando agitur de privato alicujus commodo, Judex inquirere possit ex officio nobili n. 106.
 An inquisitio simpliciter generalis fieri possit nullà præcedente infamià vel indicio criminis n. 107.
 Quid sit officium Judicis nobile, quid mercenarium n. 107. & 268.
 Qualiter accipiendum illud brocardicum: *ubi nullus Actor, nullus Judex* n. 107.

ARTICULUS IX.

An inquisitio simpliciter specialis fieri possit juridicè, nullà præcedente infamià, n. 108.
 An inquisitio specialis fieri possit præcisè ad vindictam publicam, nullà præcedente infamià inquisiti? n. 109. & seq.
 Qualis infamià inquirendi sufficiat ad inquisitionem specialem de certa persona n. 108. n. 111. n. 118.
 Qualiter criminaliter inquiri possit ad depositionem Prælati jam promoti n. 111.
 An inquisitio specialis de persona fieri possit absque alia infamià præcedente, quando inquirendus proprium crimen fassus est n. 112.
 An Judici liceat ex mero, seu nobili officio procedere ad inquisitionem specialem personæ, non præcedente infamià ejus n. 112.

An Judici, postquam in inquisitione simpliciter generali reperit, esse aliqua crimina, vel criminosos in particulari, liceat specialiter inquirere de tali persona, si necdum laborer infamià n. 113.

An, postquam Judex inquisitione speciali deprehendit etiam aliud crimen inquisiti, possit etiam super illo specialiter inquirere, si Reus de illo non sit infamatus n. 114.

An, quando crimina sunt in fieri, & damnata alterius privati, vel à fortiori, boni communis, pender in futurum, Judex absque illius infamià possit specialiter inquirere contra personam; undecunque illam noverit, propter indicia, & suspiciones n. 115.

An inquiri possit specialiter contra personam, non præcedente infamià, quando crimina sunt valde atrocia n. 116.

Quae præscripta sint in c. qualiter, & quando; h. t. n. 117. an etiam in inquisitione contra Prælatum servanda sint n. 122. an in inquisitione simpliciter generali ibid. an, si inquiretur specialiter de persona particulari promovenda ibid. an solum in ordine ad puniendum n. 123. & seq. an eadem in inquisitione contra regulares n. 125. & seq.

An sola mala fama de homine faciat plenam probationem in judicio civili, vel criminali n. 118. n. 120.

An faciat indicium sufficiens ad torturam n. 118.

An, ut Judex ad inquirendum specialiter contra certam personam procedat ex mero officio, sufficiat fama prævia, initium ducens à probis, & honestis viris, ad ipsum delata n. 120.

An invalida sit inquisitio specialis non præcedente infamià inquisiti n. 120. & seq.

An sanetur productis postea testibus, qui plenè probent delictum n. 121.

§. 1.

An, ut inquisitio criminalis de certa persona licite fiat, jure naturali, vel divino, prærequiratur infamià n. 129. videtur affirmandum ex ratione, & autoritate n. 129. & seq. rectius tamen negatur n. 130. mens Authoris, n. 131 & seqq.

An jure naturali licita sit inquisitio specialis criminalis non præcedente infamià, sed solum prudenti credibilitate n. 136. an etiam jure Ecclesiastico ibid.

An à casibus jure permisis (juius Judici licet criminaliter inquirere inquisitione speciali de aliquo in particulari, non præcedente infamià, sed prudenti solum credibilitate) rectè fiat extensio ad alios casus, vel propter identitatem, vel majoritatem ratiois n. 137.

§. 2.

An, & quo sensu verum sit, in criminibus publicis, & exceptis, amplissimam Judicibus esse arbitrandi libertatem n. 139.

(2 2)

An

I N D E X.

An in gravioribus delictis sufficiant solum conjecturae, & leviora indicia? vel etiam minor, quam in vulgaribus, ad concludenter pronuntiandum de Reo n. 141.

Quando procedat ratio, cum dicitur aliquid exigi causa boni communis à n. 140. & seq.

Quando, & qualiter liceat Judici ex meris conjecturis procedere n. 143.

An verum sit, quod hodie solemnitas diffamationis recesserit ab aula n. 144.

§. 3.

Quae sint indicia sufficientia ad specialem inquisitionem criminalem n. 145.

Quid sit probatio, quid plena, vel semiplena, n. 146. quid probatio evidentissima, evidens, minus evidens n. 146.

Quid iudicè indicium n. 147. quid indicium leve, probabile, violentum, ibid.

Quid praesumptio, quid praesumptio juris, vel juris & de jure n. 148. quid temeraria, probabilis, ibid. quid violenta n. 149.

Quae sit differentia inter fictionem, & praesumptionem juris n. 149.

An jure naturae iniqua sit inquisitio criminalis specialiter contra personam, quae ad usque illud tempus retinuit statum illaesa dignitatis, seu boni nominis, si fiat ex levibus solum indiciis, & conjecturis n. 150.

An inquisitio criminalis, quae fit contra specialem personam, jure positivo iniqua sit, non praecedente infamia, licet adsint indicia criminis violenta, quae habentur per depositionem v.g. duorum, vel trium testium n. 152.

§. 4.

An, quando delictum est notorium, sed ejus Author occultus, Judex possit inquirere, quis fecerit delictum, n. 153. sententia negantium n. 153. sententia affirmantium n. 154. haec eligitur tanquam probabilior ibid. & seq.

An, si via inquisitionis generalis circa authorem criminis deprehendantur quaedam indicia, quae authorem denotant in persona particulari, Judex transire possit ad inquirendum specialiter contra talem personam particularem n. 156.

§. 5.

An infamatus, & convictus de uno crimine inquiri possit super aliis occultis n. 157. limitatur tamen negativa n. 157. & seq.

§. 6.

An convictus de certo crimine possit inquiri super sociis occultis, non laborantibus ulla infamia n. 162. opinio affirmantium. ibid. rectius negatur, loquendo regulariter, n. 163.

quid, si crimen vergat in perniciem publicam, & pendeat in futurum n. 164. & seqq.

An dari possit casus, in quo Reus Judici iurè interroganti non teneatur, imò nec iurè possit respondere. n. 168.

§. 7.

An inquisitus, iudicè interrogatus super aliquo facto, teneatur inquisitori veritatem aperire n. 169. Triplex sententia in hac questione proponitur, à n. 169. mens Auctoritas à n. 171.

An Judex Reum interroget iudicè, quando procedens via accusationis, vel ad instantiam partis, cogit eum fateri veritatem, nulla praecedente infamia, vel semiplena probatione, aut indiciis manifestis, probationis semiplenae æquivalentibus n. 172.

An interroget iudicè, quando procedens via inquisitionis, vel denunciationis canonice, aut civilis, cum interrogat, non praecedente ulla infamia ejus per duos testes probata n. 173.

Quid sit Reum examinari iudicè solum negative? vel iudicè etiam positive n. 177.

§. 8.

An ad inquirendum specialiter sufficiat simplex notitia de infamia n. 178. quid hic veniat appellatione simplicis notitiae n. 178. an praxis illa iudicum, qui ex sola notitia delicti procedunt ad inquisitionem specialem, vim obtineat contra canonem requirentem inquisiti infamiam prius legitime probatam n. 180. & seq.

§. 9.

An valeat processus formatus ex inquisitione speciali contra non infamatum n. 183.

§. 10.

An inquisitor corrigere possit sententiam suam, cum advertit se errasse in inquirendo n. 184. & seqq. an hoc procedat de inquisitore etiam delegato ibid. qualiter fieri debeat hac commendatio n. 159. an idem sit in foro externo, & interno n. 191.

An Judex agat contra juris ordinem pro inquisitione praescriptum, quando à testibus in forma juramenti exigit revelari crimina omnino occulta n. 188.

§. 11.

An, & qualiter confessio, facta praecedente juramento, recipiat ex post facto exculpationem n. 192. quid importet juramentum sincere respondendi ad interrogata, quid dicendum sit de veritate, & plenam veritatem n. 192.

I N D E X.

An confessio jurata de dicenda plena, & mera veritate ex post facto recipiat exculationem, an de sincerè respondendo ad interrogata n. 193. & seqq.

An ex hoc, quòd certa crimina, contra determinatam personam, denuntientur apud Judicem, nascatur sufficiens infamia ad criminaliter inquirendum contra eum n. 199.

An hoc ipso, quòd alicui committatur potestas inquirendi super certo crimine, ac personam, tacite simul committatur, seu imponatur, ut prius inquireat, an ea persona in tali crimine, quoad famam, læsa sit n. 200.

§. 12.

An Reus, in inquisitione inventus depositione dignus, valde deponatur, non servato ordine judiciario in inquisitione n. 201.

An invalida sit, & restitutioni obnoxia depositio Abbatis à regimine non servato juris ordine n. 202. an tali casu electio novi Abbatis valida sit n. 203.

Quod sit munus Delegati specialiter ad aliquam causam à n. 200. & seqq.

§. 13.

Qualiter puniendum sit crimen per viam inquisitionis probatum n. 206. alia sunt crimina depositione digna, quæ etiam post peractam penitentiam impediunt executionem ordinis, & retentionem beneficii; alia, quæ non n. 206. quid observatà hac distinctione dicendum in foro civili, quid in Ecclesiastico n. 207.

ARTICULUS. X.

De denuntiationibus à n. 208.

Quid veniat appellatione *denuntiationis*, charitativæ, canonicæ, judicialis n. 208. evan-gelicæ n. 209. regularis n. 211.

An denuntiatio charitativa sit sub præcepto n. 212. an eam præcedere debeat correctio fraternæ n. 213. & 221. quotuplex sit correctio proximi n. 213. quis sit finis correctionis judicialis, quis fraternæ, ibid. quis ordo servandus in correctione fraternæ ibid.

An hic ordo servandus sit ex præcepto, consequenter denuntiationi charitativæ locus non sit, correctio illà non præmissa. n. 214. & seqq.

An quis possit cedere juri suo, quod habet, ut denuntiari non possit, non præmissa correctione fraternâ n. 218. sententia negantium, ibid. sed rectius affirmatur. n. 219.

An cessio famæ, ut deferri possit ad superiorem, extendat se ad casum, cum æque potest obtineri emendatio delinquentis sine hac denuntiatione ad Superiorem n. 221.

Tom. V.

An quodlibet peccatum proximi, quantumvis occultum, omisâ correctione secretâ possit charitativè denuntiari ad Prælatum n. 223.

An denuntiatio licita sit sine correctione fraternâ, quoad eos, qui in jure famæ non cesserunt n. 224.

An immediatus Superior graviter peccet, qui mediato Superiori aperit delictum grave sui subditi, quod ipse sine tali manifestatione corrigere potest, si accepit ex denuntiatione sibi facta ut Patri n. 225. & seqq.

An, quando peccatum est publicum, sive cedat, sive non cedat in damnum aliorum, possit denuntiari absque correctione prævia n. 227.

An, si crimen sit *secretum*, & contra bonum publicum (prout foret in casu prodicionis, infectionis hæreticæ &c.) statim possit denuntiari omisâ monitione, vel correctione secretâ n. 228.

Quæ ex criminibus occultis dicantur omnino occulta, quæ probabilia n. 229.

An denuntiari possint crimina omnino occulta, an occulta, sed probabilia n. 229.

An denuntiatio charitativa liceat de delicto jam emendato n. 230. probabilis negatur à n. 231.

An denuntiatio criminis occulti, sed solum peccanti nocentis, licita sit prætermisâ monitione, vel correctione fraternâ n. 234.

An, quando crimen est omnino occultum, nec in damnum alterius (ubi nulla spes est emendationis obrinendæ) licitè adhibeatur monitio secretæ, testes, denuntiatio paternæ n. 236.

An idem dicendum in casu criminis occulti, & probabilis n. 237.

Quibus casibus obliget præceptum correctionis fraternæ n. 238.

Quando liceat Prælato viâ judiciali procedere adversus subditum denuntiatum, supposito, quod crimen probari possit juridicè per duos, vel tres testes, aut super eo judicialiter inquireri n. 247.

Quid dicendum de denuntiatione judiciali. n. 284.

An, quando quis denuntietur denuntiatione publica, possit Judex in foro seculari procedere ex officio contra denuntiatum ab Officialibus ad hoc auctoritate publicâ deputatis n. 249.

An Judex Ecclesiasticus indefinitè admittere possit denuntiationem judicialem n. 249.

An, si foro seculari prærequiratur secretæ monitio denuntiandi judicialiter n. 250.

An requiratur, quòd denuntians etiam judicialiter, se inscribat ad potestatem rationis subeundam n. 253.

An denuntiatio judicialis fieri possit per Procuratorem n. 254.

An delictum proximi occultum denuntiari debeat

(b)

- debeat ad mandatum, seu edictum Judicis n. 255.
- An, quando peccatum omnino secretum, nec alteri nocens pendet in futurum, ubi non est spes emendationis per monitionem secretam, sit denunciandum ad Judicis mandatum n. 256.
- An tali casu non denuntians incurrat poenam, v. g. excommunicationem, in edicto latam, contra non denuntiantes n. 258.
- Quid dicendum, quando delictum est publicum n. 259.
- An, ubi Judici non licet per viam inquisitionis procedere, liceat ei præcipere denuntiationem criminis n. 261.
- An ad licitam denuntiationem sufficiat noticia criminis habita ex auditu n. 262.
- Quam vim habeat autoritas Doctorum stantium pro una parte ex appositis n. 262. & seq.
- An, qui prudenter credit, propter suam denuntiationem Judicem plus debito commovendum contra Reum, teneatur eo casu ad denuntiationem n. 264.
- Quæ differentia sit inter eum, qui respondet ad edicta ut testis; ac eum, qui ut denuntiator n. 265.
- ARTICULUS XI.
- Qualiter procedendum super crimine per exceptionem objecto, vel notorio n. 266.
- Qualiter procedatur super notorio n. 266.
- Qualiter implorato Judicis officio n. 268.
- Qualiter in crimine objecto per exceptionem n. 269.
- Qualiter super crimine in flagranti n. 280.
- Quid veniat appellatione criminis notorii n. 266.
- Quid dicatur notorium notoritate juris, vel facti, vel presumptionis n. 266.
- An in delictis notoriis Judex possit procedere contra Reum, citra accusationem hominis, vel deauntiationem, aut inquisitionem n. 267.
- An, quando crimen, & malefactor est notorius, non sit opus servare juris ordinem n. 267.
- Quid veniat appellatione exceptionis n. 269.
- Quando fiat exceptio criminis civiliter, vel criminaliter n. 269.
- An ad excipiendum, objectione criminis, admittatur criminosus, quando sit propter bonum publicum n. 270.
- An, si crimen, quod per exceptionem objicitur, connexum sit cum jure aliquo, ab eo acquisito, contra quem excipitur, & sit probatum, hic repellatur non tantum ab eo, propter quod crimen objicitur, sed etiam ab altero jure acquisito n. 271.
- An excipiens criminaliter suscipiat partem accusatoris; & ideo in eo requirantur omnia, quæ in accusante criminaliter n. 272.
- An in processu per exceptionem criminis, factam civiliter, possit exceptus condemnari criminaliter n. 272.
- An ad excipiendum de crimine contra electum in Episcopum, admittatur quilibet subditus seu diocæsanus, sive fiat contra personam, sive contra formam electionis n. 273.
- An Parochiani possint excipere contra promovendum ad Ecclesiam curatam n. 273.
- An excipiens de crimine contra electum, ante illius confirmationem teneatur præstare inscriptionem n. 274. an, si post confirmationem ibid.
- An in casu, quo contra electum, vel confirmatum agitur exceptione criminis, impugnantur concedatur Procurator n. 275.
- An Episcopus per exceptionem criminis illam ab accusatione personæ Episcopi repellere possit, quem antè neglexit separare à familiaritate sua n. 276.
- An inimicus etiam à voluntaria exceptione per criminis oppositionem repellatur n. 277.
- An admittantur testes Laici, quando contra Clericos, vel Monachos opponitur exceptio criminis, eo sine, ut repellantur à testimonio n. 278.
- Quid veniat appellatione criminis n. 280. quid appellatione criminis publici, vel privati ibid. & seqq.
- Multiplex exceptio criminis oculi n. 283.
- Quid crimen enorme n. 283. & seq. quid arran n. 285. quid merè Ecclesiasticum, civile, mixtum n. 288. & seq. quid inexcipiabile, particulare, capitale, criminolum n. 289. quid in flagranti deprehensum n. 291.
- An contra deprehensum in flagranti crimine statim procedi possit sine omni forma juris n. 293. an talis deprehensio præstet plenam probationem delicti n. 291.
- An requiratur in hoc casu, quod crimen, in quo Reus deprehensus est, notorium sit Judici solum quoad substantiam delicti n. 293.
- Qualiter intelligendum sit: in notoriis, & in his, quæ manifesta sunt: judicium ordinem non requiri; & Judicem nulli juris ordini adstringi n. 295.
- An in notoriis admittatur regulatio Judicis rationem suspecti n. 296.
- An appellatio n. 297.
- An exemptus, deprehensus in flagranti, possit capi à Judice non suo n. 298. an talis Judex possit eum subicere quaestioni n. 298.
- Qualiter intelligendum veniat, quod quis ratione delicti forciatur forum n. 299.
- Quid sit diffidatio n. 300. an exemptus suspectus de delicto diffidationis, capi, ac quaestio- nibus subici possit à Judice non suo n. 300.
- An Princeps, confirmans jus statutarium alicujus Provincia, quo certi casus jure illo excipiuntur à jure communi, deroget huic exceptioni,

I N D E X.

prioni, si scienter aliquem eximat à jurisdictione omnium Judicum illius Provinciae, n. 304.

QUÆSTIO II.

In Titulum 2. De Calumniatoribus. à n. 306.

Quot modis accusatores, & denuntiantes malitiam suam prædant accusando, vel denuntiando aliena delicta n. 306.

ARTICULUS I.

De Calumniatoribus à n. 307. quid sit calumnia in genere, ibid. quid in specie, ibid. & n. seq.

Quot modis committatur calumnia n. 308.

Qualiter committatur calumnia *vera* n. 309. quando præsumpta n. 310.

Quid sit calumniam fieri dolo n. 309. & seq.

Quando præsumatur calumnia in accusatione, vel denuntiatione fieri n. 311.

Quæ causæ excusent à calumnia præsumpta, n. 312. an atrocitas criminis n. 312. & 318.

Quid sit crimen exceptum n. 313.

Causæ excepti, qui non gaudent jure asyli Ecclesiastici n. 313.

An crimen exceptum à dispositione generali extendatur ad alia propter identitatem, vel majoritatem rationis n. 314.

An dici possit exceptum, quod non foret contentum in generali, seclusâ exceptione n. 315.

Quæ sint pœnæ calumniatorum n. 319.

Quid sit pœna talionis n. 319.

An etiam falsi criminis denuntiator subjaceat pœnis calumniatorum n. 320.

An calumniator Reo condemnetur in expensis litis n. 321. an incurrat infamiam n. 323.

an non solum, qui falsò accusat, & denuntiat, calumniator sit, & pœnis calumniatorum subjiciatur, sed etiam is, qui in fraudem alicujus librum, vel testimonium, vel aliud quiddam falsum conquisivit, scripsit, vel in judicium protulit n. 324.

ARTICULUS II.

De Prævaricatoribus à n. 325.

Quid sit prævaricari n. 326. quæ pœnæ prævaricatorum n. 327.

ARTICULUS III.

De Tergiversatoribus à n. 328.

Quid sit tergiversari, ibid. quid frustratio, quid ejus effectus, quæ pœna n. 329.

QUÆSTIO III.

In Titul. 3. De Simonia, & ne aliquid pro spiritualibus exigatur vel promittatur.

Quid veniat appellatione Simonia in genere, n. 330. unde hoc delictum fortiat nomen, ibid. in quo consistat formaliter ejus malitia ibid.

ARTICULUS I.

Quid sit simonia proprie dicta n. 331.

Quid hic intelligatur per studiosam voluntatem n. 332. quid nomine emptionis, & venditionis n. 333.

An ad simoniam proprie dictam requiratur permutatio rei spiritualis cum temporali ex conventionione onerosa unum cum altero compensandi n. 334.

Quid hic veniat nomine pretii temporalis n. 335.

Quotuplex sit pretium simoniacum n. 336. 376.

An committatur simonia proprie dicta, merè gratis dando aliquid temporale conferenti aliquid spirituale n. 338.

An sit simoniacum ex mera gratitudine dare aliquid temporale conferenti spirituale, non deductâ in pactum n. 339.

Quid si obligatio gratitudinis deducatur in pactum ibid.

An pro spiritualibus ministeriis dare, vel accipere temporalia, etiam ex obligatione, non ut pretium, vel in rei commutationem, sed verè, ut stipendium, & medium sustentationis necessaria, sit simoniacum n. 340.

An sit simoniacum, dare aliquid temporale sub onere, vel conditione præstandi opus spirituale n. 341.

Unde colligatur, quòd munus oblatum conferenti spirituale sit simoniacum n. 342.

Quid hic veniat nomine rei spiritualis n. 343.

Quid sit spirituale formaliter, vel moraliter, spirituale annexivè à n. 343. & seq.

ARTICULUS II.

Quotuplex sit simonia à n. 246.

Quid mentalis, conventionalis, realis n. 346.

In quo formaliter consistat simonia mentalis n. 346.

In quo conventionalis n. 347.

In quo realis n. 347.

Quid sit simonia juris naturalis, & divini, quid juris tantum Ecclesiastici à n. 348.

Quid simonia palliata n. 348. §. *Præterhas.*

Quid simonia confidentiæ ibid. & à n. 312.

Quid simonia ficta ibid. §. *Ex dictis.*

(b 2) Quando

I N D E X.

Quando simonia sit contra jus naturale, ac divinum, quando solum contra jus Ecclesiasticum à n. 349.

Quid sit emere rem spiritualem, sumptam in concreto, vel abstracto n. 352.

An vendere rem formaliter, vel annexivè spiritualem contineat simoniam juris naturalis, & divini à n. 354.

§. 1.

An sit simonia dare temporale pro spirituali, non tanquam pretium, sed tantum tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale n. 356.

Qualiter simoniae juris tantum Ecclesiastici conveniat definitio simoniae, de qua supra, n. 357.

Quot modis possit dari temporale pro spirituali, ut motivum n. 358.

An dare temporale pro spirituali, tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, sit simoniacum n. 359.

Resolvuntur argumenta contraria contra sententiam affirmantem à n. 360.

§. 2.

An sit simoniacum, dare temporale pro spirituali, vel e contra, tanquam gratuitam compensationem n. 366.

Quid veniat appellatione donationis strictae, quid compensationis gratuita n. 366.

An pactum dandi ex gratitudine aliquid spirituale pro temporali, vel e contra, sit simoniacum n. 367. affirmativam sequitur Auctor, n. 368.

Resolvuntur contraria, à n. 370.

§. 3.

An dare temporale pro spirituali, tanquam motivum, vel compensationem gratuitam, sit simonia juris naturalis, & divini, vel tantum Ecclesiastici n. 374.

An sit simonia remittere debitum temporale, ut conferatur spirituale n. 378.

An collatio beneficii cum onere praestandi certam pensionem sit simoniaca n. 379.

An sit simoniacum, si Episcopus Vicario, vel alteri suo in spiritualibus ministeriis substituto, vel etiam Procuratori suorum negotiorum, cui alias teneretur dare annuum stipendium, hujus loco conferat beneficium Ecclesiasticum, per hoc compensans totum ejus laborem, ac se liberans ab omni debito n. 381.

§. 4.

An, & quae actiones propter speciem simoniae prohibitae sint n. 383.

An Ecclesia possit prohibere donationes rerum temporalium merè gratuitas, & pœ liberales, faciendas illi, qui dat, vel deest aliquid spirituale, aut illi annexum n. 385.

An, quando Ecclesia prohibet aliquem actum titulo simoniae, seu irreverentia, quam continet permutatio temporalium cum spiritualibus, vel contra, transgressio contineat malitiam simoniae n. 384.

Qualiter intelligendum veniat, quod lex fundata in praesumptione non obliget, ubi constat praesumptionem esse falsam à n. 387.

§. 5.

An quaelibet donatio, merè liberalis, titulo simoniae, ab Ecclesia sit prohibita n. 389.

An extra materiam beneficiorum donatio merè liberalis non sit prohibita titulo simoniae, proponitur sententia affirmantium n. 389. sententia negantium n. 390. & seq. mem. Auctoris à n. 393.

An sit simoniacum aliquid temporale exigere occasione Ordinis collati, vel conferendi, à n. 389.

§. 6.

An simonia juris tantum Ecclesiastici sit verè, ac proprie simonia n. 396.

An in dispensationibus accipiendi aliquid temporale committatur simonia n. 397.

ARTICULUS III.

De simonia, quae committitur in venditione rerum spiritualium in particulari à n. 398.

An, & qualem simoniam committit emens, & vendens Sacramenta n. 399.

An sit simonia juris divini vendere materiam rerum spiritualium n. 401.

An sit simonia juris divini, vendere materiam Sacramentorum n. 402.

An sit simonia juris divini vendere rem consecratam, ratione materiae, illo pretio, quo veniret non consecrata n. 403.

An sit simonia juris divini vendere Sacramentalia n. 404.

An sit simonia juris divini aliquo pretio inducere ad ministranda Sacramenta n. 405.

Qualiter Sacramentalia, quae habent effectum permanentem, sine simonia vendi possunt, n. 407.

An aliquid temporale pro sepultura exigi, vel recipi possit n. 410.

Quid hoc loco veniat nomine sepulturae n. 410.

An emi, aut vendi possint res, quae non sunt in commercio humano n. 410.

An is, qui habet Ecclesiam propriam, etiam consecratam, absque simonia possit exigere, ac recipere pretium pro fundo, vel materiali loco in tali Ecclesia quantum valet talis fundus

I N D E X.

fundus secundum se, & seclusa consecratione n. 410.

An possit accipi pretium non tantum pro loco materiali, ut solvens in eo sepeliri possit, sed etiam, ne alius sine suo, vel familiae consensu ibidem sepeliatur n. 411.

An etiam Patronus Ecclesiae utroque, vel alterutro ex prioribus titulo, possit exigere, ac recipere pretium, ut aliquem extraneum permittat ibi sepeliri n. 412.

An idem dicendum pro sepultura extra Ecclesiam, in cimiterio, seu loco communi, & destinato sepulturis fidelium n. 413.

An possit recipi pretium, si peratur locus dignior in Ecclesia, v. g. prope altare n. 414.

An quilibet consuetudo sufficiat, ut praebet jus exigendi aliquid ex sepulturis, modo praetendatur titulus stolarum, ac sustentationis, licet non sit consuetudo approbata, & legitima n. 415.

An Parochi, & Curati liceat aliquid temporale exigere pro sepulturis ultra praescriptam taxam, vel consuetudinem legitime inductam, n. 417.

An Parochi, & similes Curati possint taxam stolarum augere, vel suo arbitratu definire, n. 418.

An sit simoniacum, vendere aliquod virtutis exercitium n. 421.

An, & quae consuetudo excuset a simonia, quae contingit in exactionibus temporalium pro ministracione spiritualium a n. 421.

An, si Clerici ex officio obligati ministrare spiritualia aliquid ultra id, quod est legitime vel statutum, vel usu approbato receptum, exigant, in stipendium suae sustentationis, committant simoniam n. 423.

Quae sit illa laudabilis consuetudo, vi cuius Curati possint aliquid temporale exigere in ministracione spiritualium n. 423. & seqq.

An per legitimam consuetudinem abrogati sint canones prohibentes exactiones pecuniarum pro ministracione spiritualium n. 425.

Quae consuetudo, & praxis in hac materia cunctenda sit legitima n. 425. 426. & seqq.

An consuetudo, laborans initio vitioso, possit inducere jus novum, & abrogare antiquum a n. 428.

An praxis, & consuetudo Curatorum, quibus de sufficienti sustentatione jam provisum est, exigentium pecuniam, vel aliud temporale pro functionibus sui officii, sit legitima, vel potius perversa, & corruptela n. 429.

An ejusmodi exactiones pecuniarum sint simoniaca n. 430.

An iniusta, ac restitutioni obnoxia n. 430.

An sit simoniacum, exigere aliquid temporale pro admissione ad Religionem n. 431, quae sit poena transgressorum n. 431.

An valeat professio religiosa simoniaca facta n. 434.

Quid circa Moniales in receptione ad Monasteria.

sterium ab ingressuris exigentibus dotem, a n. 434.

An licite fiant ab ingredientibus religionem exactiones pastus, prandiorum &c. n. 436. 437.

An sumptus facti a parentibus in convivio pro die professionis, vel primitiarum filii, sint computandi in ejus legitimam n. 437.

ARTICULUS IV.

An, & qualiter venditio actuum jurisdictionis spiritualis fori tam interni, quam externi simoniaca sit n. 439.

§. 1.

De actibus jurisdictionis Ecclesiasticae pertinentis ad forum internum n. 440.

§. 2.

De actibus jurisdictionis Ecclesiasticae pertinentis ad forum externum n. 441.

An simoniacum sit accipere pretium pro benedicendis nubentibus n. 447.

An pro consecranda Ecclesia n. 448.

An pro chrismate n. 449.

An, ut omittatur actus jurisdictionis spiritualis n. 450.

An offerre sua bona, eo pacto, ut offerrens admittatur in Canonicum, & ea pro praebenda retineat n. 451.

An sola promissio de dando temporali pro spiritualibus inducat simoniam n. 452.

§. 3.

An sit simoniacum pretio constituere Judicem Ecclesiasticum n. 456.

Quid, si sermo sit de Judice tam ordinario, quam delegato n. 456.

An sit simoniacum, accipere pretium, ut iste potius, quam ille assumatur in Judicem Ecclesiasticum? Vicarium Ecclesiae, vel Capellanum n. 457.

An sit simoniacum, si Parochus exigat pecuniam pro licentia, quam dat suis pro esu carnium, pro facultate laborandi die aliis prohibito n. 459.

An sit simoniacum exigere temporale pro assistentia in matrimonio n. 461.

An pro confirmatione electi, institutione praesentati, collatione beneficii, aut missione in possessionem juris spiritualis n. 462.

An emere, ac vendere quaedam officia (ut clericatus, vel auditoratus Camerae) quae constituta sunt ad exercendam jurisdictionem Ecclesiasticam vice Pontificis n. 464.

§. 4.

An, & qualiter committatur simonia exigendo temporale pro dispensationibus n. 465.

(c) An

I N D E X.

An Ordinarii, & eorum Officiales, quibus à Sede Apostolica dispensationes matrimoniales committuntur, saltem pro labore (testium v.g. receptione, & examinatione) possint aliquid exigere n. 466. & seq.

ARTICULUS V.

De simonia, quæ committitur collatione, & receptione Ordinum. n. 468.
 An Ministri, fervientes Episcopo ordinanti, committant simoniam, si pro suis functionibus aliquid exigant, vel accipiant n. 469.
 In specie, si quid exigatur pro dimissoriis, formati, &c. à n. 469. & seq.
 De pœnis transgressorum, n. 470.
 An ordinandus committat simoniam, si aliquid temporale promittat, vel det pro sui præsentatione ad suscipiendos ordines n. 472.
 An Clericus, qui cum alio Clerico convenit, ut ipsum præsentet Episcopo, ordinandum ad titulum sui beneficii, committat simoniam, si simul paciscitur, quòd nihil ab illo petere velit ex illo beneficio n. 472.

ARTICULUS VI.

De simonia, quæ committitur in provisionibus beneficiorum n. 473.

§. 1.

An simonia, quæ committitur in provisionibus beneficiorum, sit juris tantum Ecclesiastici, n. 477.

Triplex est sententia; ibid. mens Auctoritas, n. 479.

§. 2.

An absque simonia beneficiatus locare, aut vendere possit fructus sui beneficii, n. 480.

§. 3.

An absque simonia emi, & vendi possint pensiones n. 481. 482.

Quid, & quotuplex sit pensio n. 481.

An emptio, & venditio pensionum Clericalium sit simoniaca n. 482.

§. 4.

An absque simonia emi, & vendi possit jus Patronatus n. 483. quor. modis hoc jus in alium transferri possit ibid.

An translatio juris patronatus directè, facta pretio, sit simoniaca de jure Ecclesiastico n. 484. & seq.

§. 5.

An absque simonia emi, & vendi possint temporalia Ecclesiæ officia n. 488.

ARTICULUS VII.

De simonia, quæ committitur in permutatione spiritualium n. 489.

Quæ permutatio spiritualium prohibita sit, n. 490.

An commutatio beneficiorum, & jurium concernentium illicita, jure Ecclesiastico sit simoniaca n. 492.

An in permutationibus beneficiorum, absque simonia possit fieri compensatio fructuum per pecuniam, vel pensionem n. 494.

An, quando jus fructuum, fundatum in titulo spirituali unius beneficii, plus infert, quam alterum, permutatio fieri possit cum compensatione inæqualitatis, saltem Superioris auctoritate n. 496. & seq.

An, cum dicitur, permutationes beneficiorum Episcopi auctoritate celebrari posse, appellatione Episcopi comprehendatur quicumque habens jurisdictionem Episcopalem pro suo territorio n. 499.

An, esto institutio pertineat ad alium, v.g. Archidiaconum, in beneficio permutato, adhuc tamen debeat intervenire auctoritas Episcopi, & coram hoc permutatio celebrari n. 500.

ARTICULUS VIII.

De simonia, quæ contingit in beneficii renuntiatione à n. 502.

Quid sit renuntiatio beneficii n. 502.

An seclusa admissione renuntiationis vacet saltem quoad renuntiantem n. 502.

An Superior sine suo consensu dimittentem beneficium, eo privare possit, esto renuntians non valeat n. 502. & seq.

An nominatus, præsentatus, velectus ad aliud quod beneficium possit sine Superioris auctoritate, tali nominationi, præsentationi, vel electioni de se factæ, purè renuntiare n. 502. in fin.

§. 1.

An renuntiatio sub conditione, coram ordinario facta, contineat simoniam n. 503.

An renuntiatio beneficii facta sub conditione, ut alteri (huic v. g.) detur, admitti, vel acceptari possit ab Episcopis, vel aliis Papæ inferioribus n. 503. 506.

An talis admissio per Episcopum facta sit ipso jure nulla n. 503.

An simoniaca n. 503.

An, si Superior, vel ordinarius rejiciat conditionem, possit beneficium conditionate renuntiatum conferre alteri, tanquam vacans ex renuntiatione n. 504.

An, cum quis titulo senj, vel simi causa, propter quam non potest, aut debet amplius inservire Ecclesiæ, resignatum beneficium coram ordinario, & vel illi supplicat, vel eâ intentione resignat, ut eam personam conferat, talis renuntiatio simoniam, saltem juris Ecclesiastici, contineat n. 505.

I N D E X.

§. 2.

An, & qualem simoniam contineant beneficiorum resignationes reciprocae n. 506.

Quid sint resignationes reciprocae n. 506. an tales sint simoniaca & rejiciantur, si fiant coram ordinariis n. 506. & seq.

An valeat resignatio facta coram ordinario de beneficio cum reservatione pensionis ex beneficio resignato n. 508. an talem resignationem ordinarius admittere possit n. 508.

An simoniaca sit renuntiatio beneficii (secundum summi Pontificis auctoritate) cum reservatione pensionis, obligando resignatarium, ut vel anticipato solvat, vel resignanti hypothecam, vel fidejussorem laicum constituat n. 509.

An, si simul obliget Resignatarium, ut solvat expensas factas in acquirendo beneficio n. 510.

An renuntiatio facta in favorem alterius cum clausula: *non aliter*, vel *aliàs non*, valida, vel simoniaca sit n. 511.

§. 3.

An renuntiatio confidentialis sit simoniaca n. 512.

Quid sit renuntiatio confidentialis n. 512.

Quot modis contingat renuntiatio confidentialis, ibid.

Qualiter fiat *per accessum*, qualiter *per ingressum*, qualiter *per regressum* n. 512.

An isti tres modi renuntiandi beneficio prohibiti sint, & quidem intuitu Simoniae n. 513.

An canones prohibentes ejusmodi beneficiorum resignationes loquantur solum de Ecclesiasticis beneficiis, an de omnibus, an etiam de pensionibus n. 514.

An simonia confidentiae committatur in quibuscunque provisionibus beneficiorum continentibus pactum includens ejusmodi confidentiam n. 514. an, si interveniat in permutationibus beneficiorum ibid. & seq.

An, ut haec confidentialis simonia in renuntiationibus committatur, satis sit, dari, vel promitti aliquid temporale utcunque, vel requiratur, ut datum, vel promissum sit, vel ipsa rerum cessio beneficii renuntiati, vel collati; vel fructus ejus, aut omnes, aut pars eorum n. 515.

An simoniam confidentiae incurrant non modo renuntiantes, & renuntiatarii, sed etiam Collatores beneficiorum n. 516.

An resignatio beneficii, facta cum intentione, ut resignatarius iterum beneficium resignet (v.g. nepoti resignantis) cadat sub prohibitionem Constitutionum Pii IV. & V. (de quibus n. 513.) n. 517.

An committat simoniam confidentiae, resignans alteri beneficium, ut sibi exinde pensio solvatur n. 519.

§. 4.

An, & qualem simoniam contineat resignatio beneficii litigiosi, cum onere solvendi certam pecuniam colliganti n. 521.

An, si inter colligantes super beneficio aliqua conventio praecessit de cedendo beneficio, & vicissim reddenda temporali pensione alteri, possit haec pensio imponi beneficiario à Praelato inferiore Papà n. 525.

An Arbitri, à litigantibus constituti, possint litem decidere, uni adjudicando beneficium imposita beneficiario pensione n. 525. in med.

§. 5.

An citra simoniam pecunia redimi possit vexatio in beneficio n. 526.

An in casu, quo jus jam quaesitum est in beneficio n. 526.

An, cum agitur de jure acquirendo ibid.

An liceat dare pecuniam uni competitorum pro beneficio, ut desistat à praetensione justa n. 527.

An Clericus, qui certam, ac indubitam institutionem obtinuit in beneficio, licet det pecuniam ei, à quo aliàs in acquirenda possessione talis beneficii impediretur, & sic vexationem impedire possit n. 528.

An, si post titulum plenè acquisitum negarentur decimae, citra simoniam dari possit pecunia pro illis recuperandis? n. 529.

An, cum agitur de beneficio acquirendo, citra simoniam dari possit pecunia iis, qui beneficium conferre debent (v.g. praesentando, instituendo, eligendo, &c.) ne injustè impediant in ejus consecutione n. 530.

ARTICULUS IX.

De poenis in simoniacos statutis n. 531. aliae sunt jure statutae; aliae per Judicem imponendae ibid.

§. 1.

An pro qualibet simonia veniat Reo imponenda poena depositionis n. 531.

§. 2.

An, & quae poenae ipso jure impositae sint simoniaco n. 532.

An quaelibet poena simoniae à jure decreta incurratur ipso facto n. 532.

An poenae juris, decretae in simoniacos, comprehendant etiam simoniam, solum jure Ecclesiastico prohibitam n. 533. proponitur sententia affirmantium, ibid. Sed limitatur. n. 534.

§. 3.

An poenae ipso jure simoniaco decretae requirant simoniam completam n. 535.

(c 2)

§. 4

I N D E X.

§. 4.

De pœnis simoniæ commissæ in ingressu, & receptione ad Religionem. 537.
 An hæc pœnæ procedant in casu, quo ingreditur Religionem aliquam, sponte, vel in sui sustentationem dat aliquid monasterio n. 538.
 An jus ad sustentationem in Monasterio acquisitum ex professione facta simoniacè, sit propriè beneficium Ecclesiasticum n. 539.

§. 5.

De pœnis contra simoniacè ordinaros, & ordinantes n. 541.
 Quæ sint pœnæ constitutæ contra simoniacè ordinaros n. 541.
 An istæ pœnæ cadant solùm supra simoniam realem ibid.
 An afficiant simoniacè ordinarum etiam solùm in minoribus ibid. vel dantem primam tonsuram ibid.
 An dictæ pœnæ extendantur ad Notarios, & Ministros, qui pro testimonialibus, vel reverendis, seu dimissionis, aut etiam formatis aliquid exigunt n. 542.
 An afficiant simoniam solùm occultam in hac materia commissam ibid.
 An simoniacè ordinans præterea suspensus sit ipso jure à collatione quoruncunque ordinum, ac etiam primæ tonsuræ, & executione omnium munerum pontificalium n. 543.
 An sit interdictus ab ingressu Ecclesiæ n. 544.
 An suspensus à regimine, ac administratione suæ Ecclesiæ, & perceptione fructuum omnium suorum beneficiorum n. 544.
 An istæ pœnæ sint latæ sententiæ ibid.
 An comprehendant etiam Mediatores, & Præsentatores ad simoniacam ordinationem, ibid.
 Quæ pœnæ constitutæ sint contra simoniacè ordinaros n. 545.
 An tales sint suspensi ab omnibus ordinibus n. 545.
 An pœna suspensionis locum habeat in ordinato ignorante simoniam ordinaris, vel ordinationis n. 546.
 Quis possit tales absolvere à prædictis pœnis n. 547.

§. 6.

De pœnis contra simoniacè dantes, & recipientes beneficia Ecclesiastica n. 548.
 Qualiter hoc titulo incuratur excommunicatio n. 548.
 An simoniacè obtemperata beneficii collatio sit ipso jure nulla n. 549.
 An hoc procedat etiam de aliis beneficiorum provisionibus n. 549.
 An simoniacè adepti beneficium sint perpe-

tuè inhabiles ad alia beneficia obtinenda n. 550.
 An quis licitè retineat beneficium simoniacè provisione acquisitum, non acquirèntis, sed alterius tertii viciolâ procuratore n. 551.
 An validè, ac licitè retineas beneficium acquisitum ex simoniaca alterius procuratore, cui contradixisti n. 553.
 An eum tali Episcopus possit dispensare, ibid.
 An simonia, in beneficio commissæ, ipso jure privet beneficiis prius obtentis n. 554.
 Quid dicendum de fructibus perceptis n. 555.
 An per simoniacam confirmationem irritetur electio prius legitime facta, vel confirmatio per simoniacam electionem n. 555.

§. 7.

De pœnis simoniæ confidentialis à n. 556.
 An hæc simonia olim tolerata fuerit ibid.
 Recensentur pœnæ contra illam subinde statuta; ibid.
 An dictæ pœnæ incurrantur ipso facto, n. 557.
 An, si hæc simonia non sit utrinque completa n. 557.

ARTICULUS. X.

An, & qualiter acquisita per simoniam restituenda sint n. 558.
 Cui restituendum sit pretium simoniacè acceptum n. 558. 574.
 An, & quando restituendum sit spirituale, simoniacè acceptum n. 559 & seq.
 Ex quo titulo nascatur in hoc casu obligatio restituendi, à n. 560. & seq.
 An, si venditio, ac emptio juris Patronatus simoniaca sit, Ecclesia fiat libera collationis n. 560. & 562.
 Discrimen inter simoniacam venditorem, ac emptorem n. 564.
 An beneficium simoniacè acceptum restitutioni sit obnoxium n. 566.
 An obligatio dimittendi beneficium cum reali simonia receptum, & fructus nulliter perceptos restituendi, sit juris divini n. 567.
 An, & qualiter pretium simoniacè acceptum sit obnoxium restitutioni n. 568.
 An, qui simoniacè accepit pretium pro dando spirituali aliquo, v. g. beneficio, vel alio quocunque, teneatur illud reddere, etiam si ipse nondum dederit spirituale, ibid.
 An, si quis simoniacè alicui dedit beneficium, vel ad aliud præsentavit, elegit, confirmavit, &c. accepto pretio teneatur illud restituere ante Judicis sententiam n. 569.
 An pretium simoniacè acceptum, extra materiam beneficiorum, v. g. propter admissionem ad Religionem &c. sit restituendum, n. 570.

QUÆSTIO IV.

*In Titul. 4. Ne Prælati Vices suas,
vel Ecclesias, sub annuo censu
concedant. n. 595.*

ARTICULUS I.

An Prælati Ecclesiastici, sub annuo censu, licitè jurisdictionem suam concedere possint à n. 596.

An simoniacum sit, locare, vel conducere pretio jurisdictionem Ecclesiasticam, seu facultatem nominandi, aut deputandi Vicarios in spiritualibus? dare pecuniam, vel aliud temporale pro acquirendo Decanatu, Archidiaconatu, &c. à n. 596.

An Vicarius sit simoniacus, qui ab Episcopo, vel alio Prælato constituitur, & recipit salarium laboris, pro sustentatione n. 597. in med.

An is, qui dedit pecuniam, ut spirituales jurisdictionem exerceat (v. g. ut constitueretur Vicarius) privetur suo officio n. 598. Quæ sit pœna hujus simoniæ n. 589. in fin.

ARTICULUS II.

An fructus, & obventiones Ecclesiarum licitè locari, & conducì possint pro annuo censu, n. 599.

An prohibitio locandi ultra triennium cadat solum super locatione rerum Ecclesiæ, vel beneficii, vel etiam fructuum n. 599. §. Circa.

An procedat etiam de locatione solius commoditatis, & in quo hæc commoditas consistat n. 600.

ARTICULUS III.

An Successor in Ecclesiâ, vel beneficio teneatur stare locationi ab antecessore factæ, n. 601. resolvitur quæstio sub distinctione n. 602.

An anno locationis jam cæpto, ubi locator decessit, & successit alius, Conductor saltem liceat recedere à locatione, invito locatore, ut si videret, parum utilitatis se consecuturum n. 603.

An Successor de novo possit exigere pensionem anticipatè solutam Prædecessori, si locationi stare teneatur n. 604.

An fructus jurisdictionis Ecclesiasticæ pro censu annuo locari possint, n. 605.

An, & quo titulo solvantur annuatæ n. 606.

n. 570. mens Castropalai, ibid. conciliantur canones contrarii à n. 571. & seq.

An, quando dicitur pretium simoniacè acceptum esse restituendum Ecclesiæ, sub hac etiam veniant pauperes n. 574.

An pretium simoniacè acceptum restitui possit danti ante sententiam Judicis, imponentis, in pœnam dantis, privationem ejus, ac applicationem Ecclesiæ, vel pauperibus n. 575.

ARTICULUS XI.

Quæ simoniæ probatio requiratur, ut quis condemnatur ad pœnam infligendam n. 576. an notorietate facti ibid. an facti evidentiâ, n. 577.

An confessione propria n. 578. an instrumento continente pactum simoniacum, n. 579.

An conjecturis, & præsumptionibus sufficienter probetur crimen simoniæ n. 581.

Qui accusare, & accusari possint super crimine simoniæ n. 582.

An socius in vitio simoniæ possit esse testis in judicio de hoc vitio n. 584.

An contra testes de crimine simoniæ admittatur exceptio ibid. Plures limitationes lenientis negantis, ibid. & seq.

Quando in tali judicio ad testificandum admitti possint criminosi n. 586. & seq.

An à sententia in crimine simoniæ detur appellatio n. 587.

An, in quibus ipso jure imponitur pœna, sententia declaratoria faciat transire, in rem judicatam ibid.

ARTICULUS ULTIMUS.

Quis possit dispensare cum simoniacis n. 588.

An, & quis dispensare possit in pœnas à Judice ferendis contra simoniacos n. 588. quis in pœnis latis à jure n. 589.

An suspensus ab exercitio Ordinis simoniacè accepti, possit legitimè ascendere ad altiorem Ordinem, donec ab ea suspensione absolvatur n. 590.

Quis absolvat à pœna expulsionis à Monasterio incurta per simoniacam professionem, ibid.

Quis ab interdicto ab ingressu Ecclesiæ contracto per simoniam confidentiâ ibid.

Quis in pœna inhabilitatis ad beneficia Ecclesiastica n. 591. quam vim in hoc casu habeant decisiones Cardinalium n. 591.

An ejusmodi declarationes Cardinalium sint necessario sequenda, si à Papa confirmantur in forma communi n. 594.

QUÆSTIO V.

In Titul. 5. De Magistris, & ne aliquid exigatur pro licentia docendi. n. 607.

Quid hoc loco veniat appellatione Magistrorum n. 607. In quibus Ecclesiis olim, & nunc constituendi Magistri, ibid. quid veniat nomine Theologalis præbendæ, ibid.

ARTICULUS I.

De Magistris à n. 608.
Qualiter ab Ecclesiis providendum Magistris, n. 608. an hi teneantur gratis docere Clericos alterius Ecclesiæ n. 608. & seq.
A quo, & qualiter constituendus sit Magister, n. 609.
In quibus jus antiquum, & novum Tridentini conveniant, vel disconveniant circa constitutionem, vel munus Magistri n. 609.
An Lector Theologiæ in dictis Ecclesiis possit simul habere beneficium n. 610.
Quod munus Magistri, n. 610.
Quid veniat hic nomine Scholastici n. 610.
An Lectura Theologiæ in dictis Ecclesiis sit dignitas, vel personatus, ibid.

ARTICULUS II.

De licentia docendi à n. 611. quid hic intelligatur per licentiam docendi ibid.
Qualiter prohiberetur sit aliquid exigere pro licentia docendi, à n. 612.
De juramento præstando à conferentibus Doctoratum, ibid.

ARTICULUS III.

De Privilegiis Magistrorum, & Discipulorum n. 613.
De Privilegio concessio Magistris, & Discipulis, ad percipiendos in absentia beneficii redditus, n. 613. an concedatur Magistris, quam diu docent n. 614. quanto tempore studentibus, ibid. an hoc procedat, esto Magister non sit membrum Universitatis, ibid. an hoc privilegium extendat se etiam ad distributiones in absentia lucrandas, n. 615.
Refertur privilegium Frederici Imperatoris concessum omnibus bonarum literarum Professoribus, & Studiosis n. 616.
An vi hujus privilegii Scholares eximantur à jurisdictione Judicum civilium etiam quoad delicta cujuscunque Provinciæ de jure illius municipali, n. 618.

An vi ejusdem reprobetur consuetudo Judicum & praxis contraria ibid.
An immunitatem, seu exemptionem Studiosorum lædentes, in quadruplum pro damno eis illato puniantur, ibid.
An tales Judices ipso jure fiant infames, & sui dignitate in perpetuum careant, ibid.
An Judex non Academicus capax sit jurisdictionis exercendæ in Academicos, ibid.

QUÆSTIO VI.

In Titul. 6. De Judæis, & Saracenis, eorumque Servis. n. 619.

Quid hoc loco veniat appellatione infidelium, n. 619. quid appellatione paganorum n. 619. Judæismi, ibid.

ARTICULUS I.

De Judæis, à n. 620.
Quæ communicatio cum Judæis interdicta sit Christianis n. 621. & seqq.
Quænam Judæis potestati Principum Christianorum subiectis, interdicta sint, n. 624.
Quæ Judæis inter Christianos permittantur, n. 265.
An illicitum sit, Judæos invitos ad Christianam fidem compellere n. 626.
An Judæi propriè sint servi Christianorum, ibid.
An Judæus à Christiano petens baptismum, debeat statim admitti n. 626.
Qualiter Judæis ad fidem conversis liceat retinere bona malè acquisita, n. 627.
Quæ sit pœna Judæi lædents Christianum, n. 628.
A quo causæ inter Christianos, & Judæos cognoscendæ, ibid.

ARTICULUS II.

De Saracenis, à n. 629. quid veniat horum appellatione ibid. quæ Christianis interdicta sint cum Saracenis n. 630.
An prohibitio de non ferendis armis ad Saracenos, intelligatur de omnibus inimicis nominis Christiani, qui actu, vel habitu (quod est, frequenter) gerunt bellum contra Christianos, odio Christiani nominis n. 631. an prædicta saltem post treugam cum Saracenis factam, Christianis ad eos deterrere liceat, n. 632.
Quid Christianis liceat durante bello cum Saracenis, n. 632.
Quæ pœnæ decretæ sint violatoribus hujus prohibitionis, ibid.

I N D E X.

ARTICULUS III.

De Servis Judæorum, & Saracenorum, n. 634.

Quid importet hęc nomen servi strictè, ac latè sumpti ibid.

An Princeps Laicus possit in suo regno permittere, ut Judæi habeant mancipia Christiana n. 634.

An Episcopi in hoc possint dispensare ibid. An possint habere servum Christianum, emptum ab infideli, ibid.

ARTICULUS IV.

Qualè peccatum sit transgressio prædictorum Canonum, n. 635.

QUÆSTIO VII.

In Titul. 7. De hæreticis, à n. 636.

Unde dicatur hæresis, quis sit hæreticus solùm materialis, quis formalis n. 636.

ARTICULUS I.

De hæreticis n. 637.

Quid requiratur, ut quis subjiçiat Ecclesiasticis hæreticorum pœnis, n. 637. & seq. an his annumerentur Anabaptistæ n. 639.

ARTICULUS II.

De pœnis Ecclesiasticis hæreticorum n. 640.

§. 1.

De excommunicatione hæreticorum; n. 641. An de facto sit reservata Papæ, ibid.

An eâ puniantur etiam hæreticorum Receptatores, Fautores, & Defensores, n. 641. & à n. 680.

An, & qualiter sub eadem pœna prohibitum sit, ne Laici disputent de fide Catholica cum hæreticis à n. 643.

§. 2.

De irregularitate hæreticorum n. 646.

An hæc duret, etiam post absolutionem ab hæresi n. 646. an tamen capaces sint promotionis Ecclesiasticæ post conversionem, ibid. vel beneficii Ecclesiastici, n. 647. an hæc inhabilitas porrigatur ad eorum descendentes utriusque lineæ, & quoscunque n. 647. an ad suspectos de hæresi n. 648.

An comprehendat hæresim externam, licet occultam n. 650. an natos ante patris hæresim, n. 651.

An hæc irregularitas habeat locum in filiis relapsoꝝ in hæresim, qui ante mortem sunt reconciliati Ecclesiæ n. 651. in med.

An is, qui ante hæresim suscepit ordinem, & post hoc in eam lapsus, denuo reversus est ad fidem, in suscepto ordine possit ministrare sine dispensatione n. 652.

An bona hæreticorum sint ipso jure confiscata n. 653.

§. 3.

De infamia hæreticorum, n. 654. an hæretici ipso jure sint infames infamiâ juris ibid. an hæc incurratur ante sententiam declaratoriam criminis, ibidem.

§. 4.

An, & qualiter hæretici priventur sepulturâ Ecclesiasticâ n. 655.

An scienter Ecclesiasticæ sepulturæ tradentes incurrant excommunicationem n. 655. an reservatam n. 657.

An locus, quo tumulatus est hæreticus, reddatur profanus in perpetuum n. 656.

Quid importet particula *scienter*, ibid.

An Clerici hæreticis Ecclesiasticis Sacramenta exhibentes, vel Christianæ sepulturæ tradere præsumentes, aut eleemosynas, vel oblationes eorum percipientes suo officio priventur, nunquam restituendo sine indulto speciali Sedis Apostolicæ n. 657.

An omnis dispositio Ecclesiastica, quæ sit sub terminis universalibus, extendatur etiam ad Laicos, quando est de materia Ecclesiastica n. 657.

An prohibitio (ne hæreticis detur Ecclesiastica sepultura) comprehendat etiam Laicos, ibid.

§. 5.

An, & qualiter hæreticorum bona cadant sub confiscationem n. 658.

An bona hæreticorum a Dominis, sub quorum jure sunt, debeant publicari n. 658.

Cui applicanda n. 659.

A quo tempore sint obnoxia fisco n. 660.

An, & quando liceat Laicis occupare illa, ibid.

An hæreticus ejuratâ hæresi ad fidem Catholicam conversus, bona sua, quæ per fisco occupata sunt, recuperet n. 661.

An in dato casu confiscatio bonorum procedat, etiam si tales hæretici liberos habeant etiam Catholicos n. 662.

An bona hæreticorum confiscari possint, licet primùm post mortem de hæresi convicti, & condemnati sint, n. 663.

An hæreticus confiscatione bonorum, quam incurrit ipso facto à die commissi criminis, simul amitrat proprietatem, & dominium eorum bonorum, n. 664.

Quæ bona veniant sub nomine bonorum, quorum confiscatione ipso facto puniuntur hæretici, n. 665.

(d 2)

An

I N D E X.

An omnia bona Clericorum, si sint hæretici, cedant fisco Ecclesiæ post declarationem criminis n. 666.

§. 6.

An, & qualiter hæretici sint inhabiles ad testandum, & succedendum n. 667.

An hæreticus possit facere testamentum, n. 667.

An hæretici sint capaces hæreditariæ successionis ex testamento, vel ab intestato. n. 668.

An istam incapacitatem incurrant ipso jure, & statim à die commissi criminis, sic, ut etiam ante sententiam Judicis condemnatoriam, vel declaratoriam, debeant hæredibus defuncti hæreditatem, vel legatum reddere n. 669, & seq.

§. 7.

De reliquis hæreticorum pœnis à n. 671.

An inter alias hæreticorum pœnas sit etiam amissio patriæ potestatis in filios n. 671. an amissio domini in servos, & juris in quoscunque illis obligatos n. 672.

An Clerici hæretici tradendi brachio seculari, n. 673.

Quæ redeuntibus ab hæresi imponenda n. 674.

§. 8.

Quæ pœnæ statutz sint filiis hæreticorum, n. 675.

An filii hæreticorum, etiamsi sint Catholici, propter patris hæresim priventur hæreditate, & omnibus bonis paternis n. 675. an hoc procedat, si sint legitimi, si illegitimi, ibid.

An sint irregulares n. 676, an incapaces beneficiorum, ibid.

§. 9.

De relapsis in hæresim n. 677. qui sint relapsi verè, qui *presumptione* ibid. quæ illorum pœna n. 678.

§. 10.

De Credentibus, receptoribus, defensoribus, & fautoribus hæreticorum n. 679. Isti dicuntur complices eorum, ibid. & sup. n. 641. qui veniant nomine *Credientium* hæreticis, n. 680. qui nomine *Receptorum*, ibid. *Defensorum* 681. *Fautorum* ibid. & seqq.

Quid sit propositio, quæ mereatur censuram propositionis erroneæ, hæresim proximam n. 683.

Quæ propositio erronea, quæ falsa, n. 683.

Quid propositio, quæ sapit hæresim, vel ei proxima n. 684. quæ suspecta de hæresi, quæ erroris proxima, quæ malè sonans n. 648.

Quæ scandalosa n. 685. Temeraria, piarum arium offensiva seu impia n. 685.

Quod sit discrimen inter propositionem damnatam, & antiquatam n. 686.

An, ut aliqua propositio sit hæretica, requiritur, quòd habeat omnimodam contrarietatem cum objecto fidei, hoc est, quòd neget objectum in se, & expressè à Deo revocatum n. 687.

ARTICULUS III.

De processu judiciario in crimine hæresis n. 688. an munus Inquisitorum hodie habeat Episcopi in Provinciis, in quibus illi Sedes Apostolicæ Inquisitores, speciales auctoritates Pontificis, non sunt constituti, ut in Germania, Gallia, Polonia, &c. n. 688.

§. 1.

An quilibet Judex Ecclesiasticus sit Judex competens in crimine hæresis n. 689.

An hæc potestas Episcoporum extendat se etiam ad Exemptos ibid. an ista potestas Episcoporum sit ordinaria, vel delegata n. 690.

Quem modum procedendi servare debeat Episcopus in causa hæresis n. 691.

An Capitulum, Sede vacante, habeat potestatem ordinariam in causa hæresis n. 692.

§. 2.

An in causa hæresis Judex secularis sit competens n. 693.

An Princeps secularis possit statuta condere de modo puniendi crimen hæresis, qui aliquaratione contrarius sit legibus Ecclesiasticis, n. 694.

An Judices Laici violantes prohibitionem, an cognoscant quoquo modo de crimine hæresis, innotentur excommunicatione, n. 695.

Quot modis fieri possit, quòd executor sententiæ Ecclesiasticæ, in causa hæresis laicæ contra aliquem, sciat nullitatem sententiæ n. 696.

An Executor pœnæ judicialis possit eam exequi si certò novit, Reum esse innocentem, n. 696. & seq.

Fundamenta affirmantium; à n. 698. sed contrarium dicendum cum distinctione; & serventur contraria n. 699. & seqq. ubi etiam exponitur c. *Pastoralis*, de offic. Jud. delegati.

§. 3.

An, & quibus testibus probetur crimen hæresis n. 702.

Refertur secta, & errores Beguinarum, & Beguinarum, n. 711, condemnati in *Clem. Ad nostram*, h. t. item 3. propositiones Joannis de Poliano. n. 713.

ARTICULUS IV.

De libris hæreticorum à n. 714.

§. 1.

I N D E X.

§. 1.

Sub qua pena fidelibus hereticorum libri prohiberi sint in Bulla Cœnæ n. 715.

An sub prohibitione Bullæ Cœnæ comprehendantur libri infidelium, prout distincti sunt ab hæreticis propriè dictis, n. 716.

An liber Authoris Catholici, si comprehendat aliquos errores per ignorantiam Authoris insertos ibid. in med.

An quis agat contra Bullum Cœnæ legendo talem librum Authoris Catholici, cui simul adjuncta sunt scholia, & annotationes ab hæretico appositæ, n. 717.

An, si quis legat doctrinam hæretici, in libro Authoris Catholici contentam de verbo ad verbum n. 718.

Quid propriè veriat sub hac voce liber hæretici, prout cadit sub prohibitionem in Bulla Cœnæ n. 719.

An sub ea voce comprehendatur liber Authoris hæretici, qui continet hæresim, vel tractat de Religione, sive impressus sit, sive manuscriptus, n. 720.

An, si contineantur unicum hæresim, ibid. esto non tradet ex professo de hæresi ibid. quando censetur ex professo tractare de hæresi, n. 720.

An liber Authoris hæretici, continens hæresim, maneat sub Bullæ prohibitione pœnali, licet hæresim ab illo expungas n. 721.

An idem dicendum de libris hereticorum philosophicis, iuridicis, medicis, historicis, poëticis, nullam hæresim continentibus n. 721.

An excommunicationem Bullæ contrahat, qui brevem scripturam, v. g. orationem, concionem, questionem, vel epistolam ab hæretico scriptam, quæ vel continet hæresim, vel ex professo tractat de Religione, scienter legit, imprimat, vel retinet n. 722. an hic appellatione *libri hæretici* veniat quælibet scriptura, etiam brevis, continens hæresim, aut ex professo tractans de Religione n. 723.

Unde lex, aut dispositio legis dicatur favorabilis, vel odiosa n. 724.

Dispositio Concilii Tridentini circa libros hereticorum, n. 726.

§. 2.

Quæ actiones prohibita sint fidelibus circa libros hereticorum n. 728.

An librum hæreticum, & prohibitum scienter legens, sed ignotans, ei lectioni annexam esse censuram, hanc incurrat n. 729. refertur opinio affirmans, ibid. eligitur negans ibid. responderetur ad opposita, ibid. & seq.

An idem dicendum de ignorante, impedimentum ditimens esse annexum crimini n. 729. ostenditur non rectè in hoc constituti dylerti

Tom. V.

men ab Authoribus volentibus penam ignoratam nihilominus incurri; an. 730.

An, ut incurratur pena legalis, requiratur, quod transgressio fiat cum scientia legis pœnalis, quæ talis n. 731.

Rejicitur alterum eorundem discrimen, à n. 732.

§. 3.

An quælibet libri hæretici lectio inducat penas iure statutas n. 744.

Quæ materia censetur notabilis, & sufficiens ad mortale, quæ censetur parva n. 745.

An incurrat penam in legendum librum decretam, qui solum audit alium clarè legendum librum hæreticum n. 746. sententia affirmantium; eliditur tamen negativà ibid.

An semper identitas rationis, & periculi faciat comprehendi sub lege pœnali casum non contentum sub propria significatione verborum legis n. 747.

§. 4.

Quid dicendum de retentione libri hæretici n. 748. sententia affirmans in pluribus limitatur, ibid. & seq.

An censuram incurrat, absque periculo perversionis retinens librum hæreticum, ad confundendos errores, ac eorum sequaces, si retentio fiat sine licentia illius, qui illam dare potest n. 750.

An peccet contra dictam prohibitionem, si contingat casus, quo vir prudens, ac doctus in Germania, locum aliquem contradictionis in hæretico Authore quaerit, certè sperans, eo exhibito alterum ad fidem Catholicam perducendum, n. 751. quid Authores sentiant in hac materia quoad Germaniam, ibid.

An habens librum hæreticum, & ut primùm advertit, esse talem, non tradens inquisitori, sed comburens, vel alio modo annihilans eum, excusetur à censura n. 725.

§. 5.

Quid dicendum de impressione libri hæretici, n. 753. & seq.

§. 6.

Quid dicendum de defendentibus, vendentibus, ementibus, & transportantibus libros hereticos n. 755.

§. 7.

Quid dicendum de libris prohibitis in Indice librorum hereticorum, n. 756.

§. 8.

Quos dictæ prohibitiones, circa libros prohibitos, afficiant, n. 761.

(c)

QUAE.

QUÆSTIO VIII.

In Titul. 8. De Schismaticis, & ordinatis ab eis, à n. 763.

Quid importet Schisma vi vocis, quo sensu accipiatur hoc titulo, ibid.

ARTICULUS I.

De Schismaticis, & pœnis eorum n. 764.

Quis sit Schismaticus n. 764.

In quo differant hæresis, & schisma n. 766.

Quæ pœnæ in schismaticos decretae sint n. 767.

ARTICULUS II.

De ordinationibus, & aliis actis schismaticorum à n. 770.

An acta ab Episcopo schismatico, quæ pendunt à potestate Ordinis, valida sint n. 770. an, quæ pendunt à potestate jurisdictionis, ibid. & seq.

An scienter ordinati ab Episcopo schismatico suspendantur ab exercitio Ordinis sic suscepti n. 772.

QUÆSTIO IX.

In Titul. 9. De Apostatis, & reiterantibus baptisma n. 773.

Quid importet Apostasia vi nominis, quot modi contingat, quid importet Apostasia perfidia, quid recessus ab obedientia, seu Apostasia inobediens, quid Apostasia irregularitatis, n. 773.

ARTICULUS I.

De Apostatis à n. 774.

De apostasia perfidia, seu à fide Catholica, n. 774.

De apostasia inobediens, n. 775.

De apostasia irregularitatis n. 776.

Qualiter intelligendum veniat, cum dicitur, apostasiam à Religione committi per excessum ab ea, sine animo redeundi, vel animo nunquam redeundi n. 777.

Quis propriè dicatur Fugitivus n. 777.

An mulieres, quas communiter Beatas vocant, recedentes ab eo statu sint verè Apostatae, n. 777.

An sint veri Apostatae Religiosi Societatis, qui post vota simplicia, ab eodem statu, perpetuò recedunt, suo arbitrato, ibid.

In quo consistat substantia Apostasia à Religioso statu n. 778.

An per temerè vagantes extra Religionem intelligantur soli veri Apostatae n. 778.

An liceat Regularibus à suis Conventibus recedere, prætextu ad suos Superiores accedendi, nisi ab eis missi, aut vocati fuerint, n. 779.

An per Concilium Tridentinum, inhiibentia talem recessum, interdicitur appellatio ad Superiorem, seu recessus à Monasterio, antequam ad eundem Superiorem ex iusto gravamine n. 780.

An detur appellatio à correctione Superioris Regularis, excedentis limites regulæ n. 781. Conciliantur canones, qui videntur in hac materia oppositi n. 782.

An Religiosus justè, ac legitimo iure ordinis servato in carcerem conclusus, possit fugere, prætextu Superiorem suum accedendi n. 783.

ARTICULUS II.

De pœnis Apostatarum à n. 784.

Quæ pœnæ decretae sint apostatis à fide, ibid.

Quæ Apostatis à Religione, n. 785.

An prohibiti ab exercitio sacri ordinis in Apostasia suscepti, etiam prohibeantur ab accessu ad ordines ulteriores, n. 785, & ex illis.

An Apostata à Religione, post emendationem, & reditum ad pristinam Religionem, possit eligi in Prælatum, vel Superiorem delectæ Religionis, n. 786.

An Regulares Apostatae gaudent privilegio suæ Religionis n. 787.

ARTICULUS III.

De Reiterantibus baptisma, ac eorum pœnis n. 788. an textus procedat non tantum de iterantibus baptismum absolute, sed etiam conditionate, si non sit baptizatus n. 788.

In quibus circumstantiis liceat baptismum reiterare, sub illa conditione. ibid.

Quæ sint pœnæ culpabiliter reiterantium baptismum n. 789.

QUÆSTIO X.

In Titul. 10. De his, qui filios occiderunt. à n. 792.

Quis propriè sit parricida, an etiam occisor filiorum, an oppressor patriæ, an interfectio Principis n. 792.

An parricidium, quatenus subijcitur pœnis, limitatur restrictè ad cædem parentum, vel etiam filiorum, aut aliorum quoque propinquorum n. 793.

An nomen parricidii, & pœna illi decreta extendatur ad liberos, qui occidunt unum vel aliquem ex suis ascendentibus, ut avum, proavum, &c. & parentes, qui occidunt liberos, vel aliquem ex descendentibus in infinitum, n. 794.

I N D E X.

Quæ pœnæ hoc titulo decretae sint in eos, qui filios occiderunt n. 796. Specialiter de pœnis opprimentium infantes n. 797. quando incuratur reservatio hujus delicti n. 798.

QUÆSTIO XI.

In Titul. II. De infantibus, & languidis expositis n. 799.

Quid dicantur hoc loco *expositi* n. 799. qui *infantes*, qui *languidi* n. 800. quæ pœnæ statuta sint illis, qui exponunt infantes, vel languidos n. 801. an iis locus sit, si exponant spurios n. 802.

An Pater, ex hoc, quod exponens filiam languidam, vel infantem, perdat jus patriæ potestatis, liberetur ab onere dotandi eam, n. 802. an parentes possint agnoscere expositos pro filiis, & eo casu expositi sic agniti censeantur legitimi, & sui hæredes, n. 803. an, si expositus postea occidat parentem, sit puniendus pœnâ parricidii, ibid.

An, qui expositos alunt, acquirant aliquid jus in expositos, vel eorum parentes, n. 804. & seq.

An expositi habeantur pro legitimis, ut absque dispensatione ad ordines admittantur, n. 806.

An, suppositâ sententiâ negante, cum illis dispensare possint Episcopi n. 807.

QUÆSTIO XII.

In Titul. II. De homicidio voluntario, & casuali à n. 808. ubi, quid propriè sit homicidium?

ARTICULUS I.

Quotplex sit homicidium à n. 809.

Quid sit homicidium voluntarium directè, quid indirectè n. 809. quid casuale, ibid.

Quid homicidium casu, quid dolo factum n. 810.

Quid commissum ex proposito, quid ex insidiis, proditorie, ibid. quid qualificatum, ibid.

ARTICULUS II.

De homicidio voluntario, & injusto à n. 811.

An pœna homicidii voluntarii, ac injusti sit irregularitas n. 811.

Quæ alia pœnæ statuta sint homicidio voluntario, & injusto n. 812. in specie de excommunicatione n. 812. depositione, ibid. de privatione omnium beneficiorum prius obtentorum n. 817. de privatione successione hæreditariæ in bona occisi. ibid.

De irregularitate ad ordines, n. 818. de casu,

quo quis moritur post percussione, vel vulnerationem, & dubitatur, an ex vi vulneris, vel an ab hoc, vel illo, in concursu plurimum percussentium à n. 818. quando vulnus censeatur lethale n. 820.

An, in delictis excludentibus ab asylo Ecclesiastico valeat extensio à casu expresso ad non expressum propter identitatem, vel majoritatem rationis à n. 815.

An censeatur homicida voluntarius, consequenter irregularis, cujus occasione, eo tamen prohibente, & causam non dante, committitur homicidium ab ipsius famulis, amicis, vel consanguineis n. 821.

An is, qui aliquem percussit non lethaliter, ita tamen, ut fugere non possit ob eam percussione, ideoque postea occidatur ab aliis, incurrat pœnam ordinariam homicidii, vel saltem fiat irregularis, n. 822.

An irregularitatem ex delicto contrahat, qui dabit operam rei licitæ, vel etiam illicitæ, ex qua casualiter secuta est mors alterius, n. 823.

§. 1.

De procurante abortum n. 824.

§. 2.

De mandante homicidium à n. 828.

§. 3.

De consentiente, vel ratum habente homicidium n. 831.

An irregularitas incurratur solum in casibus à jure expressis n. 833. & 906.

Quo sensu admitti possit regula 10. quæ dicitur mandatum, & ratihabitionem æquiparari, n. 833.

§. 4.

De consulente, & cooperante ad homicidium n. 834.

§. 5.

De homicidio per Assassinos à n. 837.

An assassini pœnæ incurrantur propter delictum attentatum, effectu tamen non secuto à n. 838.

De pœna diffidationis, n. 841.

§. 6.

De homicidio proditorio; à n. 843.

Refertur constitutio Gregorii XIV. de casibus excludentibus Reos ab asylo Ecclesiastico, n. 845.

ARTICULUS III.

An incurratur irregularitas ex delicto propter delictum omnino casuale, seu involuntarium n. 850.

Quando censeatur adhibita sufficiens diligentia ad cavendum homicidium n. 852.

(c 2)

An

I N D E X.

An fiat irregularis, qui facit actionem illicitam, ex qua re ipsa sequitur aliquod homicidium casuale, seu præter intentionem, quamvis omnem diligentiam adhibuerit ad illud cavendum, n. 853.

ARTICULUS IV.

De homicidio justo, ac defensivo, à n. 856.

An incurrat irregularitatem, qui occidit injustum in vasorem, ob necessariam defensionem honoris, & famæ n. 857. in quo consistat defensio inculpata, seu moderata inculpata tutelæ n. 858.

An fiat irregularis, qui injustum in vasorem occidit, ob necessariam defensionem honorum temporalium, quæ possidet n. 860.

Quis dicatur fur nocturnus, quis diurnus, n. 862.

An incurratur irregularitas etiam ex justo homicidio, n. 863.

Irregularitas alia est ex delicto, alia ex defectu lenitatis, & circa delictum n. 863.

Qui incurrant irregularitatem ex defectu lenitatis n. 864.

Quid agendum Judici Ecclesiastico, si habet Reum morte dignum n. 866.

Qualis protestatio requiratur, ut Clericus non incurrat hanc irregularitatem, si contra alium agat pro satisfactione damnorum, n. 867. & seqq.

An incurrat irregularitatem Ecclesiasticus, qui habens jurisdictionem temporalem constituit Judices, & Ministros in causa sanguinis n. 872.

An, & qualiter cæteri Ministri Judicis in causa sanguinis fiant irregulares ex defectu lenitatis n. 873. an accusans criminaliter, 874. an assessores in judicio criminali n. 875. an testes in causa criminali n. 876. an Advocatus contra Reum n. 877. an Tabellio, seu Notarius Publicus n. 878.

An mandans Reum capi, & vel vivum, vel mortuum adduci n. 879. quid dicendum de Theologo, Jurisperito, Confessario, vel alio quocunque, qui responderet ad quaestionem, an talis mereatur mortem n. 880.

An fiat irregularis, qui viam ostendit, qua fur profugit n. 882.

An quis propterea fiat irregularis, quod etiam inadvertenter, jumentum v. g. instiget, quo Reus vehitur, si hinc mors Rei acceleretur n. 883.

An, qui interfuit executioni mortis, ex hoc fiant irregulares n. 884.

ARTICULUS V.

De homicidio commisso in bello, à n. 885.

Quid dicendum de pugnantibus in bello injusto n. 886. quid, si in bello justo, ac defen-

sivo n. 887. quid, si in bello justo, ac offensivo, n. 889.

ARTICULUS VI.

De Mutilatione à n. 890. quid veniat appellatione mutilationis proprie dictæ n. 890. an irregularitas imposta mutilationi alterius, etiam intelligatur, cum quis mutilat se ipsum n. 891.

ARTICULUS VII.

De dispensatione in irregularitate ex homicidio n. 892. an dispense Episcopus, si homicidium sit occultum, ibid. an saltem, si irregularitas sit ex mutilatione occulta n. 893. vel ex homicidio casuali n. 894.

An in irregularitatibus ex occulto delicto convenientibus n. 895.

An irregularitas ex mutilatione, vel homicidio injusto, sive voluntario, sive casuali, non incurratur in foro poli, nisi homicidium processerit ex culpa gravi n. 897.

Quid sit culpa n. 898. quid lata, levis, levissima, ibid. an nomine culpæ lata veniat delictum, n. 899. an interdum etiam culpa levis, vel levissima, ibid.

§. 1.

De dispensatione in irregularitate ex delicto, n. 903. quæ observanda in supplicatione pro dispensatione in irregularitate ex delicto n. 904.

§. 2.

De dispensatione in irregularitate ex homicidio citra delictum n. 909.

An hæc irregularitas incurratur à Judice, vel aliis justitiæ Ministris, si quem iuste condemnarunt ad mortem, vel mutilationem, morte tamen non secuta, nec mutilatione, n. 909.

An in casu, quo effectu non secuto, iuxta aliorum sententiam, nihilominus incurratur irregularitas, necessario recurrentiam sit Romam pro dispensatione n. 912.

An exercentes artem Medicinæ, vel Chyrurgicæ incurrant irregularitatem ex defectu lenitatis, si ex artis suæ exercitio sequatur mors, vel mutilatio eorum, quibus impendunt operam suam n. 913.

QUÆSTIO XIII.

In Titul. 13. De Torneamentis, n. 914.

Qualiter hoc titulo prohibeantur torneamenta, quid veniat eorum nomine n. 914. in quibus ea prohibitio nunc obtineat n. 915. an, & qualiter defacto liceant eiusmodi pugnae, ac cerramina à n. 916.

QUE

I N D E X.

QUÆSTIO XIV.

*In Titul. 14. De Clericis pugnanti-
bus in duello, n. 920.*

Quæ causæ numerentur, ex quibus duellum
secundum aliquos honestari possit, ibid. va-
ria duelli divisio, ibid.

ARTICULUS I.

- An, & quale duellum sit illicitum n. 921.
An duellum sive publicum, sive privatum, li-
cité suscipiatur, ad erudendam veritatem,
vel probandam innocentiam n. 922. an ad
ostensionem virium, acquisitionem nomi-
nis, & honoris, viri robusti n. 923. an ad di-
rimendam litem vel civilem, vel criminalem
n. 924. an ad reparandum honorem ex inju-
ria sibi facta n. 925. Rationes in favorem
affirmantium hoc postremum n. 926. mens
Laymanni n. 927. & 930.
An duellum propriè dictum ex se sit malum
928. & seqq. an Princeps possit aliquando
condescendere in duellum causa boni publici
n. 930. in fin.

ARTICULUS II.

- De pœnis duelli illiciti n. 931. quid in hoc sta-
tutum sit jure Concilii Trid. ibid. an dictæ
pœnæ cadant in duella privata n. 932.
Qualiter vi Tridentini excommunicentur etiam
Spectatores duelli n. 932.

ARTICULUS III.

- De particulatibus quibusdam bellis injustis
n. 934.
De Seditione n. 934. Rixâ, ibid. de Tumultu,
n. 935. de Diffidatione à n. 936.

QUÆSTIO XV.

*In Titul. 15. De Sagittariis,
à n. 937.*

Quid veniat appellatione Sagittarii in hac ma-
teria, sub quibus pœnis prohibeatur Chri-
stianis usus Sagittariorum, n. 937.

QUÆSTIO XVI.

*In Titul. 16. De adulteriis, &
stupro, à n. 938.*

Quid sit adulterium, quid simplex, quid du-
plex, an adulterium etiam simplex jure
Ecclesiastico puniatur, quid jure civili,
n. 938.

Tom. V.

ARTICULUS I.

De adulterio à n. 939. vera definitio adulterij,
prout hic de illo agitur, ibid. an carnalis co-
pula soluti cum sponsa alterius de futuro sit
adulterium, ibid.

§. 1.

- Quis accusare possit conjugem adulterum, n.
940. an cesset accusatio criminalis de adul-
terio, si abolitio intervenerit, an quinquen-
nio, n. 940.
Coram quo Judice fieri debeat accusatio de
adulterio n. 942.
Qualiter probetur adulterium præsumptio-
nis n. 943.
An per propriam confessionem adulterij à se
commissi, factam in judicio, censetur a-
dulterium probatum contra confidentem,
n. 946.

§. 2.

- De pœnis adulterij n. 947.
Quæ pœnæ jure canonico statuta sint contra
perseverantes in adulterio n. 948.
Quid, si Reus in judicio sit confessus, vel convi-
ctus de commisso adulterio, ibid.
An inter pœnas civiles sit innocenti facultas re-
cedendi ab adultero, an amissio dotis n. 949.
quæ adulterum excuset ab his pœnis civili-
bus n. 950.
An, ut licitè fiat divortium propter adulterium,
necessaria sit certitudo moralis de illo com-
misso, n. 950. & quæ ibid.

ARTICULUS II.

- De stupro, & cæteris vitis carnis à n. 952. stu-
prum sumitur latè & strictè, ibid.
De incestu, à n. 953.
De Sacrilegio, à n. 954.
De Sodomia, à n. 955.
De bestialitate, à n. 956.
De fornicatione, à n. 957.
De concubinato, ibid.
De lenocinio, à n. 958.
Quæ sint stupratorum pœnæ n. 959.
An mulier stuprata, præsumatur fuisse Virgo,
& invita, nisi stuprator contrarium probet,
n. 960.
An, si stupratori consentienti violata velit nu-
bere, ille teneatur ad aliquid amplius ante
Judicis sententiam, ibid.
An tali casu parens stuprator teneatur dorem
constituere perinde, ac si violata non fuisset,
ibid.
An stuprator liberetur ab omni debito parenti-
bus violatæ in conscientia præstando, quous-
que non accedit sententia Judicis, si violata
sponte obligationem remisit ibid.
An, si puella, antequam cum stupratore tran-
sigatur, aequè bene nubat, ac si violata non
fuisset,
(f)

fuisse, stuprator in conscientia ad nihil amplius teneatur n. 961.
 Quæ actio competat parenti puellæ stupratæ, ibid.
 An pœnæ stupratori statutz sit locus, ubi stuprum est voluntarium stupratæ, ibid.
 An stuprator condemnatus, ut stupratæ solvat dorem, teneatur statim postillarum stuprum, vel post condemnationem n. 963.
 An, si conjugatus puellæ intulit stuprum voluntarium, interveniente deceptione, & seductione, per blanditias, promissâ, & similia, seducta, sciens ejus conjugium, possit exigere dorem, aut agere actione injuriarum ibid.
 An, quando puella pro usu sui corporis in certo pretio cum stupratore convenit, eo per soluto stuprator ad aliquid teneatur n. 964.
 An concubitus cum puella non invita sit stuprum violentum, si quis vim intulit, non ipsi personæ, sed ædibus, perfringendo portas, per fenestras ope scalarum penetrando ad eam ibid.
 An censeatur stuprum violentum, si puella poculo amatorio, vel ebrietate eo sine inducâ (ut omnino incompot sui, & altissimum dormiens, facilius corumpatur) à stupratore cognosceretur, cæteroquin non extinetâ omnino naturali apprehensione honestatis, non facile consentura n. 964. in fin.
 An sit indubitatum signum, puellam non fuisse invicam, si ex concubitu stupratoris concepit n. 965.
 Qualem alimentationem proli, ex stupro natæ, subministrare teneatur stuprator, n. 966.
 Quis lite pendente debeat prolem altere, si stuprator, non negans copulam, neget prolem esse suam, allegans, se reperisse mulierem prius corruptam ab alio, & ex hoc prolem susceptam probare contendens, n. 967.

QUÆSTIO XVII.

In Titul. 17. De Raptoribus, Incendiariis, & Violatoribus Ecclesiarum.

ARTICULUS I.

De Raptoribus, à n. 968. quo differant raptus, & rapina ibid. de pœnis Raptorum, seu rapiencium mulierem, n. 969. an abductio mulieris consentientis causâ matrimonii, etiam invitis parentibus, jure canonico censeatur raptus in ordine ad inducendum matrimonium dirimens, quid de jure civili, à n. 969. An de jure canonico Rapta dotari debeat à Raptoze, sive illam duxerit, sive non ibid.

An pœnis Raptorum subjaceat, quando maritum rapit libidinis causâ n. 970.
 Quæ sit differentia inter vim publicam, & violationem pacis publicæ n. 971.
 An ad pœnas raptus mulierum sufficiat crimen raptus perfectum, hoc est, quod mulier verè sit vi abducta in alium locum, esto copula non sit secuta n. 970.
 An, si femina virum rapiat libidinis causâ, committatur raptus, prout subjicitur prædictis pœnis n. 972.
 An, ut raptus, causâ libidinis exercenda factus, cadat sub prædictas pœnas, requiratur, quod libido actu exercita sit n. 973.
 Quor modis sumatur rapina n. 974. quid propriè hic veniat appellatione rapinæ, ibid. qualiter differat à furto, ibid. de pœnis jure canonico statusis rapinæ n. 974. an liceat Clericis ejusmodi Raptorum sepultis interesse, vel ab illis oblationes accipere, n. 976.

ARTICULUS II.

De Incendiariis à n. 978. an tales incurrant excommunicationem ipso jure n. 979.
 An animæ defunctorum detineantur in purgatorio, si hæredes eorum non solvant damna illata ab ipsis à n. 980.
 De cæteris incendiariorum pœnis à n. 982.

ARTICULUS III.

De violatoribus Ecclesiarum n. 984. quid hoc loco veniat appellatione violationis Ecclesiarum, & quæ illius pœnæ n. 984. & seq.

QUÆSTIO XVIII.

In Titulum 18. De Furtis à n. 986.

Propria definitio furti n. 986. an quis in re propria committere possit furtum, ibid.

ARTICULUS I.

De variis speciebus furti n. 987.
 Quid sit furtum diurnum, vel nocturnum, quæ sit differentia inter manifestum, vel non manifestum n. 987.
 Quid crimen peculatus, de residuis n. 988. abiegatus, furtum sacrilegum n. 989.
 Quid crimen plagii, n. 990. stellionatus n. 991. Repetundarum, expilata hereditatis, fraudatæ annone, fraudati census n. 992. de singulorum pœnis, à n. 1001.

ARTICULUS II.

De pœnis furti, n. 993. an Presbyter, aut Diaconus, in furto captus, deponendus sit n. 994. an fures sint infames, idid. an hæc infamia

I N D E X.

nia purgetur poenitentia, & restitutione, ibid.

An fur Sacrilegus sit ipso facto excommunicatus n. 994.

Qualiter intelligendum, quod pro furibus, & latronibus in furando, & depraedando occisis, non sit orandum qualiter, quod si comprehensi, aut vulnerati, Presbytero, vel Diacono confessi fuerint, communio non sit illis neganda n. 995. & seq.

De poenis tamen civilibus, quam criminalibus statutis furto, jure Caesareo, a n. 997. & seq.

QUAESTIO XIX.

In Titul. 19. De Usuris.

Mutuum unde dictum n. 1007. in quo consistat ibid. quid hic veniat nomine *sortis*, usurae, seu faenoris ibid.

ARTICULUS I.

Quid, & quomplex sit usura n. 1008.

Definitio usurae n. 1008.

Usura, alia mentalis, alia realis, alia formalis, & expressa; alia virtualis, tacita, vel palliata n. 1011.

Quid veniat per usuram lucrativam, punitivam, seu morosam & compensatoriam, seu restauratoriam n. 102.

ARTICULUS II.

Quae usurae sint prohibita, & quo jure, a n. 1013. an jure aliquo prohibita sint usurae compensatoriae, vel punitivae, n. 1013.

§. 1.

Quo jure prohibita sint usurae lucrativae n. 1014. an solo Ecclesiastico n. 1015. an etiam divino n. 1016.

An pecunia tempore, quo servatur otiosa, habeat aliquam utilitatem pretio aestimabilem n. 1017.

An usus rerum, quae usu non consumuntur, alteri concessus, sit pretio aestimabilis, si concedens maneat rei Dominus, ac ea usurus non erat n. 1018.

Quae regula servanda in cognitione, num usura illicita contingat n. 1019.

An quis possit absque usura mutuare centum cum obligatione post annum solvendi centum, & alia centum remutandi n. 1020.

§. 2.

An sit usura aliquid in mutuo pacisci, ultra sortem, titulo damni emergentis, n. 1022.

§. 3.

An sit usura pacisci aliquid in mutuo ultra sortem, titulo lucri cessantis n. 1024. an lucrum cessans, aequè ac damnum emergens veniat nomine *damni* n. 1206.

§. 4.

An in mutuo, titulo lucri cessantis, sed incerti, liceat pacisci de certo, ultra sortem, n. 1031.

§. 5.

An sit usura illicita, ratione periculi, cui mutuum exponitur, pacisci aliquid ultra sortem n. 1033.

An sit usura illicita, pacisci poenam à mutuario solvendam, si statuto tempore non solvat sortem n. 1036.

§. 6.

An sit pactum usurarium, restituendi rem mutuam in eadem mensura, & bonitate, licet postea pretium ejus decreverit, n. 1037.

§. 7.

An excuset ab usura, quod pecunia praesens datur pro futura n. 1041.

§. 8.

An sit usura, fructus pignoris non computare in sortem n. 1044.

ARTICULUS III.

De usura in emptione, & venditione, n. 1046.

An sit usurarium, rem pluris vendere, quam valeat eo, quod differatur solutio pretii n. 1047. & seq.

An sit usura minoris emere chirographa debitorum n. 1049.

ARTICULUS IV.

De usura in emptione, & venditione censuum a n. 1053.

Quid census, seu contractus censualis, quid censualista, quid censuarus n. 1053.

Quae sit divisio census, quot modis constituitur a n. 1053.

Quid census Reservativus n. 1054. quid Consignativus, ibid. quid realis, quid personalis, & mixtus, ibid. temporalis, perpetuus, redimibilis, irredimibilis ibid.

An census realis sit usurarius, & illicitus, n. 1055. an personalis n. 1056. duplex in hoc est sententia, ibid. eligitur negans, ibid.

Quae condiciones requirantur, ut licitus sit contractus censualis n. 1057.

ARTICULUS V.

De usura in pignoribus, & hypothecis n. 1058. an fructus pignoris, excedentes sortem, non com.

(F 2)

computare in sortem, contineat vitium usurae n. 1058.
 An licitum sit in pignoribus adicere pactum antichresios, ibid.
 An pactum legis commissoriae n. 1066.
 An pignorat, vel pignoratarius habeat plenum dominium pignoris n. 1067.

ARTICULUS VI.

An, & quibus usurae restitui debeant n. 1068. & 1072.
 An dominium usurarum transferatur in Usurarium, n. 1068.
 An Usurarius habeat dominium earum rerum, quas ex usuris perceptis emit n. 1069.
 An Usurarius vendens usuras transferat illarum dominium in emptorem, si Usurarius non sit Dominus usurarum n. 1070.
 An usurae primo restituendae sint illis, à quibus sunt receptae, vel in horum defectu illorum haeredibus, aut si nec tales sint, pauperibus, n. 1072.
 An Usurarius gaudeat beneficio cessionis bonorum n. 1074.

ARTICULUS VII.

De Judice, Probationibus, & poenis Usurariorum n. 1076.
 Quis sit Judex competens in criminibus usurae n. 1076.
 An crimen usurae sit fori mixti ibid.
 Qualiter hoc crimen probetur n. 1077.
 Quae poenae statutae sint in Usurarios manifestos n. 1078. an haec poena restituendi usuras receptas transeat ad haeredes defuncti, etiam in casu, quo nihil de illis ad ipsos pervenit, n. 1078.

QUAESTIO XX.

In Titul. 20. De crimine Falsi, à n. 1083.

Quid hic intelligatur per crimen falsi n. 1083. an ad hoc sufficiat dolus praesumptus, an committatur quolibet mendacio ibid. quot modis committatur n. 1084.

ARTICULUS I.

Qualiter falsum committant testes, Judices, Advocati, &c. n. 1085.
 An crimen falsi etiam committatur à Judice, qui pecuniâ corruptus, verbo, seu dicto, vel aliâ dolo malo contra leges, vel constitutiones sententiam tulit n. 1086.
 An poenâ falsi plectendus sit is, qui testimonii dicendi causâ accipit pecuniam, & verum dicit n. 1087.
 An Falsariis annumeretur is, qui falsas testimoniationes faciendas, vel falsâ inspicienda, dolo

malo coniecit, qui ob instituendam adorationem, testimoniove, pecuniam accipit, pactusque fecit, vel societatem coivit ad obligationem innocentium? n. 1088.
 Quae poena jure civili statuta sit in crimine falsi n. 1089.

ARTICULUS II.

De crimine falsi circa literas Apostolicas, n. 1090.
 Quot modis contingat agnosci crimen falsum ejusmodi literis ibid.
 An scriptura rala praesumatur falsa n. 1091. an ex cancellatione, an ex apostillis? an ex eo, quod in illis Episcopus vocetur filius, vel inferior, Frater n. 1091. & seq.
 An sententia lata ab eo, qui jurisdictionem per falsas literas accepit, sive vi falsi scripti delegatorii, sit ipso jure nulla, n. 1093.
 Quid requiratur, ut quis incidat in casum reservatum per falsificationem manus, vel sigilli, Officialis Monasterii n. 1094.
 An fabricatio sigilli, similis sigillo Officialis, pravo animo facta, sit casus reservatus, attequam litera eo obsignentur n. 1095.
 Quid intelligatur per falsarios literarum Apostolicarum, vel falso signantes supplicationes ut propterea incurratur reservatio sextae censurae in Bulla Cœnæ n. 1095.

ARTICULUS III.

De poenis statutis in falsantes literas Apostolicas n. 1096.

ARTICULUS IV.

De crimine falsi in aliis instrumentis n. 1097.

QUAESTIO XXI.

In Titul. 21. De Sortilegiis à n. 1102.

Quid hic veniat appellatione sortilegii ingentere n. 1103. quid sortilegia consultoria, divinatoria, divinatoria, n. 1104. an sortes divinatoriae licitae sint ibid. quid de consultoria n. 1105. quid de divinatoria n. 1106. an valeat electio per Compromissarios sine electos n. 1107.

QUAESTIO XXII.

In Titul. 22. De Collusione detegenda n. 1108.

Quid intelligatur per crimen Collusionis, n. 1108. an committatur non tantum à parti-

bus principalibus, sed etiam Advocatis, & Procuratoribus ibid. an Accusatore ab accusatione desistente Judex ex officio possit inquirere super illo crimine, præsertim, si videat accusationem esse suspectam propter collusionem ibid.

An absolutus à crimine per sententiam definitivam, possit super eodem ab alio accusari, si prius doceat de collusionem primi Accusatoris, Judicis, testium, vel tabellionis ibid.

An absolutio per collusionem obtenta impediat, quo minus Reus iterum impetatur ibid.

An colludens in causa beneficii (ut si per collusionem constituat beneficium censuale, vel pensioni subiciat) beneficio suo privandus sit ibid.

An acta per collusionem rescindantur, ibid. & seq.

QUÆSTIO XXIII.

In Titul. 23. De delictis puerorum n. 1110.

Quæ sit puerilis ætas n. 1110. qualiter intelligendum veniat, quòd Minoribus in delictis non subveniatur n. 1111. qualiter, quòd in pueris relinquatur impunitum, quòd severius corrigendum est in aliis provecioris ætatis 1110.

An in delictis considerari debeat personæ conditio pro tempore admitti delicti, vel quam habet postea n. 1111.

An puberes, juxta Ordinationem Carolinam, propter delicta puniantur poenâ mortis, n. 1112. an minores à poena ordinaria excusentur ratione ætatis n. 1113.

Quando pueri dicantur doli capaces n. 1114.

An Pater conveniri possit, & teneatur, ex delicto filii n. 1114.

QUÆSTIO XXIV.

In Titul. 24. De Clerico Venatore, n. 1115.

Quotplex sit venatio ibid. quæ venatio interdicta sit Clericis, quæ poenæ transgressorum ibid.

QUÆSTIO XXV.

In Titul. 25. De Clerico percussore, n. 1117.

An Clericus percussor, si monitus non desistat, deponi jubeatur n. 1116.

Tom. V.

An, si Episcopus jusserit aliquem cædi crudeliter fustibus, suspendatur ab administratione missarum per duos menses ibid.

An Abbas Regularis Monachum, causâ regularis disciplinæ, in propria persona, vel per alium Clericum, aut Monachum, possit verberare, ibid.

QUÆSTIO XXVI.

In Titul. 26. De Maledicis, à n. 1117.

Quot modis quis esse possit Maledicus, quo sensu hic accipiatur maledicus, de poenis maledicorum; quid veniat nomine blasphemix, & quando committatur, quando sit hæreticalis à n. 1117.

Quibus poenis subiciantur Authores libellorum famosorum, vel literas, indices aliquorum falsorum criminum scribentes, ibid. in fin. quid hic veniat per libellum famosum ibid.

QUÆSTIO XXVII.

In Titul. 27. De Clerico excommunicato, deposito, vel interdicto ministrante n. 1118.

Qualiter puniendus sit Clericus impedimento canonico ligatus, si interdictum sibi ministerium exerceat n. 1118.

An Sacerdos in excommunicatione, vel aliâ interdictus celebrans, & divinis se ingerens, fiat irregularis, deponendus sit perpetuò, & beneficiis omnibus spoliandus ibid.

Quid requiratur, ut prædicta irregularitas incurratur n. 1119. an irregularitas non incurratur, nisi in casibus jure expressis ibid. & 1121.

An irregularitas dubia censeatur casus expressus n. 1120.

An prædicta irregularitas incurratur à censurato exercente actum solemniter solius jurisdictionis spiritualis fori externi n. 1120.

An celebrans solum actum minoris ordinis, dum est in statu censuræ, ob hoc fiat irregularis ibid.

QUÆSTIO XXVIII.

In Titul. 28. De Clerico, non ordinato, ministrante, n. 1122.

An, si Clericus in pertinentibus ad ordinem, quem non suscepit, ministrer (v.g. si non ordinatus baptizer extra necessitatem) deponendus

(g)

I N D E X.

ponendus sit, & non amplius ordinandus n. 1122. an hoc procedat de actu unius ex minoribus ordinibus, ibid.

An diaconus, non Sacerdos, missam celebrans, ad Sacerdotii ordinem promoveri possit, an à Diaconatu suspendatur ad biennium, vel triennium, arbitrio Diocesani n. 1123. an cum eo de beneficio misericorditer agi possit ab Episcopo? an sit suspensus etiam ab inferioribus ibid.

Quæ, spectato jure communi, sit pœna non Clerici missam, vel aliud ministerium divinum celebrantis n. 1124. quæ vi constitutionis Clementis VIII ibid.

An Laici, usurpantes actum Ordinis, irregulares fiant n. 1125. an procedat de quocunque actu Ordinis ibid.

QUÆSTIO XXIX.

In Titul. 29. De Clerico per Saltum promotus, n. 1126.

Quid sit promoveri per saltum n. 1126. an ordinatus per saltum, ex hoc præcisè capite, quod sic ordinatus sit, irregularis sit, adeo, ut si in ordine per saltum suscepto non ministravit, non possit absque dispensatione Ordinem omnium recipere n. 1127. an procedat, sive scienter, sive ignoranter per saltum promotus sit n. 1128. an ordinatus per saltum sit suspensus, etiam ab aliis Ordinibus legitime susceptis ibid. in fin.

An ordo sacerdotalis prærequirat ex natura rei characterem Diaconatus n. 1129.

An Episcopus per saltum promotus possit conferre Ordines, quos ipse non accepit, ibid.

An contrahat irregularitatem, qui non confirmatus recipit Ordines ibid.

QUÆSTIO XXX.

In Titul. 30. De eo, qui furtive Ordinem suscepit, n. 1131.

Quid sit furtive suscipere Ordinem n. 1131. quot modis contingat furtive suscipi Ordinem ibid. quæ pœna sic ordinatis constituta sit ibid.

An is, qui furtive suscipit Ordines ab eo Episcopo, qui hoc prohibuit sub excommunicatione, eo ipso incurrat excommunicationem n. 1132.

An cum furtive ordinato Episcopus dispensare possit, ut ascendat ad altiorem ordinem, ibid.

An, quando Episcopus Ordinationi præmittit hæc verba: *non intendimus ordinare non ex-*

minatos, & approbatos, is, qui se furtive suscipit, sit ordinatus n. 1133.

An quatuor minores, & Subdiaconatus, uno eodemque die licite conferantur de jure communi n. 1133. responderetur ad argumentum Passerini negantis, à n. 1134.

An Episcopus possit dispensare cum illo, qui susceptis quatuor minoribus eodem die etiam furtive Subdiaconatum suscepit, ut in illis, quos furtive non recepit, ministrat, n. 1135.

QUÆSTIO XXXI.

In Titul. 31. De excessibus Prælatorum, & Subditorum.

ARTICULUS I.

Qualiter Prælati Ecclesiastici excedere, seu delinquere possint in Clericis sibi subditos, n. 1136. quid hic veniat nomine *excessus*, ibid.

An liceat Prælati Ecclesiasticis, sine legitima causa, Ecclesiam alteri Prælati inferiori subiectam, ab ejus obsequio liberare, n. 1137.

An subditos privare suis Ecclesiis, jure, redditibus, vel consuetudinibus, an minere, ibid.

An Ordinariis Ecclesiis, vel beneficiis, quorum ordinatio, vel collatio ad ipsos spectat, sibi retinere n. 1138. an etiam beneficiatum sit manuale ibid. an liceat illis retinere custodiam Ecclesie vacantis, ibid.

An sit inter excessus Prælatorum, graviter prohibitos, beneficia conferre scienter indignis, n. 1139. an tunc jus conferendi devolvatur ad Superiorem n. 1138. in fin.

An, si injustè impediatur privilegia subditorum à summis Pontificibus indulta n. 1140. an subditus teneatur obedire Episcopo, si is aliquid contra privilegia sui Ordinis exigat, ibid. & 1142.

An suis possint imponere pœnitentias publicas, & solennes n. 1141.

An liceat Prælati Ecclesiasticis præcipere, ne corpus Christi in Regulacium oratoris colervetur n. 1142.

An impedire, quò minus Regulares habeant campanam, vel cœmisterium benedictum ibid.

An pro sua voluntate taxare in Ecclesiis Regularem numerum Fratrum, Sacerdotum, Clericorum & Laicorum, nec non eorum, lampadum, & ornamentorum ibid.

An Regularibus imponere, ut certis tantum diebus celebrent ibid.

An non permittere novos Sacerdotes eorum, alibi, quam in Ecclesiis suis celebrare primas missas, eos nihilominus compellentes, ut in

I N D E X.

quotidianis missis, quas in suis laicis, & altaribus celebrant, oblationes ad opuseorum recipiant, & referent, ibid.

An, quidquid eis, dum celebrant missarum solemniam, inter domorum suarum ambitum pia fidelium devotione datur, ab ipsis extorquere oblationis nomine possint ibid.

An cogere ad Synodos suas accedete, n. 1143.

An ex levi causa mandare, ut tam extra civitates, quam intra, cum eis processionaliter veniant ibid.

An interdicere Regularibus, ne ad honorabiliores civitates, & villas, ubi religiosè, & honestè valeant commorari, à populis devotè vocati, accedere audeant ibid.

An de ipsorum hortorum fructibus decimas exigere ibid.

An liceat Prælati Ecclesiasticis Regulares exemptos capere, & incarcerare in casibus non concessis à jure n. 1144.

Per gravium poenarum interminationem impeditur, ne, qui debent exemptis decimas, seu redditus, illis solvant eosdem ibid.

Ne aliqui missas eorum audiant ibid.

Ne alii cum Regularibus contrahant ibid.

An Capellanos in Ecclesiis pleno jure spectantibus ad eos Regulares (licet nulla causa subfit legitima) non celebrare, nec administrare Parochianis Ecclesiastica Sacramenta n. 1145.

Quid possint circa Exemptorum Clericos deservientes in Ecclesiis pleno jure subjectis Regularibus ibid.

An exigere subsidium charitativum ab exemptis, vel eorum subditis ibid.

An novus census, & indebita onera parochialibus imponere Ecclesiis, in quibus exempti jus obtinent patronatus ibid.

An processus justè factos, seu sententias justè latas à delegatis Sedis Apostolicæ, vel à conservatoribus pro exemptis, publicari, seu executioni mandari à suis subditis non permittere ibid.

An Tabellionibus publicis inhibere, ne instrumenta conficiant; & Judicibus, ne justitiam faciant; jurisperitis, ne consilium, vel auxilium præbeant in causis, seu negotiis eorundem ibid.

An præsentatos per exemptos ad Ordines, vel beneficia (quorum præsentatio ad eos pertinet) non admittere, nisi præsentantes ponant obedientiam in salutatione literarum, quas pro hujusmodi præsentatione transmittunt n. 1146.

An Ecclesiis vacantibus, in quibus Monasteria jus obtinent patronatus (repulsis personis idoneis præsentatis ad eas) personas instituire inhabiles, & indignas ibid.

An compellere Abbates, & Priores Monasteriorum, ut ipsorum Episcoporum consanguineis, vel nepotibus, Monasteriorum,

seu Prioratum possessiones concedant in perpetuum, vel ad tempus ibid.

An prædicti excessus Prælatorum graviter sint prohibiti n. 1148. & sub quibus clausulis, ibid.

ARTICULUS II.

De excessibus subditorum contra Prælatos, seu Superiores suos n. 1149. & poenis in eos statutis, ibid.

QUÆSTIO XXXII.

In Titul. 32. De novi operis nuntiatione n. 1150.

Quid sit nuntiare novum opus n. 1150.

ARTICULUS I.

In quibus rebus, seu operibus locum habeat novi operis nuntiatio n. 1151. an extendatur etiam ad ædificationem novæ Ecclesiæ ibid. an casus in jure canonico non decisi rectè resolvantur juxta jus civile ibid.

ARTICULUS II.

Cui competat jus nuntiandi novum opus, ubi, & cui, quibus modis, & quando à n. 1152. ubi facienda ibid. cui, ibid. quando n. 1154. quor. modis fiat n. 1153.

ARTICULUS III.

Quis sit effectus hujus nuntiationis n. 1155. Cujus expensis facienda demolitio novi operis ibid.

An hoc interdictum detur hæredi, & contra hæredem ibid.

An nuntiatum admitti possit ad probationem sui juris, antequam ædificium cæptum vel sistat, vel demoliat n. 1156.

Quibus casibus nuntiatio novi operis effectum careat, seu cesset à n. 1157.

An nuntianti novum opus, liceat etiam propria authoritate opus, à vicino factum in eo, quod possidet nuntians, destruere n. 1161.

QUÆSTIO XXXIII.

In Titul. 33. De privilegiis, & excessibus privilegiatorum, à n. 1162.

ARTICULUS I.

Quid sit privilegium n. 1163. quid sit privilegium concessivum, quid merè declarativum, n. 1163. definitio privilegii strictè sumpti, n. 1164. an ad substantiam privilegii pertineat, (g 2)

tineat, quòd sit scriptum n. 1165. quid vivæ vocis oraculum ibid. qualiter differat privilegium à lege n. 1166. à dispensatione, ibid. à Rescripto ibid.

ARTICULUS II.

Quotuplex sit privilegium n. 1167. quid reale, vel personale n. 1167. quid perpetuum, n. 1169. & seq. quid gratiosum, vel remuneratorium n. 1171. quid conventionale, vel purum n. 1172. quid affirmativum, vel negativum n. 1173. quid commune, vel singulare n. 1174. quid favorabile, vel odiosum n. 1175. quid scriptum, vel non scriptum n. 1176. quid privilegium datum pro foro conscientie, vel foro fori, n. 1178. quid privilegium motu proprio, vel ad instantiam partis n. 1181. quid privilegium concessum absolute, vel conditionate, n. n. 1183. quid privilegium ad instar n. 1184. per viam communicationis n. 1185.

An privilegium concessivum debeat aliquid specialiter indulgere n. 1163. & seq. quis sit effectus privilegii mere declarativi ibid.

An privilegium censendum sit personale, an reale, quando alicui personæ conceditur, ob aliquam illius excellentiam n. 1168.

An sit personale, si verba communicationis dirigantur ad personam, non exprimendo ejus officium, vel dignitatem, sed nomen n. 1169.

Quando privilegium censeatur perpetuum, quando temporale n. 1170.

An in literis revocatoriis, vel derogatoriis privilegiorum sub clausula generali: non obstantibus privilegiis, tollantur privilegia, quæ oneroso titulo comparata sunt n. 1171.

An privilegio obstat esse debitum ex pacto, n. 1172.

An persona singularis renuntiare possit privilegio communi n. 1174. an singulari, ibid.

An, ut privilegium in foro externo probet, requiratur scriptura, & qualis n. 1176. quid, ut credatur transumpto ibid.

An consuetudine privilegium comparari possit n. 1177.

Quis sit effectus privilegii dati pro foro conscientie n. 1178.

An privilegium datum pro foro conscientie, intelligi debeat tanquam datum pro foro Sacramentali n. 1178.

Quotuplex sit forum ibid. quid forum contentiosum, forum pœnitentiæ, forum conscientie n. 1178.

An privilegium datum pro foro pœnitentiæ, necessario intelligatur pro foro Sacramentali n. 1179.

Qualiter differant forum conscientie, & forum pœnitentiæ ibid.

An in commissione, seu indulto facto Sacer-

doti Confessori, necessariò usus illius intelligi debeat de foro Sacramentali ibid.

An clausula motus proprii, apposta concessivni privilegiorum, habeat vim sanandi defectum vitium, seu impediendi nullitatem aliàs subintraturam n. 1182.

An omisso operis præstandi, usum privilegii sub onere talis operis concessi, reddatur tantum n. 1183.

An privilegia Mendicantium Societati Jesu concessa sint solum ad instar aliarum Religionum Mendicantium, vel etiam æque principaliter n. 1184.

An aucto exemplari augeatur privilegium ad instar ibid. §. ex dictis.

An aucto privilegio ad instar, augeatur privilegium exemplare ibid.

An destructo, revocato, aut quomodolibet amisso exemplari, pereat, aut revocetur exemplatum, seu ad instar n. ibid.

Quot modis contingat concedi privilegium viâ communicationis n. 1185.

An in privilegiis uni Religioni concessis incommunicabiliter, participant aliæ communicantes cum illa in aliis n. 1187.

Quid in confirmationibus privilegiorum operetur clausula ex certa scientia n. 1186. quid in privilegiis tribuat confirmatio in forma communi ibid.

Quos effectus pariat clausula, ex certa scientia n. 1187. & seq. in quibus limitatur ibid.

An, quando privilegium laborat defectu, supplebili per potestatem ejus, à quo vel confertur, vel confirmatur, aut, quantum opus est, innovatur cum clausula ex certa scientia, per ealem concessione[m] suppleatur ejusmodi defectus ab illo supplebilis, quo ceteroquin staret, spectato jure communi, nullum fore, n. 1188. aliqua limitatio, 1189.

An privilegium revocatum à CC. generali innovetur per ejus confirmationem ex certa scientia, esto non derogetur expresse Concilio, ibid. §. Si autem, & n. 1190. & n. 1234.

An privilegium in re invalidum, quod confirmandum proponitur, innovetur, vel evadat validum secutâ illius confirmatione ex certa scientia ibid. §. Si quarat.

An, quando privilegium confirmandum inferitur confirmationi, cum clausula ex certa scientia, confirmatio valeat in vim novæ concessionis n. 1190.

Quid requiratur, ut aliquod privilegium dicatur esse in usu n. 1190.

Quid importet in confirmationibus privilegiorum clausula: dummodo sint in usu, & non adferentur Tridentino, & Sacris canonibus ibid.

An tò: dummodò non adferentur Sacris canonibus, tantum referatur ad Canones CC. Tridentini ibid. in fin.

I N D E X.

ARTICULUS III.

De conditionibus privilegiorum n. 1191.

An in certis privilegiis requiratur scriptura, n. 1191. an eius promulgatio n. 1192. an causa legitima, ibid.

An privilegium valeat pro omniloco concedentis n. 1193.

An quis teneatur uti suo speciali privilegio, n. 1194.

An habens privilegium, possit eo uti adversus pariter privilegiatum tum in eadem re, tum in diversâ n. 1195.

ARTICULUS IV.

De interpretatione privilegii n. 1196.

Standum intentioni concedentis, cum ea constat, ibid. ex quibus argumentis ea colligatur, ibid.

Qualiter standum proprietati verborum in dubio de intentione concedentis n. 1197.

An valeat interpretatio, per quam privilegium redditur inutile n. 1198.

Quale privilegium latè, vel strictè sit interpretandum n. 1199. quid sit interpretatio lata, vel stricta n. 1199.

An privilegium derogans juri communi, regulariter sit strictè interpretandum n. 1200. limitationes, à n. 1201.

An omnia privilegia Regularibus concessa in perpetuum sint latè interpretanda n. 1202.

An privilegium dispensandi in tertio gradu consanguinitatis procedat etiam de dispensatione in secundo cum tertio ibid.

An strictam interpretationem habeat privilegium derogans juri alterius n. 1203.

An, ut privilegium deroget juri communi, indigeat expressâ clausulâ derogante n. 1204.

An privilegium, vel potestas dispensandi, aut absolvendi à reservatis, sit latè, vel strictè interpretanda n. 1205.

An facultas absolvendi à reservatis, concessa in jubilæis, sit latè interpretanda ibid.

An facultas alicui concessa, ut sibi eligat confessorium, qui ipsum absolvat à reservatis, sit strictè, vel latè interpretanda, n. 1206.

An privilegium etiam favorabile non extendatur ad alios, quàm expressos n. 1207.

An privilegium concessum filiis extendatur ad nepotes n. 1208.

An privilegium ob similitudinem, vel majorem rationem, extendatur ad alios casus, vel personas, quam expressas n. 1209.

An interpretatio legis, vel privilegii, quæ sit solum ob identitatem, vel similitudinem rationis, sit purè extensiva, non comprehensiva n. 1029.

ARTICULUS V.

De definitione privilegii n. 1210.

Tom. V.

Qualiter privilegium desinere possit, quasi ab intrinseco, vel per actum quasi intrinsece corruptentem n. 1210.

Qualiter ratione conditionis concessionis appositæ ibid.

An, & quomodo privilegium desinat cessatione causæ finalis n. 1211.

An privilegium, quod unico actu consummatur, etsi rigorosum sit, juri communi, vel privato alterius derogans, pereat, desinente causa n. 1212.

An, ut privilegium, quod habet tractum quendam successivum, desinat in ordine ad futuros actus, causa ejus debeat contrario, & non tantum negativè desinere, neque ad aliquod tempus, sed in perpetuum n. 1213.

An desinat privilegium per mortem concedentis n. 1216.

Quando privilegium censeatur ritè comparatum ibid. & seq.

Quando indultum concessum censeatur gratia facta, quando faciendâ à n. 1217.

An quælibet facultas concessa alicui ad effectum causandum in alio, sit gratia facta illi, cui talis facultas est data, etiam si ex speciali intentione ad alium referatur, atque adeo non extinguatur morte concedentis n. 1219. sententia affirmans limitatur in duobus casibus, ibid.

An privilegium extinguatur finitâ jurisdictione concedentis n. 1220. distinguendum inter privilegium, seu rescriptum justitiæ, & gratiæ; item, an res adhuc sit integra, necne à n. 1220. & seq.

An desinat privilegium per renuntiationem expressam n. 1221.

An per solum non usum, vel pactum non utendi eodem ibid.

An per renuntiationem expressam, & quidem acceptatam n. 1221.

An privatus renuntiare possit privilegio concessio statui, vel bono alicujus communitatis ibid. circa fin.

An privilegio sibi concessio in favorem alterius ibid.

An vinculum sublatum semel per privilegium, possit redire, etiam factâ renuntiatione expressâ n. 1223.

An voluntas renuntiantis sola sufficiat ad cessationem privilegii n. 1224.

An amittatur privilegium per tacitam renuntiationem n. 1225. quid per hanc intelligatur ibid.

An amittatur privilegium affirmativum, seu concessivum per non usum necessarium, an per non usum diuturnum, nisi sit concessum sub conditione usus, quo sensu intelligendum, quod dicitur, per non usum admitti privilegium n. 1225.

An amittatur per usum, seu actum privilegio contrarium n. 1227. an opinio affirmans

(h) pro-

- procedat in solis privilegiis negativis, ibid. limitatur, ibid.
- An, & qualiter amittatur privilegium per ejus abusum n. 1228. an abusus contingat per extensionem privilegii ultra limites, vel sumendo inde occasionem peccandi, vel pravis moribus resistendo fini, propter quem privilegium concessum est ibid. an quolibet tali abusu perdatur privilegium, n. 1228.
- Qualiter desinat privilegium revocatione n. 1229.
- An opinio affirmans procedat de privilegio oneroso n. 1230.
- An privilegium corpori juris insertum revocetur per dispositionem aliquam particularem, esto revocationi privilegiorum apponatur clausula generalis: *non obstantibus privilegiis, quibuscumque contrariis* n. 1233.
- An privilegium, habens clausulam, ut ei derogari non possit, nisi ejus de verbo ad verbum specifica mentio fiat, revocetur praedicta clausula generali ibid.
- An privilegium Corpori juris insertum tacite revocetur per legem aliam universalem, illi contrariam, etiamsi nulla privilegii mentio fiat n. 1235.
- An per sententiam datam contra privilegium, hoc revocetur tacite n. 1236.

ARTICULUS VI.

De privilegiis in specie ibid.

§. I.

- De privilegio exemptionis a jurisdictione Ordinariorum n. 1237.
- An ex solutione census annui, qui Papa solvitur, recte probetur privilegium exemptionis ab Ordinario n. 1237. unde, & ex quibus verbis literarum Apostolicarum colligatur, & probetur exemptio, ibid. & seq.
- An exemptio ab Ordinario recte probetur ex eo, quod alicui v.g. Collegio, vel Monasterio, a summo Pontifice concessum sit, fructus Ecclesiae sibi subjectae in suos usus convertere n. 1240.
- An exemptus realiter, nimirum ratione unius loci, vel rei, eo ipso etiam exemptus sit ratione alterius loci, vel rei n. 1242.
- An exemptus realiter, nimirum ratione certi loci a correctione Ordinarium, si delinquat extra talem locum, possit corrigi ab Ordinario n. 1243.
- An privilegium exemptionis concessum Monasterio, & omnibus ejus Capellis, etiam porrigatur ad eas, quae primum postea extructae sunt ibid.
- An privilegium exemptionis sit odiosum, n. 1244.

- An exempto Capite censentur etiam exempta membra, seu exempto Monasterio, aut Ecclesia, etiam exempta censentur Capella illi subjecta n. 1245.
- An exempta Ecclesia censentur etiam exempti eadem exemptione omnes Clerici, vel Regulares illius Ecclesiae n. 1247.
- An per hoc, quod exempta sit Ecclesia a jurisdictione Ordinariorum, censentur exempti parochiani talis Ecclesiae n. 1248.
- An, si eximantur Canonici alicujus Ecclesiae, censentur eo ipso exempta Ecclesia, vel alii ejus Clerici ibid.
- An, si eximantur Clerici alicujus Ecclesiae, censentur etiam exempti Canonici ejusdem, vel ipsa Ecclesia ibid.
- An exemptis Clericis alicujus Ecclesiae, censentur exempti Conversi, & oblati non Clerici ibid.
- An in eos, qui dicunt se exemptos ab Ordinariorum jurisdictione, nihilominus possit Ordinarius exercere jurisdictionem suam dum privilegium fuerit exhibitum, & probatum n. 1249.
- An volentes se contra Ordinarium tueri eo, quod habeant exemptionem a Sede Apostolica concessam, nisi alias notorium sit exemptionem illis legitime competere, teneantur ad ejus probationem n. 1250. 1259. & seq.
- An, ubi privilegium non est notorium quoad titulum, & possessionem, nec insertum est juri communi, teneantur privilegium iusto impedimento cessante, intra terminum ab Ordinario praesigendum, in loco congruo, & securo, edere, & exhibere ipsis Ordinariis integraliter ad legendum, vel aliis praesentibus omni suspicione carendis per Ordinarium deputatis, & de articulis, de quibus controversia fuerit, transcriptum tradere n. 1251.
- An teneantur privilegium exhibere Ordinariis integraliter, legendum, ibid. an quoad articulos contrarios scriptum tradere ibid. & seq.
- An Ordinarius possit suam jurisdictionem exercere in exemptos, donec exemptionem probent, si solam praescriptionem pro sua exemptione allegent n. 1252.
- An Judices Ordinarii possint cognoscere, an sit jurisdictio, consequenter exceptiones declinatorias sui fori, & incompetentiae, quando se opponentis exemptio non est notoria n. 1256.
- An quasi possessio exemptionis evitet per hoc, quod Ordinarius in eos (qui dicunt se in possessione exemptionis) nullam exercuerit actum jurisdictionis n. 1258.
- An, ut manentio Ordinariorum evitetur, requiratur, quod privilegium exhibeatur, & simul adsit quasi possessio exemptionis ab eo jus jurisdictione n. 1257.

I N D E X.

- An Mendicantes Ordinarii teneantur exhibere privilegium suae exemptionis, & citati ab Ordinario comparere n. 1261.**
- An Episcopus per censuras compellere possit exemptos in omnibus illis eventibus, in quibus jurisdictionem habet erga ipsos, n. 1262.**
- An Episcopus possit contra exemptos Regulares procedere, quando injustè detinent conjugem alterius ibid.**
- An Episcopus possit prædictos exemptos censuras compellere, si privilegium speciale habeant, ne possint excommunicari, suspendi, vel interdicti n. 1263.**

§. 2.

- De privilegio immunitatis à solvendis decimis n. 1267.**
- An privilegium alicui, v. g. Ecclesie concessum, ne teneatur solvere decimas Episcopales, intelligendum veniat non solum de bonis, & possessionibus, quæ tunc erant, quando tale privilegium concessum erat, sed etiam futuris, & deinceps acquirendis n. 1267. & seq.**
- Quid dicendum de remissione solvendi decimas Novalium, seu possessionum, quæ primum accesserunt ex terris antea incultis, quando decimas illi jure poterant percipere, & antè perceperunt à tali v. g. Monasterio, vel Ecclesia n. 1269.**
- An in privilegio de decimis Novalium non solvendis, comprehendantur decimæ, tempore privilegii impetrati possessæ ab aliis, si de possessione alterius non fiat expressa mentio n. 1270.**
- An privilegium non solvendi decimas Novalium, perpetuè duret n. 1271.**

§. 3.

- De privilegio celebrandi in altari viatico, seu portatili n. 1272.**
- An Episcopis, & hic Superioribus, concessum sit privilegium, cum altari viatico celebrandi, vel faciendi sibi celebrari, ubicunque n. 1274. an hoc privilegium Episcopis ablatum sit per Tridentinum, ibid.**
- An Fratres Minores habeant privilegium, ubicunque fuerint, celebrandi cum altari viatico, etiam non requisitâ Episcoporum, vel aliorum licentiâ, n. 1275.**
- An hoc privilegium sublatum sit per Tridentinum n. 1276. quid in hoc concessum sit Societati Jesu ibid.**

§. 4.

- De privilegiis Prælatorum Ecclesiasticorum, n. 1277.**
- Quid denotetur per insignia dignitatis Pontifi-**

calis n. 1278. Cur summus Pontifex non utatur baculo pastoralis, ibid. an illi liceat extra suam Provinciam, vel Diocesim propriam, sine licentiâ Diocesani, seu Ordinarii, vel Pontificalibus, quæ jurisdictionem denotent, aut ea exercere n. 1279. quid sit exercere Pontificalia, n. 1280.

Quæ privilegia jure communi concessa sint Archiepiscopis n. 1281.

An possint curare crucem deferri ante se, ibid.

An in Pontificalibus cum pallio celebrare, ibid.

An Archiepiscopus jure communi possit pontificaliter celebrare in quolibet loco, etiam exempto suæ Provincie, etiam absque licentiâ Prælati loci exempti, ibid.

An, & qualiter locus exemptus à Diocesano, dicatur esse in, vel de illius diocesi, n. 1283. Conciliatur decretum CC. Trid. sess. 6. de reform. c. ult. & c. 7. de offic. Ordin. in 6. n. 1285.

De privilegiis Episcoporum, spectato jure communi, n. 1286. Abbatum exemptorum, & non exemptorum, n. 1287. & seqq. an, & quibus possint conferre primam tonsuram, vel Ordines minores n. 1292.

ARTICULUS VII.

De excessibus Privilegiatorum n. 1293. quo privilegii abusu amittatur privilegium, n. 1293. referuntur plures ejusmodi abusus, ac excessus, ibid. quæ contra tales excessus jure communi statuta sint n. 1294.

An hæc statuta fiat contra Regulares in privilegiorum usu excedentes non utrunque, sed solum præsumptuosè n. 1295.

Quo sensu intelligendum sit, quando dicitur Regulares non posse Ecclesias, vel decimas recipere de manu Laicorum, sine consensu Episcopi, n. 1296.

An Regulares, etiam exempti, teneantur vitare excommunicatos ab Episcopis, non toleratos n. 1297.

De quibus intelligi debeat, quando dicitur, Oblatos quarundam Religionum etiam exemptarum gaudere istarum privilegiis, ibid. §. not. 5.

An Regulares excedant, si in Oratoriis suis privatis campanas habeant, easque publicè compulserint n. 1298. de aliis excessibus Hospitaliorum n. 1299.

An exemptis liceat in loco non exempto Ecclesias, Oratoria, vel Capellas adificare, sine Diocesani licentiâ n. 1301. an in loco exempto ibid.

An Regularibus exemptis liceat in locis, interdictis ab Ordinariis, celebrare divina, vel celebrare facere 1301. §. not. 12. an constitutio prohibens prædictam celebrationem comprehendat solos exemptos ibid. & n. 1302.

(h 2) An

I N D E X.

An Regularibus liceat, Clericis vel Laicis ministrare Sacramentum extremæ unctionis, & Eucharistiæ tanquam viatici n. 1304.

An matrimonia solemnizare, seu solemniter benedicere sine obtenta expressa licentiâ Presbyteri parochialis ibid.

An excommunicatos à canone, vel sententiis per statuta provincialia, aut Synodalia promulgatis, à culpa, & pœna absolvere, ibid.

An hoc procedat etiam de exemptis n. 1305. quæ transgressoribus pœna jure decreta, an per Ordinarios denunciari possint excommunicati ex illo titulo n. 1304. & seq.

Qualiter in dicta Clement. Religiosi, de privi. *ne Sacramentum Eucharistiæ ministrent infirmis, vel sanis*, n. 1305.

An Regulares incurrant suspensionem, vi Tridentini, qui sine licentiâ proprii Parochi sponfos solemniter benedicunt, ibid. an pœnæ in dicta Clementina sint sublata per Tridentinum, ibid. an procedant solum contra transgressores præsumptos n. 1305. an contra solos Regulares ibid. an, si meritò præsumant de licentiâ Parochi n. 1306.

An inter excessum Regularium in usu privilegiorum suorum veniat, si Prælati Ecclesiarum detrahant in sermonibus, hoc est in prædicationibus, & concionibus suis n. 1307. & quæ sint eorum pœnæ ibid. à quo infligendæ, & quæ, ibid.

An, si indulgentias indiscretas, nimirum non concessas, falsas, supposititias, vel legitimè revocatas, aut suspensas, promulgent, ibid.

An, si testatores retrahant à faciendis Legatis Ecclesiis matricibus, seu Cathedralibus, & aliis ibid.

An, si legata, debita, vel ablata incerta fieri, seu erogari procurent sibi, aut aliis singularibus sui Ordinis Fratribus, vel Conventibus, in aliorum præjudicium, ibid.

§. Quinto.

ARTICULUS ULTIMUS.

De privilegiis vivæ vocis oraculo concessis, n. 1310. quid veniat per privilegium vivæ vocis oraculo concessum ibid. an per decretum Greg. XV. & Urbani VIII. privilegia vivæ vocis oraculo concessa sint revocata ibid.

§. 1.

Proponitur sententia affirmans, à n. 1311.

§. 2.

Sententia negans revocationem n. 1318.

§. 3.

Eligitur sententia media, & respondetur ad contraria, n. 1330. cum seq.

Refertur constitutio Urbani VIII. de revocatione vivæ vocis oraculorum à n. 1330.

An, quæ opponuntur contra sententiam negantem, revocata esse privilegia omnia vivæ vocis oraculo concessa, cadant solum in ea, quæ tunc, quando emanavit revocatio, nondum erant bullata à n. 1336. & seq.

An Confessarius electus debeat esse approbatus ab Ordinario illius diocesis, in qua actualiter moratur Confessarius n. 1340. sententia affirmantium ibid. refertur Constitutio Clementis X. incip. *Superna magni Patris familiaris* &c.

An huic constitutioni nulla possit adhiberi canonica & doctrinalis interpretatio, ut vult Cardenas n. 1348.

Quæ sit mens, & intentio illius Clementina, à n. 1349. & seq.

An nomine Ordinarii loci, in quo fit confessio, veniat etiam summus Pontifex n. 1353.

QUÆSTIO XXXIV.

In Titul. 34. De purgatione canonica n. 1354. ubi simul exponitur, quid sit purgatio canonica?

A quo sit indicenda purgatio canonica, n. 1355. cui, ut & quando sit indicenda, ibid. an Judex teneatur prius, quam eam indicat, præmittere cognitionem causæ super infamia, ibid.

Quæ forma sit purgationis canonice n. 1356. an, & qui debeant esse Compurgatores, & quot; quid tum ille, tum isti jurare teneantur ibid. an etiam imponi possit maledictio n. 1357.

Quis sit effectus purgationis canonice legitime factæ n. 1358. quid, si quis in sui purgatione deficiat, ibid.

QUÆSTIO XXXV.

In Titul. 35. De purgatione vulgaris, n. 1359.

Quid sit purgatio vulgaris, quis ejus modus, an jure canonico sit licita, an absolutio Rei facta per purgationem vulgarem, teneat, an super tali delicto amittatur accusatio, ibid.

QUÆSTIO XXXVI.

In Titul. 36. De injuriis, & damno dato, n. 1360.

ART.

I N D E X.

ARTICULUS I.

De injuriis n. 1361. an injuria eodem modo sumatur apud Theologos, & Juristas, n. 1360. multiplex acceptio injuriæ; fieri potest, re, verbis, literis, n. 1361. ex quibus capitibus æstimetur leuitas, vel gravitas injuriæ, n. 1362. an offensa fieri possit sine injuria ibid.

§. 1.

De actione injuriarum, à n. 1363.

Quor modis actio injuriarum intentari possit, n. 1363. an unâ intentâ possit recurri ad alteram, ibid. quid sit cumulatio actionum, ibid. quando concedatur, vel non concedatur ibid.

Quid veniat per actionem ex L. *diffamari*, vel *ad palmariam*, n. 1364. quid quilibet directè intendat ibid. an actio ex L. *diffamari* debeat institui apud judicem *diffamantis*, vel *diffamati* n. 1366. an actione injuriarum convictus, sit infamis? quomodo hæc infamia aboleatur ibid. quid operetur protestatio (salvo tuo honore, vel statu) n. 1366.

§. 2.

Quibus concedatur actio injuriarum, n. 1367.

§. 3.

De injuria per libellum famosum, n. 1368.

Quid veniat appellatione libelli famosi, ibid.

Quæ pœna sit libelli famosi, n. 1369.

Quæ specialiter Typographis, an ademptio officii Typographici, si libellos famosos foci Magistratus (vel ad quos pertinet revisio) non ostensos prius excuderunt, n. 1371.

Quæ pœna sit vendentium, vel ementium libellos famosos, ibid.

§. 4.

Quibus modis actio injuriarum tollatur, n. 1372.

An repressaliæ sint licitæ n. 1373.

ARTICULUS II.

De damno dato, à n. 1374.

Quid sit damnum datum? an eo nomine veniat etiam lucrum cessans? quid damnum infectum n. 1374.

An damnum convertatur cum pauperie, n. 1375. quid pauperies, ibid. quid damnum Theologicè, quid juridicè, ibid.

An ex damno dato nascatur actio, quæ dicitur damni injuriæ dari? n. 1376. quid lex *Aquila*, & quid complectatur, ibid. quas obligationes inducat, n. 1377. quid in his observandum, n. 1378. & 1386.

Tom. V.

Quotuplex sit actio ex L. *Aquila*, quid *directa*, quid *utilis*, quid *prætoriana* n. 1374.

An de jure canonico delinquens cum damno alteri per injuriam dato, teneatur ad ejus reparationem, sive per se, sive per alterum, damnum dederit n. 1380. quid sit noxæ deditio, & quando locum habeat ibid.

An quis ex delicto suo, alteri imputato, & inde gravia damna passus, teneatur n. 1381.

An teneatur ad expensas, qui justam causam litigandi habuit n. 1382.

ARTICULUS III.

An damnum per injuriam datum pariat naturalem obligationem reparandi n. 1383.

An leges humanæ, quarum plures sunt, quæ concedunt actionem contra aliquos ad reparandum damnum alteri datum sine omni culpa Theologica, obligent naturaliter, seu in conscientia, ante Judicis sententiam condemnatoriam n. 1383. & seq.

QUÆSTIO XXXVII.

In Titulum 37. De Pœnis,
n. 1388.

Quid, & quotuplex sit pœna, n. 1388.

ARTICULUS I.

De diversitate pœnarum n. 1389. quid Capitalis, quid sit pœna per diminutionem capitis, maximam, mediam, & minimam, n. 1389.

Quid pœna civilis, criminalis, ordinaria, vel extraordinaria, quid arbitraria, ferenda, vel lata, privativa juris acquisiti, vel acquirendi, quid positiva, n. 1389.

An Reo sufficienter convicto teneatur Judex pœnam legalem imponere, quæ excedat, vel minuat, ibid. in fin.

An liceat Prælati Ecclesiasticis imponere pro delictis subditorum pœnam pecuniariam, n. 1390.

Quis possit pœnam infligere, quam jus certis pro criminibus statutis infligendam, n. 1391.

An pœnæ conventionali locus sit de jure canonico n. 1391.

An ei locus sit, cum non adicitur alicui obligationi præcedenti n. 1393.

An obligatus ad certam quantitatem, certâ die sub pœna solvendam, si partem intra terminum solvit, teneatur ad pœnam integram jure canonico n. 1395.

Quid dicendum de pœna depositionis n. 1397. quid, & quotuplex sit depositio, verbalis, realis, ibid.

An per degradationem, seu depositionem ver-
balem

(i)

balem amittatur privilegium fori, & canonis, n. 1398.

An degradatio verbalis, seu depositio fieri possit ab Episcopo, etiam non consecrato, per se, vel per alium n. 1398.

Propter quam causam infligatur depositio verbalis, propter quam, realis, n. 1399. à quo depositus restitui possit ibid.

ARTICULUS II.

De reliquis in hoc titulo n. 1400.

An, quæ frequenti prævaricatione iterantur, frequentè etiam sententiâ condemnari possint ibid.

Quæ sit pœna ejus, qui occiderit, vulneraverit, vel qualibet injuriâ, vel contumeliâ dehonestavit sacerdotem n. 1401.

Quæ sit pœna subditorum occidentium Prælatum suum n. 1403.

Quæ sit pœna Patronorum, Advocatorum, & similibus personarum, quæ jus aliquod habent in Ecclesia, si plus sibi arrogent, quàm ipsis jure concessum sit n. 1405.

Quæ sit pœna statuta litigantibus adversus assercionem Judicis, temerè prorumpentibus n. 1407.

Quæ pertinaciter in excommunicatione per annum persistenti ibid.

Quæ infectantibus, percutientibus, capientibus, vel occidentibus S. R. E. Cardinalem ibid.

Quæ subditis Episcoporum comprovincialium injurias inferentibus Metropolitanò, vel hominibus ejus ibid.

QUÆSTIO XXXVIII.

In Titul. 38. De pœnitentiis, & remissionibus, n. 1410.

Quid hic veniat appellatione pœnitentiarum, & remissionum n. 1410.

ARTICULUS I.

De pœnitentiis n. 1411. quid pœnitentia publica, vel privata, solemnis, non solemnis, ibid. & seq. à quibus olim imponi potuerit pœnitentia solemnis n. 1413.

§. I.

De Sacramento Pœnitentiæ n. 1414.

An præceptum confessionis sit positivum n. 1417.

Qualiter intelligendum, quod etiam Diacono possit fieri confessio n. 1417.

Quæ sint sufficientes causæ dividendi confessionem n. 1418.

An sit peccatum grave in confessione affirmata,

se commisisse aliquod peccatum mortale, quod non commisit n. 1419.

§. 2.

Exponitur cap. *omnis utriusque* n. 1420. quid in eo contineatur ibid.

An paschale tempus pro annua confessione determinatum sit ab Ecclesia, sicut idem determinatum est pro communione n. 1423.

Qualiter intelligenda sint verba: *omnia sua peccata* n. 1425. 1426.

Qualiter *annus* in hac materia comparandus n. 1426.

An obligationi annuæ confessionis satisfiat qualibet confessione n. 1426.

An præcepto annuæ confessionis satisfiat per confessionem validam, & informem defectu doloris interni, aut per solam confessionem externam n. 1426.

An vi dicti c. *defactò* fideles teneantur peccata sua confiteri proprio sacerdoti n. 1427.

Quantum tempus importet hæc *pascha* ibid.

Quæ sit pœna culpabiliter omittentium communionem paschalem n. 1428.

Qualiter intelligenda sint verba, si quis alieno Sacerdoti voluerit justa de causa sua peccata confiteri, licentiam prius postulet, & obtineat à proprio Sacerdote, cum alter ille ipsum absolvere non possit, vel ligare, per proprium sacerdotem n. 1429.

Quæ pœna decreta sit sacerdoti, violanti sigillum, seu arcanum Sacramenti pœnitentiæ, n. 1430. an hæc pœna cadat tantum in casum, dum revelatur peccator, vel etiam, dum peccatum in confessione auditum, n. 1431.

An admitti possit ejus confessio, qui quidem confitetur peccata sua, sed simul ait, se non posse ab illis abstinere n. 1432.

An Miles Ordinum Militarium perdat privilegium, & cingulum militis, ac remaneat perpetuò Laicus, si occidat Presbyterum n. 1433.

An Medicus teneatur deserere infernum, qui tertiâ die à monitione Medici transacta, ut confiteatur, & provideat animæ suæ, si dem non fecit de monitionis executione, ibid.

An Episcopus, & alii Superiores, ac minores Prælati exempti possint præter sui Superioris licentiam sibi eligere Confessorem, n. 1434.

ARTICULUS II.

De Remissionibus à n. 1435. quid sint *remissiones*, seu indulgentiæ ibid.

§. I.

Quotuplex sit indulgentia n. 1436. quid intelligatur per communè Ecclesiæ thesaurum, ibid.

I N D E X.

ibid. quid *suffragium* n. 1437. quot sint genera *suffragiorum* ibid. quot modis unus fidelis opus *suffragati* possit alteri, ibid.

An detur inter fideles aliqua bonorum operum *communicatio*, quibus se invicem juvare possint n. 1437. an hæc *communio*, seu *communicatio fidelium*, ad obtinendam alteri remissionem *pœnæ temporalis* debita pro peccatis in hac, vel altera vita, fiat per modum *satisfactionis*, seu debita solutionis n. 1438. & seq.

Quæ conditiones requirantur, ut *suffragia fidelium* pro defunctis vim habeant *efficacis satisfactionis* n. 1439.

Quid veniat per *indulgentiam* totalem, & partialem n. 1440. quid per *quadragenam*, *septennam*, *carenam* ibid. an sit aliquod *discrimen* inter *indulgentiam plenariam*, *plenioram*, & *plenissimam* n. 1441.

Quando *cenferi* possit *concessa indulgentia plenaria* n. 1441.

An *Pontifex* concedere possit *indulgentias* pro defunctis per modum *absolutionis*, vel tantum *suffragii* n. 1442. 1446.

Quæ sit *differentia* inter *indulgentiam plenariam*, & *jubilæum* n. 1442.

Quid sit *indulgentia personalis*, quid *realis*, n. 1443.

§. 2.

Qui possint concedere *indulgentias* n. 1444.

An *Concilium generale* ibid.

An *Episcopi* n. 1445. an *Legati Pontif.* an *Abates* ibid.

An concedere *indulgentias* sit *actus jurisdictionis*, & *cujus* n. 1446.

§. 3.

Quibus *indulgentiæ* concedi possint, n. 1447.

An *indulgentias* concessas certo loco *lucrari* possint *Clerici*, *Exempti*, vel *advenæ*, *præscriptum opus* peragentes n. 1448. & seq. an etiam *iple* concedens n. 1450.

ARTICULUS III.

Qualis debeat esse *executio operis injuncti*, n. 1451.

An *executio operis injuncti* sit *conditio* ita necessaria, ut, si tale opus *omittatur*, etiam ob *impotentiam*, *indulgentiam* non *consequaris* ibid.

An *exigatur*, ut opus *injunctum* (v.g. *jejunium*, *Ecclésiæ visitatio* &c.) fiat in *statu gratiæ* n. 1453.

An *sufficiat fieri opus injunctum*, licet *extrinsecè* vitietur ab aliqua *circumstantia* n. 1454. & seq.

An *requiratur opus injunctum fieri ex formali intentione* *indulgentias* obtinendi n. 1456.

An opus bonum *exequendum* sit ab ipso *lucrante indulgentiam* n. 1457.

An *opera*, pro certo die *præscripta*, illo ipso *peragenda* sint, quo *mandantur* n. 1458.

An *requiratur*, quòd *opera præscripta* fiant *ordine*, quo *enumerantur* in *Bulla Jubilæi* n. 1459.

An, si non *exprimatur* in *Bulla*, quòd *opera præscripta* debeant esse non *debita* ex alio *titulo*, *satisfiat* per *jejunium* v.g. licet aliàs sit *debitum* n. 1460.

An *jubilæum* *concessum uni Provinciæ*, *lucrari* valeant etiam *advenæ*, ac *peregrini* n. 1461.

An *requiratur*, quòd *opera præscripta*, *omnia* fiant *in eo loco*, ubi *jubilæum* *extraordinarium* *promulgatum* est n. 1461.

ARTICULUS IV.

De *jubilæo anni Sancti* n. 1462.

Quid olim *fuerit jubilæum* in *lege veteri*, n. 1462.

An *jubilæum* ex vi *sux significationis* ultra *indulgentias* *importet* etiam *quosdam alios favores* n. 1463.

Quando *jubilæum anni Sancti* olim, quando nunc *concedatur* n. 1465.

Quos *favores*, ultra *indulgentiam plenariam* *importet* *Jubilæum* n. 1466.

De *suspensione indulgentiarum* durante *Romæ* *jubilæo anni Sancti*; à n. 1468.

An *Pontifices* in *ejusmodi decretis* *indulgentiarum* *suspensivis* utantur *terminis æque generaliter* *suspensivis* n. 1468.

Quæ sit *pœna publicantium*, aut in *usum* *mandantium* *indulgentias* tunc *suspensas*, n. 1468.

An *indulgentiæ*, & *facultates* in *jubilæo anni sancti* *suspensæ*, *indigeant* *novâ confirmatio-* *ne*, illo *transacto* n. 1471.

An, durante *jubilæo Romano*, *suspensæ* sint *omnes indulgentiæ plenariæ*, *vivis* *concessæ* n. 1472.

Declaratio Innocentii XII. super *concessis gratiis* in *jubilæo anni sancti* ab ipso *dati anno* 1699. à n. 1474.

§. 1.

An durante hoc *jubilæo anni sancti*, *suspensæ* fuerit *extra Romam* *communicatio indulgentiarum* *Stationum Urbis* n. 1485.

§. 2.

An durante hoc *jubilæo anni sancti*, *extra Romam* *suspensæ* fuerint *indulgentiæ altaribus* *privilegiatis* *concessæ* n. 1490.

An in *suspensione indulgentiarum* cum *clausula* (*omnes, & singulas, sub quacunque forma concessas*) *veniant etiam indulgentiæ directè* *concessæ* pro *defunctis* n. 1490. & 1492.

(i 2)

An

An idem intelligendum veniat de indulgentiis per modum suffragii n. 1491.

§. 3.

An durante hoc jubilæo anni sancti, extra Romam suspensæ fuerint indulgentiæ, concessæ pro articulo mortis n. 1494. & seq.

§. 4.

Quid dicendum de aliis indulgentiis, quæ concessæ sunt pro defunctis n. 1499.

§. 5.

An durante jubilæo anni sancti, sint suspensæ indulgentiæ partiales extra Romam, n. 1500.

§. 6.

Quæ facultates præter indulgentias suspendantur tempore anni n. 1503. & seq.

An privilegia Regularium, cætarum facultatum concessiva independentè ab indulgentiis, suspendantur, durante Romæ anno sancto n. 1505.

An facultates concessæ, non ab ipso summo Pontifice, vel Sedis Apostolicæ autoritate, per decretum suspensivum indulgentiarum, & facultatum, durante anno sancto suspendantur n. 1506.

ARTICULUS V.

De jubilæis extra annum sanctum n. 1508.

Quid concessum sit ab Innocentio XII. in extraordinario jubilæo, anno 1693, à n. 1508. & seq.

An in jubilæis extraordinariis suspendantur aliæ indulgentiæ, & facultates aliæ concessæ n. 1513.

Quæ opera in his communiter præscribuntur ibid. quamdiu regulariter durent ejusmodi jubilæa n. 1514.

An duret spatium duarum hebdomadarum etiam inclusâ dominicâ, qua illæ clauduntur, atque adeo 15. diebus n. 1514.

An requiratur, ut omnia opera pro extraordinario jubilæo præscripta, peragantur *intra unam* ex duabus (quibus durat) *septimanam* n. 1515.

ARTICULUS VI.

De clausulis jubilæorum n. 1517.

§. 1.

Qualiter intelligatur clausula: *de penitentia* *injunctis* n. 1518.

§. 2.

Qualiter clausula: *de peccatis, de quibus contritus, & confessus es* n. 1526.

§. 3.

Qualiter verba dubia, in concessione indulgentiarum interpretanda n. 1528.

An concessio indulgentiarum sit odiosa, & sit interpretatio n. 1531.

Quid operetur clausula: *dummodo alia simili indulgentia concessa non fuerit* n. 1532. an intelligatur solum ab eodem Pontifice, an etiam ab antecessore? vel quolibet eorum ibid.

Quid requiratur, ut verificetur, *aliam similem indulgentiam concessam esse* n. 1533.

§. 4.

Qualiter intelligenda sit clausula: *hæc recitatum*, n. 1538. 1550.

An eodem opere plures indulgentias lucrari quis possit, diversis viis concessas n. 1540. & seq.

An quis eodem tempore diversis actibus (v.g. recitatione horarum, & auditione missæ) quorum singulis concessæ sunt indulgentiæ, possit lucrari dictas indulgentias, n. 1543.

An quis indulgentiam absolute concessam, sub conditione certi operis injuncti, sepius lucrari possit repetito opere, n. 1544. & seq.

§. 5.

De confessione ad lucrandas indulgentias requisita n. 1552.

An requiratur confessio actualis, vel sufficit in voto ibid.

Quid si quis sibi conscius sit peccati mortalitatis n. 1553. & seq.

An sufficiat confessio facta pridie, vel uno, alterove die ante primam dominicam jubilæi, licet reliqua opera non nisi post illam fieri debeant n. 1556.

An sufficiat facere confessionem, si necessaria sit, in Dominica, quæ spatium 14. dierum claudit, & tertiam hebdomadam incipit n. 1557.

§. 6.

De facultate eligendi Confessarium tempore jubilæi n. 1558.

An hac facultate gaudeant Regulares non requisito desuper consensu suorum Superiorum à n. 1558. & seq. 1561. & seq.

An Moniales n. 1560.

An per jubilæa extraordinaria derogetur privilegiis Ordinum prohibentibus, ne à Regularibus fiat confessio alteri, nisi à Superiore designatis n. 1562.

Quid ad hoc faciat Urbani VIII. constitutio: *cum sicut accepimus* n. 1563.

ARTI.

I N D E X.

ARTICULUS VII.

De indulgentia, in forma, seu ad instar jubilæi n. 1564.
 An indulgentiæ in forma jubilæi, habeant annexam facultatem commutandi vota, & absolvendi à censuris, & casibus reservatis, n. 1564.
 Affirmativam aliquando tenuit Gobat; sed postea mentem suam mutavit n. 1565. ejus rationes pro negativa à n. 1566.
 Sententia affirmantium à n. 1573. & seq. eorum fundamenta à n. 1576.
 Mens Authoris stantis pro sententia affirmantium, à n. 1574. & n. 1589. resolvuntur argumenta contraria à n. 1582.
 An sit bona consequentia (Religiosi Societatis sine consensu sui P. Generalis non gaudent favoribus jubilæi; ergo dicti favores non importantur per vocem *jubilæum*, simpliciter prolata) n. 1584. & seq.
 Quando incipiant indulgentiæ in forma jubilæi concessæ pro certo die, vel festivitate, cum clausula: *visitantibus Ecclesiam designatam, à primis vespere usque ad occasum solis diei*, ut communiter in concessione talis privilegii exprimitur n. 1592.

QUÆSTIO XXXIX.

In Titul. 39. De sententia excommunicationis, n. 1599.

P A R S I.

De Censuris in genere n. 1600.

ARTICULUS I.

Quid sit censura n. 1601. quot modis hic accipiatur n. 1604. quot modis sumatur nomen *culpa* & *pœnæ* n. 1601. & seq.
 Quæ sint bona spiritualia communia, quæ privata n. 1603.
 Definitio censuræ strictè sumptæ n. 1604. ejus explicatio ibid.
 Quid veniat appellatione *monitionis canonice*, n. 1606. & 1713.
 Quid nomine *contumaciæ* n. 1606. & 1712. evidenti, seu expressæ, præsumptæ, veræ, ibid.
 An nomine censurarum, quando datur facultas per Bullam, vel jubilæum, absolvendi ab omnibus censuris, veniant reservatæ n. 1608.

ARTICULUS II.

Quotuplex sit censura n. 1609.
Tom. V.

An cessatio à divinis, vel irregularitas ex delicto sit censura strictè sumpta n. 1609.
 Quid sit censura ab homine, vel à jure, n. 1612.
 Quid sit censura *lata*, aut *ferenda* sententiæ n. 1613.
 Quibus verbis significetur censura *lata*, vel *ferenda* sententiæ n. 1614. & seq.
 An hæc verba, *subiaceat excommunicationi, noverit se excommunicatum* &c. significant censuram *lata sententiæ* n. 1620.
 An hæc verba (*sic anathema*) denotent censuram *lata sententiæ* n. 1619.

ARTICULUS III.

De ferente censuram n. 1623.

§. 1.

An in Ecclesia sit potestas ferendi censuras, n. 1624.

§. 2.

In quo resideat potestas ferendi censuras, n. 1627. an potestas ferendi censuras ordinaria delegari possit n. 1627.
 An defacto detur aliquod crimen, cui jure divino annexa sit censura ibid.
 An potestas ordinaria ferendi censuras sit in Papa n. 1628.
 An in Concilio generali ibid. an in Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, n. 1629.
 An in Legatis Pontificiis, etiam Natis n. 1630. an in Concilio Provinciali, vel Diocæsano, an in Capitulo Sede vacante, n. 1631.
 An in Inquisitoribus S. Officii, an in Prælatibus Regularibus n. 1632.
 An in Archidiaconis, vel Archipresbyteris n. 1633. an in Parochis n. 1634.

§. 3.

De conditionibus requisitis in ferente censuram jure ordinario. n. 1635.
 An debeat esse Clericus n. 1635. an Presbyter ibid. an sufficiat, quod sit Religiosus Laicus, an hujus capax sit fœmina n. 1636. an Clericus conjugatus n. 1637. an non baptizatus n. 1638.
 An Prælati vitandus, vel ab officio, aut jurisdictione suspensus, validè ferat censuram, n. 1639.
 Quid dicendum de Prælato excommunicato, non vitando n. 1640.
 An, qui habet potestatem ferendi censuras, validè agat ferendo contra illum, qui prius legitime appellavit, aut recusationem fecit, n. 1641.
 An validè agat, in se ipsam ferendo censuram n. 1642.
 An possit quis occasione censuræ à se *lata*, incurrere censuram *latam à jure* n. 1643.

(k)

An

I N D E X.

An Prælarus Ecclesiasticus possit ferre censuram in causa propria n. 1644.
 An censura sit valida, quæ fertur sine intentione illam infligendi n. 1645.
 An sit valida, si feratur ex metu eadente in virum constantem, aut vi illata Prælato, n. 1646.
 An post Tridentinum soli Episcopi possint concedere monitoria, & excommunicationes illis annexas ad finem restitutionis, & revelationis n. 1648.

§. 4.

De personis, quæ vi delegationis possunt ferre censuras n. 1652.
 An merè Laici possint ferre censuram ex commissione Pontificis n. 1652.
 An Collegio, conflato ex Clericis & Laicis, possit ab Episcopo committi potestas ferendi censuram n. 1653.
 An scæmina ex commissione summi Pontificis possit ferre censuras n. 1654.
 An non baptizatus n. 1655.

ARTICULUS IV.

De subjecto censuræ n. 1656.
 An subjectum censuræ debeat esse homo viator n. 1657.
 An, qui mandat fieri delictum, cui annexa est censura, sed moritur ante illius executionem, incurrat censuram n. 1659.
 An subjectum censuræ debeat esse homo baptizatus n. 1660. an compos rationis n. 1661. an nondum pubes n. 1662. an non subditus n. 1663.
 An censura ferri possit in se ipsum n. 1664. an denunciari lata in ipsum ab alio ibid. an in Superiorem, vel æqualem ibid.
 An censuræ ligent existentes extra territorium n. 1670.
 An subditus incurrat censuram, agendo extra diœcesim, quod ipsi mandato speciali prohibitum est ab Episcopo proprio n. 1674.
 Quid dicendum, quando censura fertur propter delictum præteritum n. 1678.

ARTICULUS V.

De censuris in Exemptos n. 1680.
 An Exempti à jurisdictione Episcopi, ab hoc per sententiam generalem, vel specialem censuris affici possint n. 1681.
 An Regulares exempti ab Episcopis, indirectè saltem excommunicari possint n. 1682.
 An censura sit valida, quam fert Episcopus contra Regulares exemptos per privilegium, quod ignorat Episcopus n. 1684.
 An, quando uni conceditur privilegium, ut excommunicari non possit, in quo nulla

mentio sit Episcopi, tunc intelligatur, quod nec possit ab Episcopo n. 1685.

An Concilium Tridentinum derogaverit privilegio Mendicantium, ne possint excommunicari ab Episcopis, nisi ad hoc habuerint specialem facultatem n. 1686. & in quibus casibus istam habeant ibid.
 An censuræ generaliter latae, afficiant Episcopos n. 1687.
 An censuræ ligent etiam totam Communitatem n. 1690.
 Et, an tota Communitas excommunicari possit n. 1691.

ARTICULUS VI.

An censuræ afficiant mandantes, vel consulentes n. 1693.
 An sub censura, quæ fertur contra *facientes*, vel *committentes* aliquod delictum, comprehendantur mandantes, vel consulentes ibid.
 An, si censura solùm accessorie feratur in mandantes, censura incurratur, externè non leuto effectu, quem lex principaliter verat n. 1694.
 An mandans, vel consulens actionem exlicitam, quæ tamen est inchoatio actionis illicitæ, & sub censura verita, etiam extendi ad mandantes, & consulentes, si factum malum præter intentionem mandantis, vel consulentes sequatur, incurrat censuram n. 1697.
 An mandans fieri delictum, prohibendum sub censura solùm accessorie lata in mandantes & principaliter in *facientes*, incurrat censuram, secuto effectu, licet prius, quam sequeretur effectus, mandatum revocaverit quantum potuit n. 1698.
 An idem dicendum, esto revocatio mandati non pervenerit ad mandararium n. 1699.
 Quid dicendum de illis, qui ante consummationem delicti efficaciter dolent de illo, licet impedire nequeant, quo minus effectus externus subsequatur n. 1700.
 An, qui percussit hominem, & confessus est percussione, antequam sequeretur mors, teneatur deinde rursus confiteri mortem lecuram n. 1701.
 An, qui porrigit venenum, & dolet de sua operatione, priusquam sequatur mors alterius, item, qui scribit literas v. g. ad Monasterium, sed efficaciter dolet, antequam ad eam perveniat; incurrat censuram latam in homicidas, vel ejusmodi scriptores, si factum sequatur n. 1702.
 An, quoties inter actum, seu casum aliquis effectus sub reservatione prohibiti, & inter ipsum effectum externum intercedit retractatio prioris voluntatis, incurratur

I N D E X.

reservatio, si deinde sequatur ipse effectus ex-
ternus n. 1703.

An incurrat censuram, accessorie latam in con-
sules, vel mandantes, qui consuluit, vel
mandavit aliquid alteri, quod aliunde æque
facturus erat n. 1704.

ARTICULUS VII.

An plures censuræ simul afficere possint eun-
dem n. 1707.

An toties incurrat quis censuram, quoties trans-
greditur eandem legem aliquid sub censura
prohibentem n. 1708.

An, qui percutit Clericum, qui simul est Subdia-
conus, Diaconus, & Sacerdos, plures excom-
municaciones incurrat n. 1709.

ARTICULUS VIII.

De forma servanda, priusquam feratur censura
n. 1711.

An, & qualiter monitio, & comminatio inter
se differant n. 1711.

§. 1.

De monitione, censuræ præmittenda, n.
1712.

An censura ferri non possit, nisi in hominem
contumacem Ecclesie n. 1712.

An, & qualiter monitio debeat esse tria n.
n. 1713.

An monendus debeat exprimi *nominatim* n.
1714. & quando n. 1715.

An ad valorem censuræ prærequiratur monitio
n. 1716.

Alia est monitio generalis, alia specialis, n.
1716.

An ad censuram sententiæ latæ prærequiratur
necessariò monitio canonica n. 1717.

An ad censuram sententiæ ferendæ n. 1718.

Quo sensu verum sit, quòd censura per senten-
tiam infligi non possit pro peccatis merè præ-
teritis n. 1719.

An sint aliqui casus, in quibus censura sine præ-
via monitione Canonica non sit valida ex
speciali constitutione juris ibid.

An, ut licet feratur censura, præmitti debeat
monitio canonica n. 1720.

§. 2.

De pœna Judicis omitentis monitionem n.
1721. & 1763.

An sit aliquis casus, in quo Judici à jure per-
mittatur ad infligendam censuram progredi,
nullà Canonicà monitione præmissa n.
1722.

An, quando lex aliquid præcipit sub censura
ferenda, possit Judex in Reum convictum
sine alia monitione censuram ferre n. 1724.

An saltem in casu, quo Episcopus procedit non
per modum Judicis, sed per modum pro-
priae defensionis n. 1725.

An suspensio, & interdictum, quandoque fer-
rantur per modum *purae pœnae*, & punitio-
nis, non censuræ n. 1726.

An privatus cedere possit juri, quod habet, ut
sine monitione canonica ab homine non in-
nodetur censurâ n. 1727.

An, quando cum quis fuit malè absolutus à
censura, tractatur de reducendo illo ad ean-
dem censuram, qua ligatus fuit, sufficiat,
quòd ad domum citetur, vel moneatur n.
1728.

An prærequiratur canonica monitio ante de-
clarationem, & denuntiationem censuræ
n. 1729.

ARTICULUS IX.

De forma servanda in ferenda censura, n.
1731.

An censura, quæ fertur ab homine per mo-
dum sententiæ, debeat ferri in scripto n.
1731.

An Judex teneatur sententiam sic confeci-
tam per se ipsum promulgare n. 1732.

An requiratur, ut in eo scripto exprimat
causa, propter quam censura fertur, n.
1733.

An Judex excommunicans teneatur tradere
Reo, si ab hoc intra mensem fuerit requi-
situs, exemplum scripturæ continentis sen-
tentiam censuræ n. 1734.

An Praelati regulares possint ferre censuras sine
scripto, solo verbo n. 1735.

An Episcopi, solo verbo ferentes censuram pec-
cent graviter, & incurrant suspensionem per
mensem n. 1736.

An hæc pœna incurratur ipso jure n. 1738.

An incurratur etiam, cum censura caret effectu
n. 1739.

An liceat censuram ferre in tenebris, n.
1740.

An censura debeat ferri per signum externum,
seu, an ad valorem censuræ requiratur, ut
Superior præcipiens sub censura, manifestet
voluntatem suam aliquo signo sensibili n.
1741.

An inferenda censura certa verborum forma
sit præscripta n. 1743.

An censura sit valida, si Superior dicat: *excom-
munico te* n. 1744.

An valeat censura, quæ fertur alternativè, v. g.
qui hoc fecerit, excommunicetur, vel su-
spendatur n. 1745.

An censeatur quis excommunicatus ex eo,
quòd cum illo Papa v. g. nolit communi-
care n. 1747.

An censura valeat, quæ fertur indeterminatè
in unum de duobus n. 1748.

I N D E X.

An censura possit ferri sub conditione n. 1749.
 An censura sub conditione lata non incuratur prius, quam conditio apposita impleatur n. 1753.
 An censura lata sub conditione, suspendatur per legitimam appellationem ejus, in quem lata est n. 1754.
 An censura suspendatur per appellationem factam quocunque tempore, antequam impleatur conditio n. 1755.
 An censura, lata sub conditione, suspendatur per consensum partis, in cujus favorem lata est, etiam invito, vel infcio Judice n. 1758.
 An deinde, elapso termino, quem creditor prorogavit, debitor incurrat illam censuram, si non solvat n. 1759.
 An valeat hæc forma: *excommunico te, si ab hac sententia appellaveris* n. 1760.
 An quis effugiat censuram latam sub conditione, si illa pendente forum mutet n. 1761.
 An censura sub conditione lata, sed impedita tempore, quo impletur conditio v. g. per Judicis suspensionem, vel excommunicationem, reviviscat, impedimento sublato Judicis n. 1762.

ARTICULUS X.

De servandis post latam censuram, n. 1764.

§. 1.

De denuntiatione n. 1765.
 An post latam sententiam debeat necessariò sequi denuntiatio ibid.
 An denuntiatio semper faciendâ sit à legitimo Superiore, seu de ejus auctoritate, n. 1768.
 An denuntiationem semper præcedere debeat sententia declaratoria criminis commissi n. 1769.
 An citatio Rei n. 1770.
 An Judex sciens, sententiam censuræ latam esse injustam, teneatur sub mortali non denuntiare n. 1771.
 An, si executori constet, sententiam esse injustam secundum allegata, & probata, possit illam exequi n. 1772.
 Quo loco faciendâ sit denuntiatio n. 1773.

§. 2.

De appellatione à sententia censuræ, n. 1774.
 An sola appellatio legitima habeat effectum suspensivum censuræ n. 1775.
 Quid si legitima non esset, & tamen Judex admitteret ibid.
 Quid, si Judex eam rejiciat, ut frivolum ibid.

An appellatio suspendat censuram jam incurtam n. 1776.
 An appellatio contra denuntiationem censuræ jam incurtæ, ab homine latæ, faciat, ut Judex Reum ad hoc citatum, non possit denuntiare n. 1777.
 An appellatio à censura contra ignorantem latâ, impediât Judicem, ne Reum denuntiet n. 1779.

ARTICULUS XI.

De culpa, propter quam ferri possit censura n. 1780.

§. 1.

An censura ferri possit propter culpam alienam n. 1781.

§. 2.

An requiratur culpa contra præceptum Ecclesiæ n. 1782.

§. 3.

An censura ferri possit propter peccatum internum n. 1783.

§. 4.

An actus externus debeat esse signum malitiæ, propter quam Ecclesia imponit censuram n. 1785.

§. 5.

An ad incurrendam censuram requiratur actus externus in sua specie moralis completus, & consummatus n. 1788.
 An censura semper supponat culpam mortalem n. 1791.

ARTICULUS XII.

De causis excusantibus à censura n. 1792.
 An, & qualis ignorantia excuset à censura n. 1792. exponitur definitio, & divisio ignorantie ibid. & seqq.
 An ignorantia invincibilis de præcepto, & jure, excuset à censura n. 1796.
 An ignorantia invincibilis solius peccati v. g. censuræ, excuset à censura, licet ad se notitia juris, & facti n. 1797.
 An excuset à censura invincibilis ignorantia facti n. 1798.
 An, & quomodo ignorantia vincibilis excuset à censura n. 1800. & seqq.
 Quid dicendum de ignorantia supina vel criminali n. 1801.
 An, & qualiter metus excuset à censura n. 1802. quando metus sit justus, vel injustus, ibid. & seqq.

I N D E X.

- An, si Ecclesia prohibeat aliquid sub censura, quod est verum etiam lege naturali, & divina, incidat in censuram tali delicto annexam, sin illud committat ex iusto, gravi- que metu n. 1806.
An dubium excuset à censura n. 1807.
An innocentia excuset à censura n. 1808.
An censura ligeris, quando es in reinnocens, sed secundum allegata, & probata demon- straris nocens n. 1809.
Qualiter intelligendum sit, quòd etiam iusta sententia Pastoris rimenda sit n. 1811.
An ad sententiam validam non sufficiat, quòd Judex *iuste procedat*, sed etiam requiratur, ut *iustum precipiat* ibid.
De reliquis causis excusantibus à censura, n. 1812.

ARTICULUS XIII.

- De effectibus censuræ à n. 1813. quis sit ejus ef- fectus proximus n. 1813.
An censura statim obliget n. 1814.
An effectus censuræ sint perpetui n. 1815.
An manente censurâ, effectus ejus suspendi possint per Papam n. 1816.
An dicti effectus suspendi possint per inferio- rem Pontifice n. 1817. mens Authoris n. 1818.

ARTICULUS XIV.

- De absolute à censura n. 1819.
An censura tollatur morte cenerati n. 1820.
An posita emendatione Rei n. 1823.
An morte Censurantis n. 1826.
Quid sit absolutio à censura n. 1828. quid sit absolutio censuræ à jure? quid ab homine, ibid. & seq. quid absolutio *ad cautelam*, n. 1830. quid simpliciter, vel *ad reinci- dentiam*? quot modis hæc fiat n. 1831. & seq. quid importet clausula: *satisfactâ per- te* n. 1832. quid hæc: *ad effectum gratia* ibid.

§. 1.

- De conditionata absolute à censura, n. 1833.

§. 2.

- De absolute ad cautelam n. 1836.
Quæ absolutio impendatur in communi abso- lutione, quam plerique Confessarii præ- mittunt absolute à peccatis n. 1838.
An, si censuræ aliqua oblitæ, post acceptam in confessione absolute à censuris, redeant in memoriam, opus sit novâ absolute à n. 1839. & seq.

§. 3.

- De absolute ad reincidentiam n. 1841.

Tom. V.

- An, si cui detur hæc absolutio, sub onere, ut intra certum tempus compareat, satisfaciat, si compareat per Procuratorem, n. 1842.
An in absolute à gratiæ, tol- latur censura, vel tantum obligatio ad il- lum actum, pro quo conceditur, licitè cele- brandum n. 1843.

§. 4.

- De modo, & forma absolute à censura, n. 1844.
An absolutio à censura in jure habeat præ- scriptam formam, & quæ sufficiat, n. 1844.
An necessarium sit exprimi causam, ob quam est incurta ibid.
An omissio Ritûs absolvendi à censuris, præ- scripti in Romano Pontificali, absolute à censuris reddat irritam, ibid.
An absolvens, ante absolute à censuris teneatur à Reo exigere juramentum cavendi deinceps tale delictum, &c. n. 1845.
An, cum conceditur alicui facultas absolven- di aliquem *pro foro tantum interno*, ea abso- lutio fieri debeat in Sacramento penitentia n. 1848.
An absolutio à censura per metum gravem in- iuste incussum ad eam obtinendam invalida sit n. 1848.
An absolutus in foro interno (si non fuit nominatim denunciatus) teneatur se foris gerere tanquam excommunicatum ibid.
An impubes, qui percussit Clericum, absol- vatur ab Episcopo n. 1849. quis absolvat Monachos, vel Canonicos regulares se invi- cem percipientes in claustris ibid.

PARS II.

De Excommunicatione, à n. 1850.

- De variis nominibus, quibus significatur ex- communicatio n. 1850.

ARTICULUS I.

- Quid, & quotuplex sit excommunicatio n. 1852. quotuplex sit communio Fidelium, quid in- terna, quid externa, seu politica, quid mixta n. 1852.
An Ecclesia possit, aut velit privare hominem communicatione purè internâ n. 1853. an fructu, quem percipit ex aliorum privata præ- tate n. 1854.
Quid veniat nomine *excommunicationis* sim- pliciter, & sine addito prolata n. 1855.
Quid veniat nomine *excommunicationis* *reser- vatis*, & *minoris* n. 1857.

(1)

Quid

I N D E X.

Quid sit excommunicatio justa, vel injusta?
valida, vel invalida, reservata, non reservata?
quid anathema n. 1839.

ARTICULUS II.

De excommunicato vitando, & non vitando,
n. 1860.

Quid sit excommunicatus vitandus, seu non
toleratus n. 1860. qui excommunicati sint
vitandi, & non tolerati ibid.

Quæ communicatio cum fidelibus, & qualiter per-
mittatur excommunicatis toleratis, seu non
vitandis à n. 1860. & seq.

ARTICULUS III.

Quæ communicatio fidelibus permittatur cum
excommunicatis toleratis n. 1869.

An excommunicatus sententiâ speciali non sit
vitandus ante denuntiationem n. 1871.

An appellatio à denuntiatione censura fiat,
ne appellans sit vitandus n. 1872.

An excommunicatus sit vitandus, quando ap-
pellatio est dubia n. 1873.

ARTICULUS IV.

De privatione communicationis in sacris, à
n. 1874.

Quæ spectent ad communicationem in sacris
ibid.

§. 1.

An, & quomodo excommunicatio major
privet communibus Ecclesiæ suffragiis, n.
1875.

Quid veniat per commune suffragium Eccle-
siæ ibid.

Quid nomine fructus, in quo fideles commu-
nicant n. 1876.

An his omnibus privet excommunicatio ma-
jor n. 1877.

An peccet mortaliter, qui communia suffragia
Ecclesiæ, in particulari offert pro excommu-
nicatis vitandis n. 1878.

An liceat hoc facere pro illis, saltem in commu-
ni, tanquam pro extraneis, ut reducantur ad
obedientiam Ecclesiæ n. 1879. & seq.

An idem sit de excommunicatis toleratis, n.
1882. & seq.

§. 2.

An, & quomodo excommunicatio major privet
usu indulgentiarum n. 1885.

An nullus excommunicatus, etiam tolera-
tus, possit sibi lucrari indulgentias,
ibid.

An, si quis fidelium indulgentias, per mo-
dum suffragii concessas, excommunicato
tolerato applicet, licitè & validè agat,
n. 1886.

§. 3.

An, & quomodo excommunicatio major
privet usu activo Sacramentorum, n.
1887.

An excommunicatus vitandus alteri in articulo
mortis licitè ministrare possit Sacramentum
pœnitentiæ n. 1888.

An excommunicatus vitandus alteri in mortis
articulo possit licitè ministrare Sacramen-
tum extremæ unctionis n. 1889.

An Episcopus excommunicatus vitandus, in
alio casu licitè conferat Sacramentum Ordinis
n. 1890.

An Parochus vitandus licitè assistat matrimo-
nio, cum in articulo mortis ducitur in uxorem,
quæ fuit concubina ibid.

An excommunicatus vitandus licitè, ac validè
coram Parocho contrahat in articulo mortis
cum concubina ibid. & seq.

§. 4.

An, & qualiter excommunicatio major privet
usu passivo Sacramentorum n. 1892.

An excommunicatus validè recipiat Sacramen-
ta n. 1893.

An, si Sacerdos alicui excommunicato tolerato
(qui se non ingerit) vellet administrare
Sacramentum pœnitentiæ, etiam extra causam
ab obligatione censura ipsium excommuni-
catis, excommunicatus validè, & licitè reci-
peret n. 1894.

An, qui in excommunicatione conficit Sacra-
mentum matrimonii, possit licitè recipere
benedictionem solemnera in Ecclesia, licet
prius non absolvetur n. 1895.

An, qui in excommunicatione illicitè recipit
aliquod Sacramentum, incurrat aliquam pœ-
nam Ecclesiasticam n. 1896.

§. 5.

De ministrantibus Sacramenta excommuni-
catis n. 1897.

An excommunicatis vitandis neganda Sacra-
menta, quousque absolvantur a censura, vel
rationabiliter absoluti præsumantur ibid.

Quam pœnam incurrat talis Minister,
ibid.

An, qui excommunicato vitando propter
hæresim, vel ejus fautoribus, Sacramen-
tum ministrare auderet, privandus esset offi-
cio, nec restituendus absque dispensatione
Papæ n. 1898.

An valeat Sacramentum receptum ab excom-
municato n. 1899.

An Episcopus excommunicatus validè appro-
bet pro audiendis confessionibus n. 1900.

§. Hinc.

An confessio mortaliū facta excommuni-
cato vitando à pœnitente in vinculis obligante

I N D E X.

rante sui Confessarii excommunicationem, sit invalida, & iteranda n. 1901.
An excommunicatus, illicitè administrando Sacramenta, incurrat aliquam penam, n. 1092.

§. 6.

An, & qualiter excommunicatus possit interesse divinis officiis n. 1903.
An cuilibet excommunicato excommunicatione majori ex vi censurae simpliciter prohibita sit omnis communicatio Ecclesiastica in divinis cum aliis n. 1903.
An excommunicatus divinis officiis, quae in Ecclesia fiunt, cum aliis assistere possit n. 1904.
An, si tempore Sacrificii quidam excommunicatus vitandus eidem assistere velle, teneantur aliis assistentes eum monere, ut exeat, ac renuentem, si possunt, ejicere, n. 1905.
An excommunicatus vitandus, ut satisfaciat praecepto Ecclesiae de audiendo sacro diebus festis, teneatur procurare absolutionem à censura n. 1906.
An, & qualiter excommunicatio major privet recitatione horarum Canoniarum n. 1907.
An peccet graviter, qui cum excommunicato vitando privatim orat horas Canonicas n. 1908.
Quid dicendum de excommunicatis quoad conciones, lectiones, & processiones publicas n. 1909. affirmativa limitatur, n. 1910.
An, si excommunicatus sua sponte, quasi ex officio praedicet, fiat irregularis, n. 1911.
An Lector Theologiae, vel juris Canonici, possit suis discipulis publicas lectiones praedecere, si ipse sit excommunicatus vitandus n. 1912.
Quid dicendum de usu rerum Sacrarum n. 1913.
Quid dicendum de oblationibus excommunicati n. 1914.
An excommunicatus possit sepeliri sepulturâ Ecclesiasticâ n. 1915.
An sepelientes ralem in loco sacro, graviter peccent n. 1916. & sint excommunicati, ibid.
Quid intelligatur per *sepulturam Ecclesiasticam*, quâ privantur excommunicati vitandi n. 1917.
Quid per *Ecclesiasticè* sepelire n. 1918.
Quid veniat appellatione *sepeliendum*, n. 1921.
An illa excommunicatio sit reservata, n. 1925.
Quid excuset ab ejus incursu n. 1924.
Quid statutum, si per violentiam illatiam Parrocho, aut metum propinquorum, excom-

municatus vitandus in loco sacro sepultus sit n. 1926.

ARTICULUS V.

An, & qualiter excommunicati sint inhabiles ad beneficia Ecclesiastica n. 1927.
An excommunicatio major privet hominem ipso facto beneficiis ante ipsam obtentis n. 1927.
Exponuntur textus statuentes negativam n. 1928.
Quem effectum habeat clausula: absque alia declaratione n. 1929.
An, qui elapso anno excommunicationis, quam per id tempus solvi non procuravit, adhuc in ea manet, sive lata sit ob causam criminalem, sive civilem, habeatur suspectus de haeresi n. 1930.

§. 1.

An collatio beneficii facta excommunicato vitando sit ipso jure nulla n. 1931.
An omnis excommunicatio major inducat inhabilitatem acquirendi beneficium, n. 1932.
An omnis excommunicatus vitandus sit incapax, & inhabilis ad acquirendum jus novi beneficii n. 1933.
An collatio beneficii facta excommunicato vitando, etiam invincibiliter ignorantem se talem esse, adhuc invalida sit, n. 1934.
Quid dicendum, si quis eligitur ad beneficium tempore, quod habilis est, sed acceptet, dum est excommunicatus vitandus, eritne acceptatio valida n. 1935.

§. 2.

An, qui post absolutionem ab excommunicatione acceptat beneficium, sibi collatum, dum erat vitandus, indigeat novâ collatione, ut valeat acceptatio n. 1938.
An saltem Papa, vel Episcopus absque nova collatione, vel expeditione literarum, dispensare possit, ut quis post absolutionem ab excommunicatione, licet retineat beneficium, quod ei tempore excommunicationis collatum fuit n. 1940.
Ad quid teneatur, qui nec dispensatus, nec absoluitus, obtinuit beneficium, majori excommunicatione ligatus n. 1945.

§. 3.

An non solum collatio beneficii, sed etiam electio, postulatio, praesentatio, aut alia quaecunque provisio, facta excommunicato vitando, sit nulla, & irrita n. 1946.
An idem in hac materia dicendum sit de qualibet alia beneficii acquisitione, tamen si ex-

I N D E X.

causa permutationis, vel resignationis fiat n. 1947.

An inhabilitas excommunicati, ad beneficia Ecclesiastica, extendat se etiam ad dignitates Ecclesiasticas n. 1948.

ARTICULUS VI.

An excommunicatus sit capax pensionum n. 1951.

Quid sit pensio merè laica, spiritualis, praestimonium, stipendium purum, & mixtum n. 1951.

An collatio praestimonii, facta excommunicato vitando, irrita sit n. 1952.

Quid de collatione pensionis spiritualis, vel mixtae ibid.

ARTICULUS VII.

An excommunicatus lucretur fructus beneficii n. 1953.

Quid veniat hæc appellatione *fructuum* n. 1953.

An excommunicatio major ipso jure privet fructibus n. 1954.

An privatio fructuum afficiat quemlibet excommunicatum n. 1960.

Ad quid præterea teneatur Clericus privatus fructibus sui beneficii n. 1961.

An in dicto casu nomen *fructus* strictè, vel amplè sit accipiendum n. 1962.

Ad quem pertineant fructus, quibus excommunicatus privatur n. 1963.

An excommunicatus aliquando possit repetere fructus, quibus privatus est n. 1964.

ARTICULUS VIII.

An, & qualiter excommunicatio major privet habilitate conferendi beneficia, n. 1966.

An præsentatio ad beneficium Ecclesiae, à Patrono Laico, sed excommunicato vitando, licite fiat n. 1968.

Quid dicendum de admissione, vel sumptione beneficii legitime collari, facta ab excommunicato vitando n. 1969.

Quid de resignatione beneficii ab excommunicato facta n. 1970.

Quid de institutione præsentati, vel confirmatione electi ad beneficium, facta ab excommunicato vitando n. 1971.

ARTICULUS IX.

De rescriptis ab excommunicato impetratis n. 1972.

An acta ex rescripto Papæ, impetrata ab excommunicato (si non sit super articulo excommunicationis, vel appellationis) sint invalida n. 1973.

An hoc etiam affirmandum sit de rescriptis datis ab Ordinariis, Papæ inferioribus, quod diximus de Pontificiis n. 1974.

An collatio beneficii, facta per rescriptum Pontificium in forma gratiosa, valida sit, licet tempore rescripti excommunicatus sit n. 1975.

ARTICULUS X.

An excommunicatus gaudeat jurisdictione Ecclesiastica n. 1976.

An licitè uteretur jurisdictione, siquam habet, vel haberet n. 1976.

An non tantum illicitè, sed etiam invalide, à n. 1977. & seq.

An hoc procedat de jurisdictione fori non tantum externi, sed etiam interni, n. 1979.

An subditus teneatur, aut possit obedire mandatis sui superioris Prælati, si esse excommunicatus vitandus n. 1980.

An Episcopus excommunicatus possit dare approbationem pro audiendis confessionibus n. 1981.

An Parochus excommunicatus vitandus possit dare licentiam alteri sacerdoti, ut assistat matrimonio n. 1982.

An acta à Judice Ecclesiastico, qui est excommunicatus toleratus, sint valida, n. 1983.

ARTICULUS XI.

De privatione communicationis in civibus, n. 1984.

An excommunicatus licitè, ac valide exerceat actus Judicis forensis v. g. judicando, agendo, procurando, advocando, scribendo, & testificando n. 1985.

An excommunicatus vitandus assumatur invalide ad officium, vel dignitatem, cui apparetur esse jurisdictio fori secularis n. 1987.

An excommunicatus possit esse Actor in judicio n. 1988.

An ut Reus trahi possit ad judicium, n. 1989.

An valide, ac licitè exerceat munus Tutoris, vel Curatoris, n. 1990.

An in electione valide det suffragium, n. 1991.

An possit esse Procurator, Advocatus, Testis, Tabellio, seu Notarius publicus in judicio forensi n. 1992.

ARTICULUS XII.

De officiis publicis n. 1995.

An excommunicatio major privet quocunque usu officii publici n. 1995.

An Parochus excommunicatus, etiam vitandus, valide assistat matrimonio. ibid.

I N D E X.

An validè concedat alteri licentiam assistendi matrimonio n. 1996.
An admissio ad professionem Religiosam facta à Prælate excommunicato validè sit, n. 1997.

ARTICULUS XIII.

De communicatione publica n. 1998.
An possit unus excommunicatus vitandus licite communicare cum alio excommunicato etiam vitando n. 1998.
Quid importetur per verbum (*os, orare, vale, communicatio, mensa negetur*) quo significatur civilis communicatio fidelibus interdicta cum excommunicatis n. 1999.
An contractus initi inter excommunicatum vitandum, & fideles, validi sint, & firmi, ita ut non tantum vi illorum excommunicatus, sed etiam fidelis obligetur. n. 2002.

ARTICULUS XIV.

De culpa, & pœna communicationis cum excommunicato n. 2006.
Qualiter peccent fideles in sacris communicantes cum excommunicatis, & vicissim n. 2006.
An peccet mortaliter vel fidelis, vel excommunicatus, si invicem communicent in aliis rebus, quam in sacris, v. g. communicatione civili n. 2007.
Quæ pœna jure decreta sit communicanti cum excommunicato n. 2008.
Quæ communicatio fidelibus permittatur cum excommunicatis vitandis, exponitur hoc versu (*utile, lex, humile, res ignorata, necesse*) quid singula importent, n. 2009. & seq.

ARTICULUS XV.

De remoto duplici effectu excommunicationis majoris n. 2013. & seq.

ARTICULUS XVI.

De excommunicatione minori n. 2016.
Quid veniat nomine excommunicationis minoris ibid. quis ejus effectus à n. 2017. an talis illicitè ministret Sacramenta n. 2020. an violans hanc excommunicationem fiat irregularis n. 2022. an ejus electio passiva sit irrita n. 2023. cur dicatur *minor*, n. 2024.

ARTICULUS XVII.

De absolutione ab excommunicatione, n. 2026.
Respondetur remissivè ad dicta à n. 1819. de absolutione à censuris in genere n. 2026.
Tom. V.

An quis possit absolvi ab excommunicatione incurta ob injuriam alteri factam non satisfactâ parte n. 2027.
Quomodo absolvatur pluribus censuris ligatus n. 2029.

§. 1.

Quis ritè absolvat ab excommunicatione majori n. 2030.
An id possit Clericus non Sacerdos, ibid. & seq.

§. 2.

Quis possit absolvere excommunicationem latam à jure n. 2032.
An possit Episcopus, si non sit reservata Papæ ibid.
Quid, si reservata sit n. 2033. quid in articulo mortis ibid. & seq.
De potestate in hac materia concessa Episcopis per Trid. n. 2034.
An Regulares ex privilegio habeant facultatem absolvendi ab excommunicatione majori, n. 2037.
An, quoties conceditur facultas à casibus Pontifici reservatis, etiam censetur concedi à casibus *reservatis Episcopo* n. 2038.
An, quando in privilegio, pro absolutione à casibus, & censuris reservatis, non sit ulla restrictio, *ut valeat tantum pro foro conscientie*, absolutio facta vi talis privilegii, vel etiam, jubilei, valeat etiam pro foro exteriori, n. 2040.
Quæ intelligatur, quando in aliqua diœcesi reservatur *excommunicatio major*, an lata tantum, an etiam ferenda? sive sit à jure, sive ab homine n. 2041.

§. 3.

Quis possit absolvere ab excommunicatione lata ab homine n. 2042.
An in privilegio concessio ad absolvendum ab omni excommunicatione tam à jure, quam ab homine, intelligatur etiam facultas absolvendi ab excommunicatione per hominem specialiter lata n. 2043.
An saltem in eo privilegio veniat facultas absolvendi ab excommunicatione non reservata, generaliter ab homine lata, n. 2044.
An excommunicanti aliquando interdicta sit absolutio ab excommunicatione à se lata, n. 2045.

§. 4.

Quis possit absolvere ab excommunicatione minori n. 2046.
An proprius Parochus, an Confessarius Ordinarius non Parochus ibid. an Sacerdos simplex, nondum approbatus à n. 2047.

(m) PARS

PARS III.

De Suspensione, à n. 2049.

An omnis suspensio sit censura? vel quandoque pura poena, non censura, n. 2049. & seqq.

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit suspensio n. 2050.
Quando imponatur ut censura, quando solum ut mera poena à n. 2050. & seqq.
Quid sit suspensio lata à jure? quid lata ab homine? quid totalis? quid partialis, à n. 2052.

An, quando in genere dicitur: sit suspensus, intelligatur suspensio totalis, vel partialis, n. 2053.

Quot modis ferri possit suspensio n. 2054.
Quid judicandum, quando omnibus expensis dubium adhuc apparer, an suspensio lata sit ut censura, an ut mera poena n. 2055.

ARTICULUS II.

Quos effectus habeat suspensio à n. 2056.
An absolute suspensus prohibitus sit ab exercitio omnium functionum Clericalium. atque adeo tam solennium Ordinis, quam Ecclesiasticae jurisdictionis n. 2057.

An suspensus ab officio, vel beneficio, utriusque usum habeat interdictum n. 2057.

An suspensus à beneficio, ei ipso etiam sit suspensus ab officio n. 2058.

Quid prohibeatur per suspensionem ab ingressu Ecclesiae n. 2059.

An taliter suspensus, aliquam actionem Ordinis intra Ecclesiam exercens, eo ipso efficiatur irregularis n. 2060.

Quid intelligatur per suspensionem à Corpore, & Sanguine Christi n. 2061.

Quid importet suspensio à divinis n. 2062.

Quid importet, cum Episcopo dicitur: suspendo te ab Episcopali ordine n. 2063.

ARTICULUS III.

Quid suspensio operetur in beneficiis, à n. 2064.

An suspensus sit capax beneficii n. 2064.

An suspensus à beneficio, possit eligere, vel eligi ad novum beneficium? vel tale conferre, aut recipere n. 2065.

An suspensus ab ordine, liberetur ab horis Canoniciis n. 2066.

An suspensus ab officio, sit etiam suspensus à beneficio, n. 2067.

Quid, si sit suspensus perpetuus n. 2068.

An suspensio verbo tantum, & non scripta, privet officio, & beneficio n. 2069.

Quae sint actiones, à quibus abstinere debet suspensus à beneficio, n. 2070. cum seqq.

An suspensus à jurisdictione possit exercere actus Ordinis n. 2072.

An suspensus sit vitandi n. 2073.

An suspensus hanc censuram violans fiat irregularis n. 2074.

An suspensus exercens, quamvis illicite, etiam per suspensionem interdictum, etiam agat invalide n. 2075.

ARTICULUS IV.

Ob quam causam ferri possit suspensio, n. 2076.

An suspensio possit ferri sine culpa suspensi n. 2076.

Propter quam culpam possit ferri n. 2076. & seqq.

An suspensio personalis, seu particularis, non possit immediate, ac directe ferri valide in personam particularem, nisi propter personalem ejus culpam n. 2076.

An, si suspensio feratur distributive contra singulos directe de una Communitate, requiratur culpa propria in singulis n. 2077.

An, si suspensio feratur in totum Collegium, quod unum corpus est, sufficiat culpa Communitatis, quae talis, esto non sit in singulis, n. 2078.

An facultas audiendi confessiones secularium omnibus simul unius Conventus Regularibus adimi possit ab Episcopo inconstituta Sede Apostolica n. 2079.

An suspensio ferri possit propter solam culpam venialem, n. 2080.

ARTICULUS V.

Quis possit suspendere, aut suspendi, n. 2081.

ARTICULUS VI.

Quot modis impediatur, aut tollatur suspensio n. 2084.

An regulariter idem tollere possit suspensionem, qui eam tulit n. 2084. casus excepti, à n. 2085.

An suspensio, instar censurae à jure lata, si reservata non sit, auferri possit, sicut excommunicatio, etiam ab ordinario Constituto, vel proprio Parocho n. 2086.

A quo auferri possit suspensio, quae est pura poena n. 2087.

Quam poenam incurrat, qui violat suspensionem n. 2088.

An violans suspensionem, quae est pura poena, incurrat irregularitatem n. 2089.

ARTI.

ARTICULUS VII.

De nonnullis suspensionibus in particulari, n. 2090.

An sit suspensus, qui ordinem suscipit ab Episcopo hæretico, schismatico, vel excommunicato vitando, vel simoniaco iuridicè declarato n. 2090.

An, qui ab Episcopo, qui dignitati Episcopali renuntiavit, Ordinem sacrum suscipit, maneat suspensus Ordine sacro ibid.

An ordinatus ab Episcopo alieno, sine licentia proprii ibid.

An, qui ante annum completum, post vacationem Sedis, impetratis à Capitulo reverendis, ordinem suscipit n. 2091.

An Episcopus, qui in aliena diocesi absque licentia expressa proprii Ordinarii ordinatur, maneat absolute suspensus à Pontificalibus, & ordinatus ab ordine suscepto, n. 2092.

An, qui aliquem ordinat, vel presentat ad ordinem, accepta prius promissione ab ordinato, quod non petet ab eo alimenta, incurrat suspensionem per triennium n. 2093.

An ordinatus titulo ficto n. 2094.

An ordinatus ab alieno Episcopo per literas dimissorias, falsâ relatione obtentas, incurrat suspensionem, quam ordinatus ab alieno Episcopo, sine licentia proprii, aut sine hujus dimissoriis n. 2095.

An ordinatus per saltum n. 2096.

An, qui post contractum matrimonium, licet non consummatum, suscipit ordines sacros aliter, quam in iure concedatur, maneat suspensus ab ordine suscipiendo, vel aliis suscipiendis, vel promotione ad beneficia n. 2097.

An Sacerdos, qui absque Parochi licentia, cuiusvis privilegii, aut consuetudinis in iure, sponso benedicit, aut matrimonio conjungit, maneat suspensus, donec ab Episcopo Parochi absolvatur n. 2098.

An Capitula, aut Conventus aliquid recipientes, aut petentes ob receptionem alicujus in Religionem, aut etiam post illam, sint suspensi n. 2099.

An Regulares Mendicantes, qui ad professionem admittunt, ante expleto probationis annum, incurrant suspensionem à recipiendis amplius Religiosis in eodem Ordine n. 2100.

An Regulares excentes actum Sodomiticum n. 2101.

Qualiter accipi possit *Mensis*, cum in iure fertur suspensio *ad unum mensem* n. 2102.

Per quos Regulares absolvi possint à suspensione n. 2103.

PARS IV.

De Interdicto à n. 2104.

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit interdictum n. 2104. quid sit ibid. quotuplex n. 2105.

Quid sit interdictum personale? quid locale? quid mixtum ibid.

Quid locale, vel personale generale? quid speciale n. 2106. & seqq.

An interdictum generale personale privet personas talis Communitatis actionibus civilibus propriis, vel tantum propriis Communitati, sicut dum suspenditur tota civitas, n. 2106.

An positio interdicti locali, sive generali, sive speciali, censetur etiam positum personale n. 2108.

An locale, positio personali ibid.

An, si sententia interdicti proferatur in Clerum, intelligatur interdictus populus, vel è converso ibid.

An, cum alicujus terræ populus interdicto notatur, singulares ex eo personæ, quas interdictas esse constat, possint alicubi adire divina, vel Ecclesiastica recipere Sacramenta ibid.

Varia acceptio interdicti, n. 2110. quid sit interdictum prohibitorium? exhibitorium? restitutorium? fraudatorium ibid. Salvianum, &c. n. 2112.

Quid interdictum in acceptione canonica, & Theologica n. 2113. & seq.

ARTICULUS II.

Quæ personæ comprehendantur sub interdicto personali n. 2115.

An nomine populi interdicti veniant etiam Clerici? vel econtra n. 2116.

An nomine Monasterii Regularium interdicti veniant etiam Novitii à n. 2117.

An Religiosi peregrini? si quis ex illo Monasterio abeat? qui in illud prius jam interdictum primo advenit, & sit membrum? Religiosi absentes ibid.

An Regulares subiaceant interdictis generalibus personalibus? an Moniales, si interdictum personale generaliter feratur in Religiosos, ibid.

An Regulares transeuntes per loca interdicta, teneantur ibi servare interdictum, quamdiu ibi commorantur ibid.

An unus ex populo personaliter generaliter interdicto, desinat esse interdictus, si fiat Religiosus ibid. & seq.

I N D E X.

Utrum ingressus Ecclesie prohibitus sit ex vi interdicti, & an hujusmodi prohibitio constituat aliam interdicti speciem n. 2119.

An extrema unctio ibid. & seqq.
De reliquis favoribus tempore interdicti in c. *Alma Mater* n. 2136.

ARTICULUS III.

Quae loca comprehendantur sub interdicto locali n. 2120.

An, quando oppidum generaliter interdictum est, etiam interdicanur Ecclesie Religiosorum exemptae à jurisdictione Episcopali n. 2121.

An etiam tunc, quando omnes oppidi Ecclesie speciali interdicto ab Ordinario interdicanur ibid.

An, cum interdicatur aliqua Ecclesia, eo ipso etiam interdicanur Capella ipsi contigua, & coemeterium ipsi contiguum, ibid.

An interdictis generaliter terris alicujus Domini, intelligantur etiam terrae ipsi datae in feudum, in dotem uxoris, in usumfructum? an illae in quas habet solum dominium directum, quas acquirat post latum interdictum n. 2122.

ARTICULUS IV.

Quos effectus habeat interdictum, n. 2123.
quos effectus pariat interdictum totale. n. 2123.

§. 1.

Quid veniat per officia divina n. 2124.

Quid olim licuerit tempore interdicti privantis officiis divinis n. 2125, quid jure hodierno n. 2126.

An concessio in c. *Alma Mater* sit tantum pro interdicto locali generali n. 2130.

Ubi vi hujus concessionis celebrare liceat, ibid.

An pulsare campanas? an hæc concessio etiam extendatur sub iisdem conditionibus ad sepulcrum illorum Clericorum in Ecclesia, ibid.

An hæc concessio Clericis facta, quæ Ministris Ecclesie, extendatur etiam ad Regulares utriusque sexus n. 2131.

An ad omnes Clericos ibid.

An interdicti, qui excludendi sunt, etiam ii intelligantur, qui tales sunt solum ratione loci, non sua culpa ibid.

An extendatur ad rationis usu carentes, ibid.

An per Ecclesias ibi intelligantur etiam Oratoria ibid. & seq.

Quid in c. *Alma Mater* intelligatur per *Pascha*, quid per *Nativitatem Domini* n. 2133. & seq.

Unde sumatur initium illarum festivitatum n. 2134. quando desinant ibid.

An his diebus etiam permittatur per audicionem missæ communicatio ibid.

§. 2.

An, & quæ Sacramenta tempore interdicti prohibeantur n. 2137.

An Sacramentum poenitentiae, n. 2137.

An baptismus n. cod. & seq.

An sumptio Eucharistiae n. 2137.

An Confirmatio ibid.

An Matrimonium n. 2139.

An Ordo n. 2140.

Quæ in his specialiter observanda n. 2141.

§. 3.

Qualiter tempore interdicti prohibita sit sepultura Ecclesiastica n. 2141.

Quid vi interdicti localis: quid vi specialis, à n. 2142. & seq.

Qualiter, & quibus modis violetur interdictum n. 2144.

ARTICULUS V.

De poenis violantium interdictum n. 2145.

Quid de irregularitate in eo statuta ibid.

An, qui secluto privilegio scienter celebrat in loco supposito interdicto, irregularis fiat, irregularitate reservata Papa, ac intelligitur passivè n. 2146.

An illi, qui in loco interdicto missas, & alia divina publice, & solemniter presumptimè faciunt celebrari, vel alios cogunt celebrare, incurrant excommunicationem reservatam Papæ n. 2147.

An Regulares, etiam Mendicantes, ac exempti, scienter transgredientes interdictum per Sedem Apostolicam, vel Ordinarium loci positum n. 2149.

Observationes aliquæ quoad sententiam affirmantem ibid.

ARTICULUS VI.

Qui possint ferre interdictum, in quos, & ob quam causam n. 2150.

An ferri possit absque culpa? an propter culpam alienam? an solum ob culpam gravem n. 2150.

An ob culpam venialem n. 2151.

Qui possint interdicere n. 2152.

Qui possint interdicti n. 2154.

ARTICULUS VII.

Quæ interdicta sint à jure n. 2154.

ARTICULUS VIII.

Quid possint Regulares tempore interdicti n. 2160.

PARS

I N D E X.

PARS V.

De irregularitate in communi, n. 2173.

Exponitur definitio irregularitatis in genere,
ibid. & seq.

ARTICULUS I.

Quotuplex sit irregularitas n. 2175. plures species adducunt aliqui; alii reducunt ad irregularitatem ex delicto, & citra delictum, ibid.

Quid irregularitas totalis, quid partialis, n. 2176.

An, ut contrahatur irregularitas ex delicto, requiratur actus externus, consummatus, & graviter malus n. 2177.

An, ut sit notorius, & manifestus n. 2178. quid dicendum in dubio incurset irregularitatis n. 2179.

An ulla irregularitas, etiam totalis privet jurisdictione Ecclesiastica, aut seculari, n. 2180.

Quis in irregularitate dispenset, n. 2181.

ARTICULUS II.

De irregularitate citra delictum, n. 2182, ex quibus capitibus ea incurrat ibid.

De defectu natalium à n. 2182.

De defectu originis, & libertatis à n. 2186.

De defectu ætatis à n. 2188.

De defectu bonæ famæ, à n. 2189.

De defectu Corporis, 2192.

De defectu animæ, n. 2198.

De defectu Sacramenti, seu bigamia, n. 2200.

Quid, & quotuplex sit bigamia n. 2200.

An requiratur ad bigamiam, ut homo eam contrahens sit baptizatus n. 2201.

An ad bigamiam veram requiratur matrimonium validè contractum? an sufficiat, licet sit invalidum in re, modò externè communiter habeatur validum n. 2202.

Quot modis ex bigamia interpretativa contrahatur bigamia n. 2205.

ARTICULUS III.

De irregularitate ex delicto, n. 2208.

Quot sint species hujus irregularitatis, n. 2208.

Qualiter incurrat ex iteratione baptismi, n. 2208. & seq.

Qualiter ex abusu Ordinum n. 2213.

Qualiter ex violatione Censurarum n. 2217.

Qualiter ex crimine enormi, & notorio n. 2219.

Tom. V.

Qualiter ex homicidio injusto n. 2220.

Vel casuali ibid. an ex homicidio hominis non Christiani n. 2221. & seq.

Exponitur c. Ex senore. 4. de Temp. ordinat. n. 2222.

An irregularitatem incurrat aliquem injustè mutilans n. 2223.

An procurans abortum n. 2224.

Qualiter fiant irregulares cooperantes homicidio n. 2225. mandato ibid. consilio, n. 2226. Ratihabitione ibid.

ARTICULUS IV.

De irregularitate ex defectu lenitatis, vel homicidio justo à n. 2227.

An, quicumque voluntariè occidit hominem, fiat irregularis ex defectu lenitatis n. 2227. quis dicatur occidere voluntariè ibid.

An, qui occidit casualiter? vel ex causa meræ defensionis ibid.

An istam irregularitatem incurrat Judex, n. 2228.

An Assessores n. 2229.

An, qui fert legem mortis in certum delictum n. 2230.

An mandans judicium criminale fiat irregularis, si Delegatus Reum injustè condemnet ad mortem n. 2231.

An Jurisperitus, Theologus, Confessarius, vel quicumque alius, citra hanc irregularitatem, si queratur in genere, an quis ob tale crimen mereatur mortem, respondere possit, mereri n. 2232.

An, si circa personam in particulari dico, eam esse efficiendam morte ibid.

An, si Judici privatim querenti, an teneatur ad mortem condemnare hunc hominem, qui commisit v.g. hæc delicta, quibus à jure decernitur pœna mortis? respondeam, ipsum teneri, vel talem juxta leges mortem esse meritum ibid.

An Confessarius, qui Judici nolenti Reum punire pœnâ mortis, quando in conscientia tenetur, dicit: ego non possum, nec volo te absolvere, nisi eum morte punias, n. 2233.

An, quando Prælati Ecclesiastici Reum occidendum tradunt brachio seculari, ut irregularitatem hanc evadant, pro eo intercedere debeant, ne moriatur n. 2234.

An imputerur Clerico ad irregularitatem, si à Judice Laico petat sibi ministrari justitiam pro rebus suis, securâ pœnâ sanguinis, si non sit protestatus, quòd non intendat pœnam sanguinis, vel mutilationis, n. 2235.

An irregularis fiat testis in causa sanguinis, n. 2237.

Quid, si sit testis voluntarius? an etiam, si solùm necessarius ibid.

(n)

An

An fiant irregulares Clerici pugnantes manu propria in bello iusto offensivo n. 2238.

An si hortentur milites, ut hostes prævertant, occidant, &c. si quem ipsi tunc occidant, ut libeant Regem, vel Principem, aliàs ab hoste perimendum? si ad salvandam patriam? si, ut defendant suos, v.g. parentes, &c. n. 2239.

Quid dicendum de homicidio vitæ necessario, n. 2240.

ARTICULUS V.

De irregularitate ex homicidio casuali à n. 2243.

An, quicumque committit homicidium etiam indirecte voluntarium, incurrat irregularitatem pœnalem n. 2244.

ARTICULUS VI.

De dispensatione in irregularitate n. 2247.

An Episcopi, & Prælati Regulares dispensare possint in irregularitate, contracta ex membrorum mutilatione n. 2247.

An potestas absolvendi ab omnibus peccatis, censuris, pœnis, & sententiis, extendatur ad dispensationem in irregularitate, n. 2249.

An dispensatio irregularitatis, in iure habeat determinatam formam n. 2251.

An Episcopis concessa sit facultas dispensandi in omni irregularitate ex delicto occulto, non deducto ad forum contentiosum, n. 2252.

An, quando Tridentinum irregularitatem ex delicto occulto reddit indispensabilem ab Ordinariis, intelligatur de quocunque homicidio voluntario n. 2253.

An in supplicatione pro valore dispensationis in irregularitate contracta ex homicidio, necessario fieri debeat mentio jam semel impetratæ dispensationis in ejusmodi impedimento ob alterum homicidium, n. 2254.

Quis dispenseet in irregularitate ex defectu natalium n. 2257.

An Episcopus cum illegitimo dispensare possit ad Canonicatum Ecclesiæ Cathedralis, n. 2259.

An, si quis stante, nec dispensatâ irregularitate ex illegitimitate obtinuit dignitatem Ecclesiasticam etiam majorem, malâ fide, occultato hoc impedimento, postea possit impetrare dispensationem non tantum irregularitatis, sed etiam revalidationem tituli, & fructuum retentionem, n. 2260.

In Titul. 40. De verborum significatione, à n. 2261.

Quid hinc veniat appellatione significationis verborum ibid.

Quotuplex sit significatio verborum? quid naturalis? quid civilis n. 2262.

An in exponenda verborum significatione, cum ambigua est, primò omnium spectanda mens dicentis n. 2263.

An verba intelligi, & accipi debeant cum effectu, sic, ut aliquid operentur, nec ullum sit superfluum n. 2264.

Qualiter intelligendum, quòd verba generaliter accipienda sint n. 2265.

An per verba præcedentia declarentur subsequentia, & vicissim n. 2266.

Qualiter accipiendum, quòd, ubi idem sermo, seu dispositio duas sententias exprimit, e potissimum excipienda, seu eligenda sit, quæ rei gerendæ aptior est n. 2267.

Et, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus ibid.

An in obscuris, vel interdum omittis recurri possit ad id, quod verosimilius est, ne dispositio concidat, sed sustentetur ibid.

An in dubio interpretatio fiat contra dicentem n. 2266.

Quædam limitationes præmissorum, ne dum proprietates verborum attenditur, sensus veritatis amittatur, n. 2271.

§. I.

Qualiter sensus verborum eruendus sit, n. 2272.

An omnes, qui præfunt, rectè Præpositi vocentur n. 2273.

An Abbates, Decani, & Præpositi, qui Presbyteri non sunt: Presbyteri fieri debeant, aut prælationem amittant ibid.

Qui nunc propriè vocari possunt Præpositi ibid.

§. 2.

An malè possideat, qui suis malè utitur, n. 2274.

An idem sit rebus suis malè uti? & uti sine iure, an jus iustitiæ activum restringatur ad tales actus lege permissos à n. 2275.

Verus sensus canonis: malè possidet, n. 2279.

§. 3.

Quid veniat nomine oblationum n. 2280.

Quorum oblationes Ecclesia non recipiat, ibid.

An oblationes in Monasteriis Regularium fa-

I N D E X.

Et spectent ad ipsos Regulares, vel locorum Parochos n. 2281.

An oblationes in Ecclesia factæ, possint per potestatem secularem usurpari n. 2282.

§. 4.

An extrema unctio dari possit à Presbytero, nullo alio præsente Clerico n. 2283.

§. 5.

An inter festum B. Matthiæ, & Vigiliam, alia dies, quàm dominica intercedere possit, n. 2285.

Quid dicendum in casu, quo Vigilia S. Matthiæ celebratur feriâ 2. vel 3. Bacchanalium n. 2287. & seq.

§. 6.

An beneficium Principis contra jus commune, habeat latam interpretationem, n. 2290.

Varii Doctorum sensus super hac questione; à n. 2291. mens Authoris, n. 2295. & 2299.

§. 7.

An interdictum locale dici debeat generale, vel particulare n. 2300.

§. 8.

Quid importet clausula: per censuram Ecclesiasticam compellat n. 2302.

An sub nomine censure veniat irregularitas? cessatio à divinis n. 2305.

Quid appellatione à divinis n. 2306.

Quid appellatione interdicti ingressus Ecclesiæ n. 2308. & seq.

§. 9.

An degradatio fieri debeat vocato Judice seculari n. 2311.

§. 10.

An absenti pro causa necessaria currat tempus n. 2314.

Quid de misso in possessionem custodia causa n. 2314.

An, qui intra annum non præstitit cautionem, quòd juri stare velit, cadat possessione ibid. & seq.

An salvo tamen petitorio ibid.

An possessio plus habeat facti, quàm juris, n. 2317. & seq.

Quæ possessio plurimum habeat facti, & parum juris, quæ plurimum juris, & parum, vel minimum facti n. 2319.

Quæ plurimum juris, & facti, ibid.

Quæ plurimum juris, & nihil facti ibid.

§. 11.

Ex quibus oblationibus tertia pars debeatur Episcopo, vel Ecclesiæ Parochiali, n. 2321.

An sub nomine oblationum veniant ea, quæ ipsi Ecclesiæ in festivitate omnium Sanctorum mittuntur, vel portantur ad illam, seu ad domum Sacerdotis ejusdem, intuitu defunctorum, an, quæ in Cimelini ponuntur, quod de altari suscipit? quæ ante Crucem, vel in missa Trinitatis, & ea, quæ pro desponsatis canitur, & lampades cum oleo, quæ Capellæ ab aliquibus offeruntur, vel quæ dantur nuntio, qui ad recipienda talia pro Capellæ Parochia destinatur, n. 2321.

An primitiæ, & decimæ, vel ea, quæ offeruntur pro missis mortuorum sacerdotibus, quæ pro septimis, & tricesimis, & anniversariis, panni, & alia, quæ infra hebdomadam offeruntur, & mortuorum judicia n. 2322. & seq.

Quid intelligatur per mortuaria, seu funeralia n. 2325.

Quid per quartam mortuorum n. 2326.

Quid per portionem luctuosam n. 2327.

An constitutio de solvenda Episcopo, vel Ecclesiæ parochiali, tertia, vel quarta funeralium, etiam intelligatur de relictis ad fabricam Ecclesiæ n. 2329. ad ejus ornamenta &c. ibid.

An, cui debetur tertia pars oblationum, etiam debeatur tertia pars omnium eorum, de quibus n. 2322. n. 2328.

An nec tunc debeatur quarta, vel tertia de relictis ad fabricam Ecclesiæ, quando de præfenti non indiget restauratione n. 2331.

§. 12.

An appellatione beneficii comprehendantur omnia, etiam majora, præbendæ, ac dignitates n. 2332.

§. 13.

De reliquis ad hunc titulum spectantibus à n. 2334.

Quid intelligatur per *Novale* in privilegiis de decimis novalium non solvendis, n. 2334.

Quid veniat nomine *Patriæ* n. 2335.

An rectè *unigenitus* dicatur, qui ex eisdem parentibus plures habuit fratres, n. 2336. & seq.

An particula *antequam* semper sit implicativa, seu, an dictio negans actum certo tempore, v. g. *antequam convenirent*, ponat implicativè, seu denotet actum alio tempore, v. g. subsequenti n. 2338. & seq.

I N D E X.

- An primogenitus sit idem ac unigenitus, n. 2340.
- Quid veniat per nomen forus n. 2341.
- Quid nomine causa; iudicii, iusticia; ibid.
- An facultas concessa Episcopo, ut possit dispo-
nere de rebus Clericorum decedentium ab
intestato, intelligatur etiam de rebus Cano-
nicorum n. 2342.
- An illi, qui in voluntate, & dispositione al-
terius suam committunt ultimam volunta-
tem, nihil per se penitus ordinantes, vel de-
terminantes, quid, cui loco, vel personæ
conferri debeat, dicantur decedere intestati
n. 2343.
- An, & qualiter committi possit voluntas testa-
toris voluntari alterius ibid.
- An censurato dari possit absolutio non satisfacta
parte n. 2344.
- Quid, si quis excommunicatus, vel interdictus
est præcisè ob contumaciam ibid.
- Quid, si pro offensa manifesta ibid. dubia,
ibid.
- Quæ dicatur offensa manifesta ibid.
- Quid importetur, quando aliquid concedi-
tur per privilegium cum clausula *juxta*,
vel *secundum morem præteriti temporis*, n.
2345.
- Qualiter privilegium vocetur lex privata, n.
2346.
- Qualiter debeat aliquid specialiter concedere
ibid.
- Quor modis sit contra jus commune ibid.
- An consuetudo immemorialis habeat vim
privilegii, & quidem ex certa scientia con-
cessi à Principe n. 2347.
- An Laico ex consuetudine immemoriali ac-
quiri possit iurisdictio spiritualis ibid.
- An, quando in dispositione dicitur, *ut res fiat*,
vel *maneat in statu, quo fuit tempore litis
motæ*, hoc tempus referendum sit ad tem-
pus, quo lapillus in denunciationem novi
operis jactus fuit? an verò, qualis inter
partes existit, dum lis fuit contestata, n.
2348.
- An, cum alicui committitur potestas *mode-
randi numerum prebendarum*, propter al-
legatam insufficientiam facultatum Ecclesiæ,
si reperiantur non modò sufficientes pro
numero, qui est, sed etiam pro pluribus,
delegatus, vi verbi *moderationis*, eun-
dem numerum augmentare, vel minuire
debeat n. 2349.
- An per verba in privilegiis à Pontifice datis
posita: *recipimus vos in proprios filios Ro-
mane Ecclesiæ*; significetur exemptio à ju-
risdictione Ordinariorum n. 2350.
- An vi horum non possint excommunicari, sus-
pendi, vel interdicti, nisi à Papa, vel ejus
Delegato ibid.
- An eximantur à jurisdictione Legati de latere
ibid.
- Qui propriè dicantur *familiares* alicujus, n.
2351. & 2353.
- Quid veniat per verba *Clericorum suorum*,
ibid.
- Quid in privilegio, quod habent aliqui Re-
gulares, ut possint *familiaribus suis* in in-
firmitate ministrare extremam unctionem,
S. Eucharistiam, ac etiam sepulturam, im-
portetur per verbum *familiares*, n.
2352.
- Quale sit discrimen inter domesticos, fami-
liares, & artinentes ibid.
- Qui veniant appellatione familiarium ad fidem
commissum, quod testator reliquit suis fa-
miliaribus n. 2354.
- Qui veniant appellatione familiarium Pape,
n. 2355.
- Familiarium Episcopi ad accipiendos o. dices
n. 2356.
- Qualiter sumendum verbum familiares in dis-
positione favorabili n. 2357.
- An omnia sint sub obligatione conscientie, que
in regula ponuntur sub verbis imperativi
modi, n. 2358. & seqq. qualiter pars tutor
tenenda ibid.
- An hæretici rectè querant contrarietatem in
rebus fidei inter summos Pontifices, ex eo,
quòd Joannes XXII. neget, Christum sem-
per exercuisse rigidam paupertatem, que
excludit omnem proprietatem; & Nicolaus V. dicat: Christum aliquando per-
fectissimam paupertatem, verbo, & exem-
plo docuisse; aliquando verò minus rigi-
dam n. 2364.
- Quid intelligatur, quando in Jure Canonico
præcipitur Judicibus, ut causam sibi com-
missam tractent simpliciter, de plano, &
sine strepitu, ac forma iudicii n. 2365.

QUÆSTIO XII.

*In Titulum 41. & ultimum, de
Regulis Juris n. 2366.*

ARTICULUS I.

- De Regulis Juris in communi n. 2367.
- Quid sint regulæ juris ibid.
- An, qui habet regulam pro se, cæteris partibus
jus certum habeat ibid.
- Quæ sit præcipua regularum differentia, n.
2369.
- An, ubi locum habet similitudo, vel identitas
rationis in casu non expresse per jus ante
constitutum, jus faciant ibid.
- Quousque vim suam retineant ibid.
- Quid tenendum de regulis *juris creviter*, factio-
nem juris importantibus n. 2370.

Qualitè

I N D E X.

Qualiter intelligendum, quod dicitur, *ea, que in continenti sunt, inesse videri* n. 2371.

An officium divinum, cœptum ante mediam noctem, & post illam in continenti finitum, rectè dicatur *totum finitum ante mediam noctem* ibid.

An fiat in continenti, quod fit quando commo-
modo fieri potest ibid.

An factum intra triduum? intra sex menses
ibid.

Quid de brocardico: *habetur cinctus, qui statim est cingendus? & id, quod de proximo est faciendum, pro facto habetur* n. 2372.

ARTICULUS II.

De Regulis juris, extra librum sextum n.
2373.

Unde desumptæ sint ibid.

§. I.

Ad c. *omnis res* 1. An omnis res, per qual-
cunque causas nascitur, per easdem dissol-
vatur n. 2374.

Quæ requirantur, ut hæc regula procedat
n. 2375.

§. 2.

Ad c. *estote* 2. An dubia in meliorem par-
tem interpretanda sint n. 2376.

Qualiter intelligendum, dum dicitur, quod
ex fructibus cognoscatur arbor, n. 2377.
& seqq.

§. 3.

Ad c. *qui scandalizaverit* 3. An utilius scan-
dalum nasci permittatur, quam veritas re-
linquatur n. 2381.

§. 4.

Ad c. *quod non est* 4. An, quod non est lici-
tum in lege, necessitas faciat licitum, n.
2382.

An hoc procedat de lege divina positiva? an
naturali ibid.

An in materia jurisdictionis n. 2383.

§. 5.

Ad c. *quod latenter* 5. An, quod latenter, aut
per vim, aut alias illicitè inductum
est, nullâ debeat stabilitate subsistere, n.
2384.

Quando quid latenter, vel clam fieri dicatur
n. 2385.

§. 6.

Ad c. *cum in contemplatione* 6. An in ipso
Tem, V.

causæ initio, non sit à quæstionibus in
choandum n. 2386. seu, an tormenta, non
præcedentibus iudiciis, non sint inferenda
n. 2386.

§. 7.

In c. *que multoties* 7. An, quicquid in sacra-
tis Deo rebus, & Episcopis injustè agi-
tur, pro sacrilegio reputetur n. 2387.

§. 8.

Ad c. *qui ex timore* 8. An, qui facit aliter,
quam debet facere, facere non dicatur,
n. 2388.

Qualiter accipiendum illud: non dicitur fa-
ctum, quod legitime non fit n. 2389.

§. 9.

Ad c. *desinat peccator* 9. An offendens in uno,
factus sit omnium reus n. 2390.

§. 10.

In c. *quamvis causa* 10. An non possit esse Pa-
storis excusatio, si lupus oves comedit, &
Pastor nescit n. 2391.

§. 11.

Ad c. *indignum* 11. An quis compelli possit
pro spiritualibus facere homagium, n.
2392.

Quæ sit differentia inter homagium, & jura-
mentum ibid.

An præstatio fidei sit juramentum ibid.

An sit juramentum, si dicatur: juro tibi per fi-
dem meam, seu Evangelium ibid.

In quibus usurpetur homagium n. 2393.

Appendix ad præceden- tes quæstiones.

Extensio jubilæi anni sancti Romæ celebrati
sub Clemente XI. ad diocesim Passavien-
sem, relato hujus integro tenore, à n.
2394.

An hoc indultum per omnia concordet cum
eo, quod Innocentius X. concessit 22. Maji,
1651. datis ad Episcopum Constantiensem
litteris n. 2397.

Prima dubitatio: an, postquam ordinarius
certas quatuor Ecclesias, vel loca pia pro
visitationibus eorum deputavit, poterit de-
nominare alias, vel omnes, vel unam, aut
alteram n. 2398. & seqq.

Secunda dubitatio: an sub illis verbis in §. 1.
(*omnibus, & singulis Christi fidelibus utrius-
que sexus, in hoc jubilæo*) comprehensæ sint
etiam Regulares, quoad contenta in eo
privilegia, & concessos favores, licet illis
(o) alias

aliàs nullius privilegii, seu gratiæ hætenus concessæ, vel imposterum concedendæ usus possit esse licitus, nisi per solius Generalis communicationem n. 2400. & seq.

Tertia dubitatio: an Confessarii ad lucrandum hoc jubilæum ab Ordinario deputati poterint *cum impeditis*, quò minus per *quindecim dies* visitarent designatas 4. Ecclesias, dispensare in numero visitationum, reducendo ad pauciores, n. 2402. & à n. 2409.

Quid circa hoc ab Eminentissimo Diocesis Passaviensis Ordinario concessum sit inferioribus Prælati, Parochis, &c. n. 2403. & seqq.

An, si Decanus, vel Parochus loci, extra Ordinarii civitatem siti, in quo etiam degunt Regulares, etiam non exempti, lucraturis hoc jubilæum pro sua Parochia designasset præter parochialem tres alias Ecclesias, vel Capellas, quarum visitatio Regularibus, iudicio sui Prælati, seu Superioris, non opportuna certis ac iustis de causis visa esset, talis Prælati, vel Superior regularis etiam non exemptus potuisset pro suis designare suam, si omiſsa fuisset, vel etiam alias n. 2407.

An vi dictæ dispositionis in n. 2403. talis Superior, seu Prælati regularis, prætermittã Ecclesia parochiali illius civitatis, oppidi, vel pagi, à Curato illius loci designata, assignare poterit Ecclesiam suam regularem, licet aliàs illa respectu aliorum, qui non sunt ejus subditi, non sit parochialis, n. 2408.

Quis impeditis à visitatione Ecclesiarum possit eam in alia opera commutare n. 2415. & seq.

Qualiter intelligenda veniant ea verba in licentis eminentissimi Ordinarii Passaviensis: *Ausserhalb unsrer Stadt Passau aber lassn wir anfangs ermeldten Prælaten / zc. zuseibst eigener Disposition gestelt / was dieselbe in Städten / Märkten / zc. neben der Pfarr / Kirchen jedes Orts / für andere drey Kirchen oder Capellen eben derselben Pfarr: oder in Ermanglung deren vier Altär in einer Kirchen / mit vorbedeuten Gebät auch fünfsehenmahl innerhalb eben dieser Zeit / auch ein: für alle mahl zu besuchen / benennen wollen / wie es nach Gelegenheit des Orts / und der Pfarr / Kinder sie am süglichst, und bequemisten zu sehn / geduncken / und ansehen wird / n. 2417.*

An sufficiat designatas Ecclesias visitare quindecies, v. g. per dies 5. præstando quovis die visitationem ternam n. 2418. & seq.

An sufficiat ea visitatio, quam quis præstat aliunde, v. g. ut in tali Ecclesia in-

terfit Sacro, vel vespertis, &c. n. 2411. & seq.

An sufficiat, si, dum visitare vult Ecclesiam, reperiat eam clausam, & oret genuflexo solum ad portam, vel in aditu Ecclesie n. 2418. & 2420.

Si præster illam post lapsum in peccatum, ibid.

Si in una Ecclesia designatæ sint solum ejus capellæ, vel altaria, & visitans Ecclesiam, non adeat singula, sed stetit in loco Ecclesie, quo conversus ad singula peragat præscriptas preces n. 2421.

Si altaria careant arâ, seu lapide? aut lapia non habeat reliquias in sepulchro, n. 2422. & seq.

An, si non descendat in Ecclesiam, sed solum adeat chorum ejus, qui communiter est ad summam aram, & ibi fundat preces debitas n. 2424.

An, si non diceret quinquies orationem dominicam, & salutationem Angelicam, sed alias preces duplo, vel triplo etiam longiores n. 2425.

De facultate in hac concessione facta fidelibus circa electionem Confessarium pro absolutione à quibusvis peccatis, criminibus, &c. à n. 2426.

An Confessarii deputati debuerint excipere confessiones in illis dumtaxat Ecclesiis, quæ erant visitandæ n. 2427. & seqq.

An Ordinarius quoslibet aliàs legitime approbatos, etiam ab aliis, poterit deputare pro confessionibus audiendis n. 2428.

An opus fuerit nova approbatione, seu declaratione authentica de idoneitate Confessoris n. 2431.

An debuerit deputare pro certo tantum numero, aut qualitate personarum ibid.

An Confessarii ordinarii, nimirum legitime approbati, & pro usu dictæ approbationis etiam extra jubilæum actu deputati, in hoc jubilæo etiam ad effectum absolutionis à reservatis, eligibiles fuerint, si Ordinarius, vulgato in sua diocesi hoc jubilæo, expressè dixit, se causâ hujus jubilæi deputare pro Confessariis N. N. expressis solum certis, v. g. Confessariis ex tali Ordine, vel expositis in tali Ecclesia, non nominatis aliis cæteroque etiam exercentibus manus Confessarii ordinarii in ea Diocesi, vel altius Ecclesiis à n. 2432. & seqq.

An saltem illi Regulares in hoc jubilæo ad effectum absolvendis à reservatis non erant eligibiles, qui nec deputati sunt ab Ordinario hujus jubilæi causâ, nec sunt Ordinarii Confessores Regularium n. 2435.

Qualiter intelligenda verba: *quæ in statuta Ecclesiæ deputaverit* n. 2437. & seqq.

An sit contra mentem Pontificis dicere, Ordinarium, post semel deputatas Ecclesias

I N D E X.

- quatuor (quas Pontifex exprimit *semel tantum deputandas*) potuisse non improbabili-
liter alias deputare, non obstante dictâ clau-
sulâ n. 2442. & seqq.
- An dicta clausula deroget alteri posteriori, in
qua dicitur, *Ordinarium in pramissis omni-
bus, & singulis arbitrio suo posse ordinare,
providere, &c. ibid, & seq.*
- In genere, an dispositioni generali derogetur
per posteriorem specialem, & contra, à
n. 2444.
- An clausula: *semel tantum deputandas*, redda-
tur otiosa per alteram generalem n. 2445.
& seqq.
- An Regulares Societatis Jesu, independen-
ter à consensu suorum Superiorum gau-
deant favoribus jubilei universalis directè
concessi omnibus Christi fidelibus, à n.
2448.
- An ad audientias secularium confessiones suf-
ficiat approbatio tacita Confessarii, à n.
2463.
- An divisio approbationis in expressam, &
tacitam careat omni fundamento, n.
2466.
- An per hanc vocem *jubilantia* simpliciter pro-
laram præter indulgentias plenarias con-
cedantur etiam alii favores n. 2470.
- Respondetur ad oppositiones Patris Gobat, à
n. 2471.
- Respondetur etiam ad argumentum desum-
ptum ex Constitutione *Delata sæpius*, Inno-
centii XI. n. 2484
- Subjungitur ipsa Constitutio Innocentii XI.
in qua suspendit, vel apocryphas declarat,
vel nullas, vel nunquam concessas plures
indulgentias à n. 2485.

FINIS.



I N D E X

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

F I N I S

